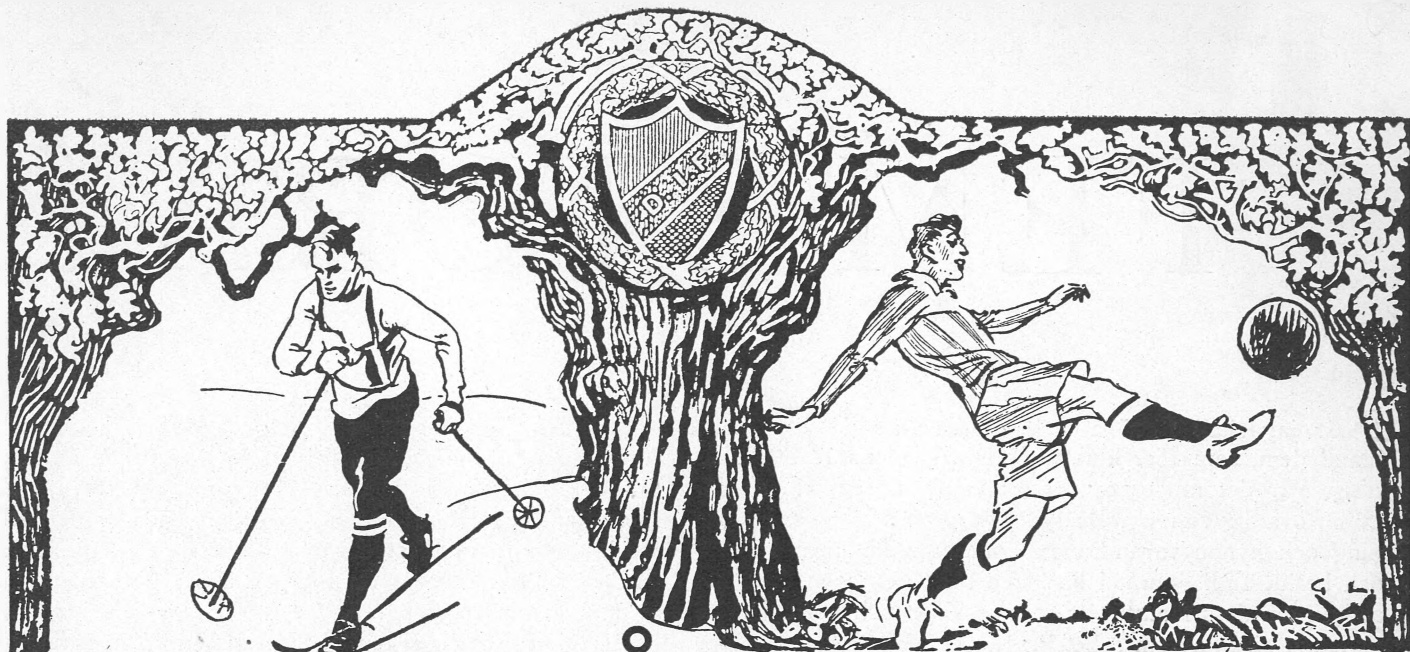

DJURGÅRDAREN

1891 - 1941

Omslagsbild: D. I. F:s ordförande Bertil Nordenskjöld emottager ur konungens hand, på Svenska Flaggans Dag 1941, den till föreningen skänkta fanan.

DJURGÅRDAREN

Redaktör: NILS NORDBERG

50 år

Det är i ödesmättad tid som Djurgårdens IF går att fira sitt jubileum. Förhållandena ute i världen och inom vårt eget land ha icke kunnat undgå att även påverka idrotten. Dess ställning är mera oomstridd än någonsin, vilket också medfört större ansvar. Inom DIF ha vi alltid efter måttet av våra krafter sökt hålla idrottens fana högt.

Det frö, som såddes under gamla Djurgårdens ekar en Victoriadag för femtio år sedan har vuxit upp och burit frukter av största betydelse för svensk ungdom och svensk idrott under decennier.

Våra skidmän ha varit pionjärerna, som farit land och rike kring och lärt bort sin svåra konst. Har fotbollen tidvis varit vin och tidvis vatten, så ha dock våra elitmän och lag räknats bland landets yppersta. Friidrottsmän ha vi haft, orienterare ha höljt föreningen med ära. I Djurgårdens klubblokal bildades Svenska Boxningsförbundet, mycket har DIF betytt inom den sporten. När den nu så starka brottningen för ett par decennier sedan låg i lägervall var DIF den enda förening i Stockholm, som höll fast vid denna gamla fina idrott. Bandy, ishockey, handboll ha funnits och finnas på programmet, vilket tidvis betytt ära, mästerskap och silver.

Gemensamt för våra idrottsmän har varit seg, envis sammanhållning, kärv och vresig segervilja buren av stark tillgivenhet för vår förening.

Samma kärlek till föreningen har även varit ledstjärnan för våra ledare, av vilka de som redan skördats av liemannen på jubileumsdagen ägnas en vördnadens och tacksamhetens tanke.

Föregångsmännens — ledare som aktiva — oförtrutna arbete manar till nya krafttag, när nu 50-årsjubileet sätter en milstolpe i vår förenings historia. Liksom de velat, vilja även vi i fortsättningen söka förverkliga svensk idrotts höga mål: FÖR SVERIGE.

FEM STORA

När jag skall försöka teckna bilden av de fem stora bland dem, som fört klubban i Djurgårdens Idrottsförening, slår det mig genast, att alla dessa fem varit män av en ovanlig resning. De ha varit personligheter, i läggning och kynne varandra fullkomligt olika, men i kraft och beslutsamhet samt i kärleken till föreningen och omsorgen om dess framtid av samma skrot och korn. De ha givit det bästa av sin arbetskraft, det värdefullaste av sin initiativrikedom och mer än nog av sin tid.

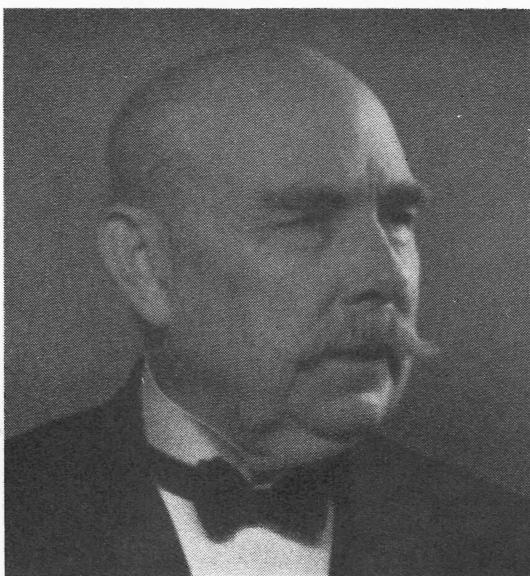
Hos den förste i raden, *John G. Janson*, kände man för visso alltid denna faderliga värme, som man alltid erfar vid mötet med gamla goda människor, men i det fasta handslaget och de vänliga orden låg något alldeles särskilt, som man förstod var avsett endast för oss Djurgårdare: Tack för att du hjälpt till att göra någonting av min gamla förening.

Hela sitt liv var John G. Janson en äkta föreningsmedlem. När han en härlig vårdag för femtio år sedan

STIFTARENS AVSKEDSORD

När undertecknad och 11 Djurgårdspojkar den 12 mars 1891 bildade D. I. F., hade vi egentligen endast tänkt oss skidloppning på vårt program, och hade vi bland dessa stiftare flera mycket goda skidlöpare, såsom bröderna Axel och Gustaf Tibell, Nils Widgren m. fl., vilka gjorde föreningens namn känt redan från de första tävlingar, som avhölls av föreningen vid Kärleksudden på Djurgården.

Enligt föreningens första stadgar skulle endast å Djurgården bosatta pojkar kunna vinna inträde såsom medlemmar. Då det emellertid visade sig, att till slutningen blev för ringa, allra helst som vi redan 1892 togo upp allmän idrott på programmet, beslöts att även utom Djurgården bosatta ynglingar kunde vinna inträde, och då blev det uppsving inom föreningen, mycket tack vare bröderna Aug. och Johan Björkdahl, som voro synnerligen energiska och tillförde föreningen många medlemmar.

JOHN G. JANSON

* 1868 † 1941

En god hjälp hade föreningen av »Idrottens fader», general Balck, som då var kapten, vilken hjälpte oss med råd och dåd och var närvarande på en hel del av våra tävlingar samt var särskilt inbjuden till och deltog i flera av våra jubileumsdagar, sista gången på 25-årsfesten på Runan. Han var som en fader för oss, som vi sågo upp till med vördnad och tillgivenhet.

Jag erinrar mig särskilt en episod från 1898, då föreningen deltog i Svenska Idrottsförbundets 3:e mästerskaps-tävlingar med ett dragkampslag, som besegrade ett av atleter sammansatt lag, vilket givetvis föranledde stort jubel bland oss Djurgårdare.

Mycket mera kunde nog framdragas, men får detta vara nog, och när jag nu slutar, så får jag i fortsättningen önska föreningen all lycka och framgång, och gläder det oss stiftare, att den lilla Djurgårdsek, som av oss planterades år 1891, nu vuxit ut till det kraftfulla träd som det i dag är.

Stockholm, den 5 februari 1941.

John G. Janson

GUSTAF HERMAN ANDERSSON

CARL HELLBERG

ute på det ljusgrönskande Djurgården slog klubban i kafé-bordet och högtidligen förklarade Djurgårdens Idrottsförening bildad, så var hans hjärta för all framtid fäst vid föreningen. Och när han femtio år senare, sjuk men vital, med längtan i sin själ såg framåt mot det onådens år vi nu leva i, så var det bland annat för att hans förening det året skulle få fira sitt jubileum, hans egen förening skulle fylla 50 år.

Tyvär fick han icke uppleva den dagen. Det skulle ha varit oss, senare tiders Djurgårdare oändligt kärt att få sluta upp omkring honom, den reslige kämpen med malmklang i rösten, och med honom som festens förste hedersgäst fira vår förenings fem starka decennier. Säkert hade han då varit en mycket lycklig människa.

John G. Janson satt endast ett år såsom ordförande. Men under detta år gav han föreningen dess stil. Märket blev sammanhållning och framåtanda, en stor del kärvhet och egensinnighet det är santt men framför allt en riklig del idrottsanda. Det blev hans evinnerliga ära inom klubben, att han först och sist var idrottsman, och det är Djurgårdaren än i dag.

Det gick därpå några år innan föreningen åter fick den ledare som hade kraft och mod att hålla i rorkulten. Föreningens klubba vandrade ur hand i hand, och det var väl mera ett under än de olika ledarnas skicklighet att den unga klubben höll och inte ramlade sönder. Det var väl då som djurgårdsandan, denna legendomspunna, en smula mystiska makt, föddes och fick liv.

Så kom emellertid bortåt seklets slut, *Gustaf H. Andersson*, det andra stora ledarnamnet inom föreningen, en myndig herre, postmästare till professionen, van att handskas med folk och full av entusiasm för den allt mer utbredda idrottsrörelsens idé och värde.

Gustaf H. Andersson var en rätt liten person. Men han var bred och kraftig, och han hade talets gåva. Han var en ledarebegåvning, och hade genom studier och intressen sin förankring i den gamla gudasagens och vikingatidens värld. Hans idealitet var omiskännlig och hans ledarskap präglades av osjälviskhet och klokhet. Ibland, när han drömde sig tillbaka till vikingarnas härjningar bland fiender och underkuvade, hetsade han fram dåtidens djurgårdare till stordåd, och han förde fram föreningen, över sekelskiftet och en bit in på nittonhundratalet, till en fruktansvärt stark position inom den tidens stora idrotter: skidor, velocipedåkning och fotboll.

Inte heller Gustaf H. Andersson släppte kontakten med föreningen, sedan han lämnat ledareskapet. Fram till sin död, långt efter sedan *Carl Hellberg* tagit ett stadigt tag i klubbskapet, följde han Djurgårdarnas öden och äventyr, och hans sonora stämma förde under många år tankar och råd ut till intensivt lyssnande Djurgårdare, på årsmöten och andra sammanträden.

Carl Hellberg blev en helt ny typ för de hårdföra Djurgårdare; de en smula obändiga sinnena tuktades av en elegant, högt belevad och modern affärsmans starka vilja och goda huvud. Det blev samma friska framåtanda, samma robusta tag men också renare linjer och hyfsigare former.

Det blev Djurgårdens Idrottsförening förunnat att i bortåt två decennier hållas i Carl Hellbergs goda skola. Han var klok nog att inte försöka taga bort något av det som gav föreningen dess styrka: envisheten, energien, entusiasmen, och han utnyttjade djurgårdskonjunkturena klokt och framgångsrikt. Det var under hans ledning Djurgårdens Idrottsförening grundlade och under årens lopp i rikaste mån befäste och utvidgade sitt sedan dess

N. A. HEDJERSSON

BERTIL NORDENSKJÖLD

stabila rykte som en bland de största av svenska idrottsföreningar.

Det regnade mästerskapstecken och andra priser över föreningen i alla de många idrotter, den sysslade med, och segrarnas mångfald uppfyllde under lång tid tidningarnas spalter. Allt under det att Carl Hellberg satt på sin ordförandestol och ledde framgångarna, medan han samtidigt sysslade med så stora ting som skidbackar och idrottsplatser, storvulna planer, värdiga hans kalla verklighetsinne. Och lösta med affärsmannens sinne för ekonomi.

När Carl Hellberg så småningom, mätt av framgångar och ära, drog sig tillbaka, fann föreningen i *N. A. Hedjersson* den ordförande, som just då kanske behövdes bäst. Med honom, ursvensk och norrlänning, i sadeln stegrade sig först den ystra fålen ett tag men satte sedan i väg; det blev gamla friska tag igen, vikingatag, och det gavs och togs med frejdigt mod på alla de många rännarbanor, där Djurgårdarna förde de blå färgerna till strid.

Den nye ordföranden var en hård karl, som bars upp av ett brinnande intresse för föreningen, en herre, som gick rakt på sak och kallade allt vid dessa rätta namn. Han gav åt djurgårdsnamnet den största respekt och blev inkarnationen av den äkta Djurgårdaren: ärlig, rättfram och omutlig, desslikes litet från och framför allt med en egen mening om saker och ting inom idrottsvärlden. Han blev helt enkelt Djurgårdaren, som vi alltid älskat att föreställa oss denne, och han vann också medlemmarnas sinne och hjärta, som ingen tidigare.

Tyvärr trivdes inte Hedjersson så värst många år med uppdraget; det pålade honom måhända trots allt för mycket tvång, för mycket hänsyn hit och hänsyn dit, och hans frihetsnatur vändades under tvång.

Han efterträddes av den nuvarande ordföranden, *Bertil Nordenskiöld*, som nu i ett dussin år varit djurgårdsledaren.

Det råder intet tvivel om att Hedjersson överlämnade det stora och svåra ansvaret, att leda en så stor och mångsysslade förening som Djurgårdens Idrottsförening, där en mängd starka viljor vilja göra sig gällande och en kör av röster vilja göra sig hörd, i rätta händer.

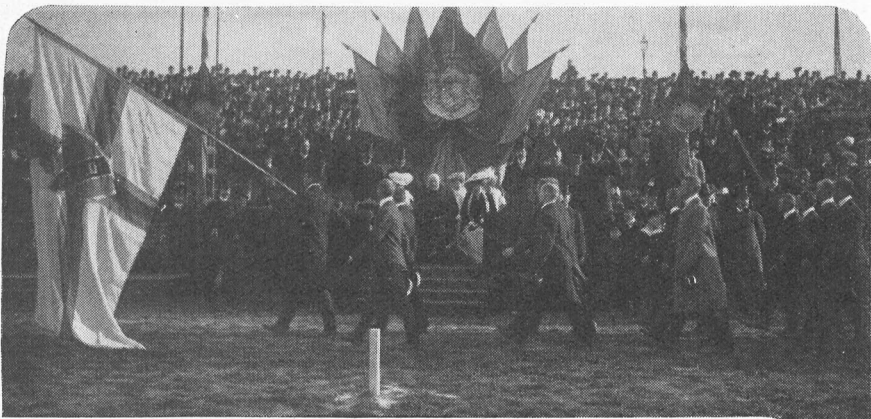
Nordenskiöld var den kraftnatur, som behövdes, var den karl som Djurgårdarna, med öppet öga för hans bedrifter på fotbollsplanen, hade respekt för. Han förstod också att genast ingjuta en ljuvlig känsla av lugn för framtiden hos den då tusenhövdade skaran och har också sedan omkring sin person kunnat känna en i med- och motgång enig förening.

För visso har föreningen det senaste decenniet i icke alltför rik grad beskärts att få smaka på de många stora framgångarnas sötma; snarare har det väl varit motgångarnas bittra mandel, vi Djurgårdare i de flesta fall haft att tugga på, men — i motgång prövas vännen och ingenting har knäckt oss, utan vi ha år efter år i icke förminskad skara slutit upp omkring vår ordförande, som rakryggad, oförskräckt, stimulerande och rättrådig varit den fasta klippan, som ofta varit vår räddning.

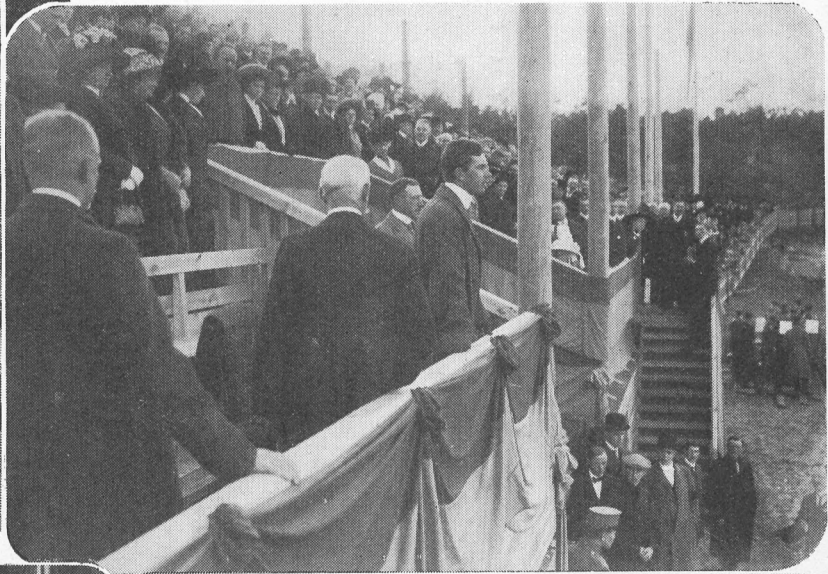
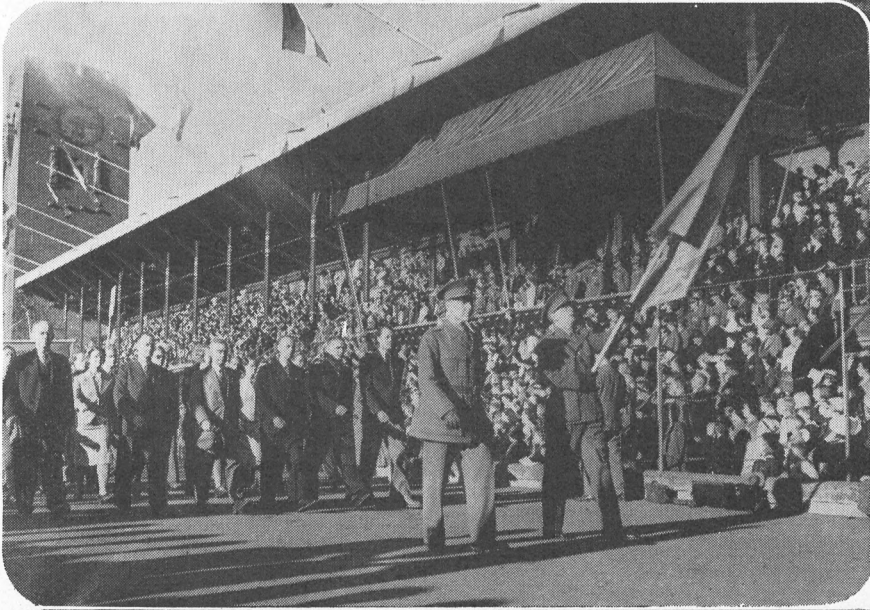
Vi fira vårt 50-årsjubileum, fylkade kring Bertil Nordenskiöld. Med litet av den kraft och framåtanda, som den gamle fotbollsbacken i alla väder visat och den förmåga han haft att klara alla svåra situationer, sätta vi nu i gång på vårt andra halvsekel. Att vi göra det i Bertil Nordenskiölds regi är en borgen för nya framgångar, nya segrar, ny ära.

Eric Ahlström.

• HÖGTID • ALLVAR • FEST •

T. v.: D.I.F. defilerar för gamle kung Oscar vid Östermalms Idrottsplats invigning 1906. Johan af Klerker är fanbärare. Därunder parad för Gustav V vid Svenska Flaggans Dag 1941. Orienteraren Ingvar Norén bär den vid samma tillfälle av konungen emottagna fanan. Karnevals-bilden är från en av föreningens första bazarer på gamla Runan. Överst t. h. inviger kronprins Gustaf Adolf Tranebergs Idrottsplats 1911. Hellberg och Balck i logen närmast kameran. Därunder »gravöl» på Traneberg före rivningen 1935.

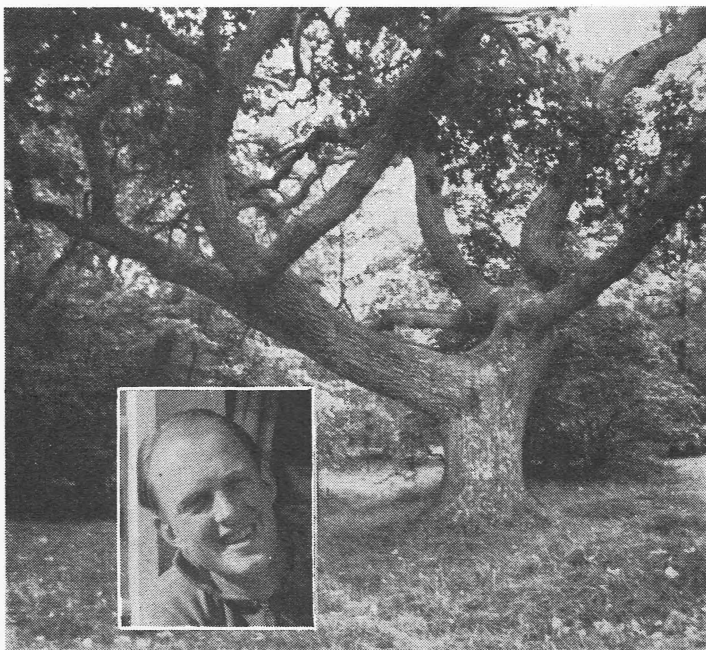
På D.I.F:s femtioårsdag den 12 mars 1941 drog ett väldigt fackeltåg under djurgårdsekarna på »minnesmarsch» till föreningens första tummelplatser. Där sågs gamla hjältar sida vid sida med »det unga djurgården». »Där rann de renaste av djurgårdsblod genom skuggorna i kvällen». Birre Nylund bredvid skildrar minnena.

DJURGÅR'N - PARADISET

av

Bertil Stenlund

Jag har länge gått och funderat på att ordna en orientering på Djurgår'n. I längden kan man ju inte få tag i s. k. jungfruliga marker för stigfinneriet. Återgången till de gamla måste ske förr eller senare, och den har ju också skett i stor utsträckning i och med de nya, färggranna sydost- och nordostkartorna, som bjudit på förut oanade möjligheter att listigt stoppa undan de röda skärmarna.

Men också dem förutan har Djurgår'n lockat mig som orienteringsmark. När jag om vårmorgnarna har varit ute på mitt morgonskubb i dess leende vitsippebackar, har den lede banläggaren stuckit fram tassan och sagt: Här vore väl underbart att lägga en kontroll! Och vilket vägval skulle det inte bli bort till kärrplutten ovanför Gröndal — ja, vägval i bokstavig mening. Men vad gör det, om man skulle få leta sig fram efter Djurgårdens irrande ridvägar och idylliska småstigar? Kartan be-

höver man ju i alla fall läsa, för att hålla rätt väg, och det är ju huvudsaken i orientering.

Dessutom är Djurgården långt ifrån bara den park, som stadsbon kanske föreställer sig. Stick bara upp en vintermorgon till höjden i Friesens park alldeles intill prins Eugéns vackra Valdemarsudde, så upplever du genast sensationen att plötsligt stå på toppen av ett fjäll, Friesens fjäll, som jag brukar kalla det. Trädgränsen slutar strax inunder dig, och toppens mjuka rundning är täckt av en kalott av glimrande snö. Över vattnen ser du Söders höjder resa sig i morgondiset — faktiskt det enda som påminner om storstadens närhet. Och utför, ned mot ridfältet vid Ekorren, går det i svepande slalomlöpor, där sannerligen ingen nybörjare har chans att hålla sig på benen.

Ensamheten där ute är också lik den på fjället och i storskogen. Där nere på ridvägarna kanske du skymtar någon morgontidig gentleman till häst. Till äventyrs — men mera sällan — livas också dina ögon av en smäcker ryttarinnas behagfulla grace, när hon låter sin hyrda fåle sträcka ut över fälten. Annars kan du bara räkna på att träffa tvenne människor där ute i djurgårdsbackarna, men de äro desta pålitligare. Den ene är den evigt unge gubben Sved — skolidrottsrektorn Svedelius, som i rask promenad är på väg till sitt vinterbad ute vid Blockhusudden. Den andre är förstas Flying — Flying, som bokstavligen talat är den trognaste djurgårdare bland de trogna. Liksom jag har han ännu Kungl. Djurgården som sina privata jakt- och träningsmarker (ja, det finns en tredje också, Nisse Horney, som numera flyttat ännu längre ut mot havet, ända till Blockhusudden, och därför sällan syns till så här nära stan...). Flyings träningsflit är lika beundransvärd som hans kärlek till Djurgården. 69 gånger var han där ute förra vintern och 48 gånger vintern innan. Handen på hjärtat, yngre kamrater: är det någon av er, som överhuvudtaget har stått på sina laggar så många gånger under en enda säsong? Räkna efter, så finns det ännu mer skäl att beundra den spänstige djurgårdsoldboyn. Och om du vill, skall jag avslöja hans hemlighet: *han utnyttjar tillfällena.*

Medan jag är inne på kapitlet Erik Pallin, måste jag anmäla missnöje i en enda punkt: hans tidningskrivrier. Inte om hans segelreferat, orienteringsprat eller skidartiklar i allmänhet. Bara när han efter årets första skidtur regelbundet skriver sin Höga visa om det djur-

gårdska paradiset och på så vis lockar ut en hord av klumpiga stadsbor, som med rovor och rop förstör vår undanskymda idyll. Att du har hjärta till det, Flying! Eller kanske det är ditt goda hjärta, som vill låta djurgårdsvinterns välsignelser komma även andra dödliga till del? I så fall förlåter jag dig gärna, särskilt som invasionen mest sker på söndagarna, och då kan ju »en annan» söka sig andra jaktmarker, mera fjärran från stadens oväsen.

Men det var visst Djurgården som orienteringsparadis, vi talade om. Vildmarkens Djurgård. Liksom Flying skall jag ge ett par goda tips för söndagspromenaden: ströva över berget bortom Rosendal, just mellan Djurgårdens gamla skidbacke, kungliga stallet och Manilla, och förvåna dig över orördheten, stillheten, skönheten! Eller tag din rastplats på någon av backarna inne i tätskogen mellan Gröndal och Täcka udden och lyss efter rådjurens orädda liv. Inte ens under de värsta folkvandringssöndagarna behöver du riskera att bli störd.

Så nog finns det okänd mark även på gamla Djurgår'n. En nattorientering med mål vid Skansens Högloft skulle smaka? Sedan Hellas (där jag ju har mina idrottsliga bopålar) hade avverkat alla vinklar och vrår kring Lidingös Höganloft vid sitt traditionella nattsäsongslut, funderade vi allvarligt att flytta över finalspringet till Djurgården. Men vi ville inte trampa på andras marker ...

Just det, ja. Djurgården är Djurgården, den anrika klubbens första jaktmarker, där ännu gubben Öfversten vandrar omkring, rak och rask som en yngling. Där hör föreningen hemma, mycket mer än en gång på gamla Tranan eller som nu ute vid Nordstugan. Men nöden

har ju ingen lag: i den kungliga lustgården får man inte lägga några idrottstempel. Det närmast bästa är gott nog.

Desto mera glädjande för en gammal djurgårdsbo (och djurgårdsvän) är det då, att klubben på sistone åter har flyttat över en del av sin sjudande verksamhet till gamla Djurgår'n, om också bara tillfälligt. När Birre Nylund för 6 år sen hittade på Djurgårdsstafetten, så byggde han bara på gammal, god grund. Vad var egentligen naturligare (och lyckligare) än att Djurgården skapade idrott och idrottsliv på sin egen ö? Det var en god tradition, som togs upp. Må den hållas vid blomstrande liv även av nya generationer!

Och nu kommer jag äntligen till slutet på denna lovsång över femtioåringens födelsebygd. Min gamla dröm om Djurgården som ett orienteringsparadis har i år blivit påtaglig verklighet! Som sig bör genom Djurgårdens egen Idrottsförening. Tusentals stockholmare ha på den trevliga riksorienteringsbanan lustvandrat och kartläst. De ha upptäckt insidan av paradiset — den insida, som Flying, Nisse Horney och jag hittills trott vara ämnad bara åt oss. De ha fröjdat sig över vildmarkens plötslighet, över de vida utblickarna, över den djärva terrängen. De ha upplevt något stort och berikande: naturen in på storstadens knutar.

Flying, Nisse och jag få trösta oss, om vi inte längre få vara ensamma i vårt paradis. Det är inte god samhällsanda att vara så egoistisk, som jag varit. Och så mycket har väl riksorienteringens naturvärnskatekes lärt de nya gästerna i paradiset, att de liksom djurgårdarna själva i alla tider ska vårda och vörda en sådan tillgång.

Starten har gått för den första Skansenstafetten.

Representationslaget 1900. Fr. v.: ordföranden Gustav Herman Andersson, Damstedt, Egnell, Bomgren, Lundell, Rosén. Halvbackarna äro Acke Norling, Algot Nilsson (kapten) samt Johnsen, Svensson, Holm och Calle Jahnzon.

Årgång 1903. »Lappen» Andrén, Möller, Acke Norling, Algot Nilsson, Egnell, Lundell, Danielsson, Friberg och Johan af Klercker (linjeman). Sittande Calle Jahnzon, Andersson, Dahlstedt.

Varthän kullak fotbollen?

Den har suttit långt inne den här artikeln och säkerligen har jubileumsbladets huvudredaktör gått omkring och varit en smula ängslig för att artikeln aldrig skulle komma fram. Att den suttit så långt inne är emellertid lätt förklarad. Det råkar nämligen vara så, att det fordras för åtminstone 25 öre inspiration för att åstadkomma en jubileumsartikel, och denna inspiration har inte ens till det blygsamma beloppet av en tolvskilling velat infinna sig. Inspirationen skulle ha bestått i att Djurgårdens fotbollslag av årgång 1941 äntligen vann en ordentlig seger i höstserien i div. II. norra, men det har inte velat sig, utan just när detta skrives ligger Djurgården säkert förankrat på sista platsen i poängtabellen. En så blygsam placering ger ju mycket ringa inspiration, men eftersom tryckpressarna inte kan vänta långt in i framtiden är det väl inte annat att göra än att trots alla tråkigheterna ge Djurgårdens 50-åriga fotbollshistoria en snabb granskning.

SNUDD PÅ ALLSVENSKAN . . .

Höstsäsongen 1941 kommer väl alltid att minnas som en svart säsong för Djurgården. Det började annars så löppfullt i våras. Laget gjorde en strålande inhämtning av Reymersholms stora försprång i serien från hösten 1940, åt upp poäng efter poäng under stigande spänning från halva Stockholm och kom till slut upp på samma poängsiffra som Söderklubben. De gamla synderna straffade sig emellertid — målskillnaden var inte så förstklassig som Reymersholms, och därmed blev det det senare laget som tog seriesegern och via tre kvalmatcher kilade upp i allsvenskan. Att tänka sig att Djurgården i stället för Reymersholm just nu skulle ha kunnat vara allsvenskt!

. . . OCH SEDAN NATTSVART!

Hur som helst tog man det inte så hårt i fotbollslaget, som i stället stormade vidare och lade sig till med Stockholms DM efter en strålande finalseger med 5—1 över Hammarby. Det var emellertid en bragd som betydde sista glädjeämnet för de våra och vad som tydligen tog knäcken på spelglädjen. Efter den dagen gick rullgardinen ner för Djurgården och det blev »natta» som man säger i Göteborg.

Att rekapitulera alla olyckorna denna jubileumshöst skulle bara vara att ge ett nytt eko från dagstidningarnas rubriker. De ha varit tillräckligt svärsmälta ändå. »Djurgården mot östsvenskan, spelare av gårdsgårdsseriens klass etc.» har det hetat och här måste erkännas, att tidningskritiken talat allt för sant. Visserligen hördes då och då protester från vissa spelare, då tidningarna började varna för de stundande olyckorna, men nu när det visat sig, att olyckskorporna inte kraxade i ogjort väder utan blivit fruktansvärt sannspådda, ha väl protesterna slutat. Hur skulle det i stället för protester ha varit att bita ihop anletsdragen och gjort en inre samling?

Att Djurgården just nu är under isen behövs ingen detektivundersökning för att konstatera. Laget ligger och sladdar och ingenting varslar om en snabb förbättring, varför vårsäsongen kommer att bli synnerligen kritisk. På allvar vill man naturligtvis inte tro, att det östsvenska träsket skall bli Djurgårdens avstjälpningsplats någon gång i maj 1942, men det är bäst att ställa in sig på att det värsta kan hända. Numera går det inte att vinna några seriematcher bara »på namnet» och med en förhoppning att motståndarna utrustats med en överdriven respekt för detta namn. En framgång fordrar arbete och

det har varit litet dåligt beställt med den saken på vissa håll i laget. Den saken går inte att komma ifrån, hur tråkigt det än är i jubileumstider att behöva konstatera detta. Att bara släta över och skylla på otur är ett gammalt välkänt recept, men för Djurgårdens del är den metoden den absolut sämsta. Bäst att se sanningen sådan den är.

VAD SOM FORDRAS

Här är inte platsen att göra en utredning om alla samverkande orsaker till vårt fotbollslags öde, så mycket är i varje fall klart, att det fordras allt Djurgården kan åstadkomma i fråga om ambition, kämpahumör och uppoffringar för att rädda den dystra situationen. Ingenting är omöjligt bara man bjuder till, och jag är övertygad om att vinden skall vända sig i vår så att Djurgårdsskutan om ock tämligen skamfilad skall kunna ta sig i hamn och till hösten 1942 ha hunnit reparera maskineriet så att den fortsatta seglatsen blir våra hittillsvarande fotbollsår mera värdig.

Djurgårdens fotbollshistoria under senare år är väl tämligen bekant. Att vi två gånger varit uppe i allsvenska serien och lika många gånger trillat ur det fina sällskapet efter blott ett års deltagande per gång är det väl endast allvetande licentiaten Haglund från Uppsala, som inte känner till. I övrigt har nog hela Sverige reda på detta tråkiga faktum. Vår äldre fotbollshistoria är kanske mera glömd, och därför bör det passa att i detta sammanhang erinra om att Djurgården fick de första impulserna i branschen från Göteborg. Med så fint påbrå var det ju mindre underligt att den började en blomstrande tillvaro ganska snart. Importören var en korgmakare Teodor Andersson från Gais, och det var någon gång år 1899 han intresserade djurgårdarna för ett rationellt fotbollsparkande. Redan samma år kom Djurgården ihop sig med den en månad äldre tvillingbrodern A. I. K. Den första historiska kampen Djurgår'n—A. I. K. utkämpades på Svea gardes idrottsplats, och som sig bör visade sig gammal vara äldst. A. I. K. vann med 2—0. Det var ju i alla fall en god inledning, och i fortsättningen kommo

Vinnarna av Vicanderska skölden 1907. Lill-Einar Olsson, Ivar Friberg, Knutte Sandlund, Putte Frykman, Erik Åkerlund, Erik Lavass, Österlund, Curt Robbet, Sam Lindqvist, Erik Dahlberg, Putte Öhman.

VÅRA INTERNATIONALS

Karl Gustafsson
»Köping»

	Lands- matcher	Olympiska matcher
Ragnar Wicksell	28	5
Karl Gustafsson	25	7
Harry Sundberg	8	5
Gustaf Ekberg	9	—
Sten Söderberg	9	—
Carl Karlstrand	8	—
Bertil Nordenskjöld	6	2
Algot Haglund	7	—
Götrik Frykman	5	1
Einar Hemming	6	—
Frithiof Rudén	5	—
Albert Öijermark	2	2
Sune Andersson	3	—
Gottfrid Johansson	3	—
Karl Andersson	2	—
Gösta Backlund	2	—
Ivar Friberg	2	—
Erik Lawass	2	—
Viktor Jansson	1	—
Melcher Säwensten	1	—
Sam Lindqvist	1	—
Carl Runn	1	—
Knut Sandlund	1	—
	137	22

framgångarna den ena efter den andra. 1901 var marken klar för segrar över både A. I. K. och Swithiod, och senare hemfördes den Rosenska träningspokalen, uppsatt som räddningsplanka för stockholmarna mot de fruktade Gävleborna. Med 14 vunna, och en oavgjord match, samt 30—2 i målkvot tog Djurgården hem dyrgripen. Sedan vi året därpå vunnit Stockholmsseriens klass I med 36 mål mot 1 på 6 matcher, voro vi klara för den första internationella debuten någon gång i maj 1903. Det danska laget Österbro Boldklub gästade då Stockholm, och det stackars Djurgårdslaget överspelades på ett sådant sätt att man helst borde ha förbigått händelsen i en sådan här artikel om svunna storhetstider. Danskarna vunno den första matchen med 6—1, och den efterföljande s. k. revanschmatchen med 15—0. Förspellet till den senare matchen var ganska roligt. Man samlades en afton på Berns efter den första matchen, och den danska kaptenen tillät sig därvid ha mage att ingå ett vad att han i en ny match skulle egenhändigt göra 15 mål. Vadet gällde en guldmedalj. *Och människan fick också sin guldbit!* Att vår egen

kapten, Hjalmar Skoglund, höll mycket styvt på att 7 av målen voro grovt offside, och att en dansk reservspelarare gick domare, kan ju alltid vara en smula tröst. Ett halvt dussin djurgårdare fingo året därpå vara med om ett nytt svidande nederlag, denna gång i en kombination mot engelska laget Corinthians, som klädde upp stockholmarna med 15—1. I varje fall var det en utmärkelse åt Djurgården att ha sex så duktiga spelare. Annars var året ganska gott, och Djurgården kom till och med upp i finalen om svenska mästerskapet mot Örgryte. Ett knappt nederlag på 2—1 visade vägen för kommande djurgårdiska stordåd i svenska fotbollsmästerskapet.

Vad Djurgården sedan gjort inom den inhemska fotbollsrörelsen kan man kanske fatta sig kortare om. Vår prismonter i klubblokalen talar sitt tydliga språk om de stora bragderna. I korta drag berättar den om att Djurgården år 1906 ånyo var uppe i svenska mästerskapet, och även nu förlorade mot Örgryte med 4—3. Sedan dröjde det till 1909 innan de våra kunde tillkämpa sig en ny finalplats i mästerskapet. Återigen uppträdde Ör-

Stronga svenska mästare 1915. Nordenskjöld, Melcher Johansson (Säwensten), Putte Frykman, Ragge Wicksell, Vicke Jansson, Gotte Johansson, Lill-Einar, Kalle Schlaaf, »Knata», Kalle Karlstrand och Runn.

ÅTER I »ALLSVENSKAN» (d. v. s. 1936).

Hans Garpe, Sten Grönkvist, Herman Nordgren, Gunnar Blomström, Sigge Berg, Bengt Garpe, Gösta Andersson, Hugo Grönkvist, Henry Hagelin, Bebbe Andersson, Birger Warneby.

gryte som skarprättare: 8—2. Samma visa året därpå fast med Göteborgskamraterna som förgörare av våra energiska förhoppningar: 3—0. Olympiåret 1912 gick första mästerskapet åt rätt håll. Örgryte fick bestå fiolerna på Råsunda, och med 3—1 inregistrerades vårt första svenska mästerskap. 1913 tog Örgryte revansch i Göteborg med 3—2, men 1915 var det Djurgårdens tur igen. Göteborgarna skickades hem till sin stad med hela 4—1 baklänges i kappsäcken. 1916 hade vi nöjet se A. I. K. på den andra planhalvan i finalen. Nöjet mildrades i någon mån av att A. I. K. inte höllo sig för goda att vinna med 3—1. Nästa år träffades samma par i finalen, och nu var det Djurgårdens tur att ta hem potten med precis samma siffror. 1919 sågs åter Djurgården i finalen, men nu kom Gais med tunga artilleriet och mejade ned motståndet med 4—1. Påföljande år satte vi vår sista potatis i svenska mästerskapet, men en ordentlig och kraftig potatis. Sleipner kom upp från Norrköping för att göra oss rangen stridig, men på straffspark skickade Harry Sundberg matchens enda kula i nät. Och Djurgården hade för sista gången blivit svenska mästare.

SKUTAN I MOTVIND

För sista gången? Ja, den lilla förhoppningen, som anknutes till detta frågetecken, är i varje fall långt fjärran borta. Det veta vi alla. Vårsången 1924 kommer för alltid att bli svartaste kapitlet i Djurgårdens fotbollshistoria. Då ramlade vi plötsligt bort från den stora konkurrensen på grund av att några inte över sig ansvars-kännande ungdomar gingo och slarvade bort några lika ödesdigra som onödiga poäng i ett par usla seriematcher. Den gamla Djurgårdsskutan höll visserligen ihop och länsade undan efter bästa förmåga. Men antingen besättningskraft eller moral nu inte räckte till, så verkade det nästan som om vår båt stod och skumpade på samma ställe och trots mycket arbete inte kunde få upp ångan igen. De senaste årens händelser behöva knappast någon rekapitulation. Våra provningar äro alltför väl bekanta. Största ljusglimten i mörkret var givetvis de våras bragd att slå sig upp i storserien 1928. Då log lyckan mot oss än en gång. Att den sedan på knappt ett år vände sig bort igen måste vi i sanningens intresse till stor del göra oss

själva samvete för. Lika kvickt både kom och gick den allsvenska lyckan det olympiska året 1936. Sedan dess ha vi fått nöja oss med att slåss blott och bart för vår existens på fotbollsplanen, och endast i de ljusgrönaste förhoppningarna låtit en ny plats i solen föresväva oss.

MOT BÄTTRE TIDER

Men dit skall Djurgården igen! Det är många händer, som vilja hjälpa till. Bort med tassarna, har det emellertid hetat ibland, då intresset blivit för närgånget och besvärande. Den inre fröjd och försoning, som skulle kunna kallas arbetsglädje, har inte alltid varit för handen. Många ha slagits på fingrarna för att de inte stillatigande velat se på rutchen utför.

Att ställa något horoskop för seplatsen gör man inte gärna, vilket inte behöver innebära att man ser mörkt på situationen. Det är den gamla visan om svårigheterna att öva rationell fotboll mitt i en storstads lockande nöjesliv.

I motsats till många andra fina klubbar, som råkat ut för dåliga tider, har emellertid Djurgården aldrig fullständigt ramlat bort ur konkurrensen utan jämnt hållit färgerna uppe. Det erkännandet måste vi göra oss själva och våra tappra bollkickare. Trots allt har sammanhållningen varit god, och att en och annan svikit föreningen har aldrig försatt oss i någon överhängande fara. De kvarvarande ha tagit så mycket energiskare tag, och det nya friska blod, som tillförts laget i stället för överlöparna, har blott inneburit en förstärkning. Av både moral och spelskicklighet.

Just nu har Djurgårdens fotboll sin kanske svåraste och mest kritiska period. Allting tycks ha svurit sig samman mot oss. För att kunna konkurrera med det oblida ödet fordras det pengar, men tiderna äro inte sådana att dessa skakas fram på en eftermiddag, och i väntan på att de ska komma fram storma olyckorna i olika former på oss. Det kan då vara på tiden att erinra om att Djurgårdens fotbollshistoria under tidigare hårda år ställt sig oberoende av guldet och i stället byggt sin framtid på kampanda, uppoffring och ambition.

Än skall tider komma . . .

Kalle Liliequist.

STOCKHOLMS DISTRIKTMÄSTARE I FOTBOLL 1941.

Övre raden från vänster: Bo Björkman, Nils Nierenburg, Hans Stelius, Bengt Garpe, Sture Larsson, Torsten Rey. Nedre raden från vänster: C.-J. Tornborg, Allan Persson, Gustaf Carlsson, Curt Sandberg och Anders Andersson.

KLAS HAR ORDET:

Kom på våra matcher . . .

Stor-Klas.

Goda råd äro dyra, sägs det, men jag har fått så många goda råd under årens lopp, att jag kan realisera en stor del av dem till hugade spekulanter inom lagledarskrået. Beror Sveriges och Djurgårdens fotbollsframtid av antalet fotbollsexperter, som finns i landet, är det ingen fara. Nutidens lagledare har ett vidsträckt arbetsfält, om de i likhet med mig skola vara tränare, lagledare, matcharrangör, reklammakare samt dessutom bistå med råd i kärleks- och ekonomiska frågor åt spelarna.

Djurgårdens fotbollssektion har under de år jag arbetat där, nedlagt mycket arbete på klubbens juniorer och även lyckats få fram goda sådana, men inte i så stort antal, att de kunnat fylla alla de vakanser, som uppstod, när förstalaget skulle förnyngas. När vi gingo upp i »Allsvenskan» bestod laget av i flesta fall överåriga spelare, som arbetat troget för klubben i många år och gjort utmärkta insatser. Jag framhöll då, att det spelarmaterial vi hade ej räckte till att hålla oss kvar i »Allsvenskan» utan måste bytas ut. Men var få nya spelare av klass? Erbjudande från förstklassiga spelare saknades ej, men åtföljdes alltid av en begäran om arbete, vilket ej gick att anskaffa. Hur det gick i »Allsvenskan» känner alla till. Gamla kära Djurgår'n åkte ur. Massor av beklagande och kritik, rop om ny tränare, alla visste hur det skulle varit, men ingen ville arbeta och hjälpa till.

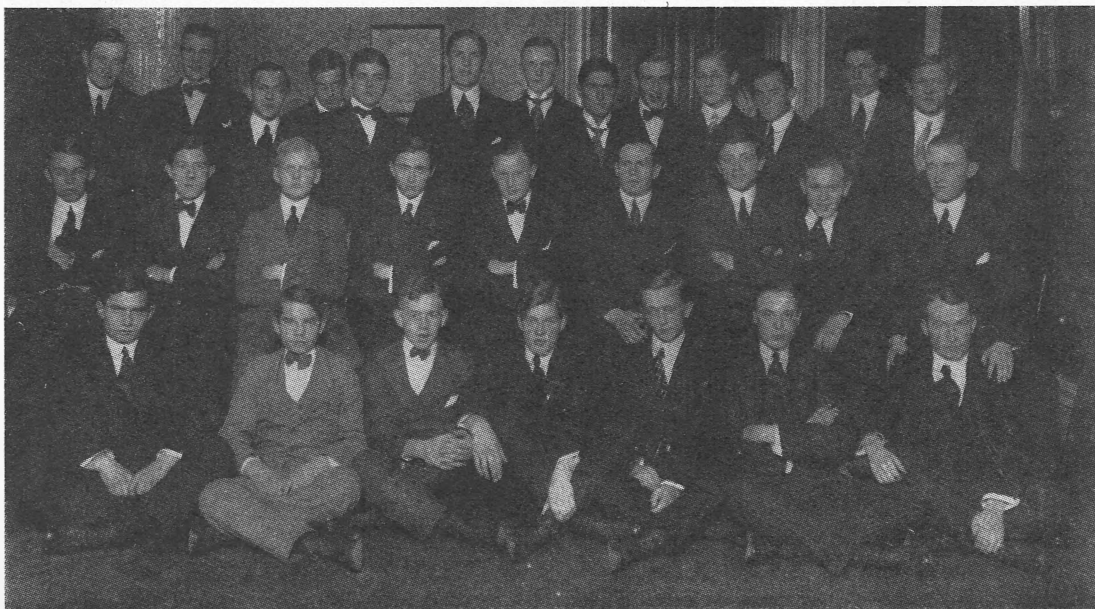
Vi måste ha nya spelare, vi måste ha spelare som hade arbete. Vi fingo nya spelare från armén och marinen. Hur? Ja, det är en annan historia. Det är förklaringen till varför Djurgårdens I. F. har drabbats av inkallelserna hårdare än någon annan klubb. Vad har följden blivit? Ja, träningen, samspeltheten och sammanhållningen har blivit lidande härpå. Det har varit träningsdagar, då antalet tränande A-lagsspelare uppgått till 8 man, aldrig mer. Det har varit matchdagar, som vi bara

har haft två man hemma av A-laget. Det har även varit matcher, när jag kl. 12 på söndagsmiddagen icke vetat, vilka spelare som varit disponibla för laget. När vi spelade mot Ludvika på Råsunda, kom »Kritan» och »Anders» och anmälde sig utanför idrottsplatsen. De hade alltså kommit ifrån sina förläggningar i sista minuten, utan möjlighet att meddela sig med någon.

Under sådana förhållanden har vi arbetat de sista åren. Vad är att göra? Ja, vi har bildat en fotbollssektion, som har sammanträden en gång i veckan, där nya krafter satts i rörelse för att organisera föreningens fotboll. Vi har inbjudit gamla spelare att delta i återuppbyggnadsarbetet genom att bilda en kamratklubb, som står i kontakt med ledningen och arbetet. Till denna klubb kommer även andra intresserade av Djurgårdens fotboll att inbjudas. Vi måste söka förbindelser inom affärs- och industrikretsar för att därigenom kunna bereda våra medlemmar arbete. Vi måste försöka få en annan anda inom klubben. Vad menas med det? Ett exempel: Jag kommer hem från en resa till Borlänge, träffar några pojkar som sett B-lagets match mot Hammarby B och tänkte få ett tips på någon spelare, som utmärkt sig i positiv riktning. Jag frågade: »Hur spelade grabbarna mot Hammarby?» Svar: »Ja, N. N. var nog sämsta man på plan.» Det sämsta hade fastnat i minnet. Här ha vi ett stort fel som måste bort, speciellt under motgångens dagar. Vi måste hjälpa, berömma och därigenom stödja våra medlemmar. Man eggas inte en dålig spelare bara med nedgörande kritik.

Och så en uppmaning: Kom på våra matcher när vi ligga dåligt till. Det är då vi behöver medlemmarnas sympati och ekonomiska stöd. Sälla er inte till dem som belacka oss utan visa er som värdiga medlemmar av den knotiga eken som kan brytas av men ej brytas ned.

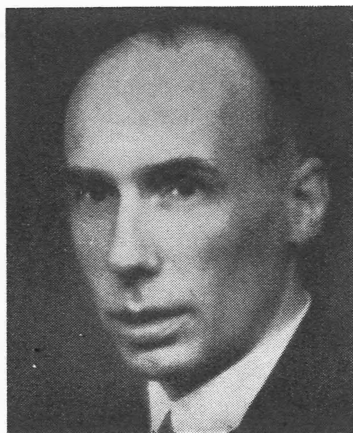
Stor Klas Svensson.

Denna bild härstammar från tiden strax efter förra världskriget, och återfinner man många kända bandy- och fotbollsspelare. Fr. v. i övre raden: Perul Gillström, Kurre Pagel, ?, Nils Johansson, Kalle Björklund, Einar Olsson, Nils Nilsson, Östlund, Burman, Lulle Johansson, Rubbe Sundberg, Curt Widgren, ?. Sittande: Edvin Sundberg, Göken Berglund, Elias Englund, Abbe Öijermark, Carl Otto Carlsson, Pelle Ekenberg, Ivar Gustafsson, Nisse Sund, John Bång. Främst: Wille Arwe, Källander, ?, Harald Bergvall, Axel X:et Lindgren, ?, Kalle Sundholm.

FOTBOLLAGET bäst i landet

”och varför inte i världen!”

Torsten Tegnér.

Vilken glans över dessa år — 1915! — 1916! — då vi stredo på tre fronter i fotboll: A.I.K. mot den kära »arvfienden» Djurgården, Stockholm mot »fotbollhuvudstaden» Göteborg och Sverige mot Danmark och Amerika — och kämpade oss fram till *seger* på alla tre fronterna.

Ja — »arvfienderna» segrade växelvis: svart och gult triumferade i svenska mästerskapsfinalerna 1914 och 16, svart och blått 1915 och 17.

Nutilldags minns man väl mest bara detta med de broderligen delade 6 svenska mästerskapen under Det Stora Kriget... ja, den stora publiken har väl egentligen bara klart för sig att det legendariska landslaget av den 8 oktober 1916, »4—0-laget», bestod av 5 djurgårdare och 5 A.I.K.:are framför en målvakt från Westermalm.

Men vilken »färg», vilken trohjärtad *kraft* det var över dessa spelare — det har sena tiders barn ingen aning om!

Inget tvivel om att dessa våra första boll-hjältar *upplevde* sin idrott intensivare än nutidens. Idrotten var deras »liv» på ett annat sätt än nu, då de dela sin tillvaro mellan »jobbet», flickan, biografen och andra nöjen samt — i fjärde hand — den ganska mekaniska träningen och den övliga seriematchen.

En Ekroth eller en »Knata» bars på händerna av »hela stan» — och vår stad var begränsad och överskådlig på ett helt annat sätt än nu: med avseende på »bostadsstandard» var den en småstad.

Praktiskt taget alla tränande förekommo på Östermalms — ja och så »de stora kanonerna» i fotboll på Stadion.

Praktiskt taget det enda stället, som man gick på efter träningen eller på sin lediga kväll, var »Feiths», Strandvägen 1, bredvid Dramaten.

Och praktiskt taget allt idrottsintresse koncentrerades långa tider kring de eleganta A.I.K.-arnas och de friska, frejdiga, fruktansvärda djurgårdarnas i det stora hela lyckosamma jakt efter segerkronan.

Pressen var då inte full av kall överlägsenhet och sval välvishet. *Värme*, ja *hänförelse* lyste över spalterna — och gick så bra ihop med den hjärtliga folkstämningen. Så här utgjöt sig i I. B. en ärkedjurgårdare — Riksbankstjänsteman och Feiths-stamkund — efter en match då Djurgårn slagit de danska »Fælledklubbarne» på Tra-neberg:

... hade han riktigt låtit sitt överflödande hjärta tala, så skulle han genast sänt ut en lista för tecknande av bidrag till en mar-morstaty på Gustav Adolfs torg över Knata med de krokiga benen i skottställning. Sådan är den äkta fotbollsentusiastens under matchens yta, lycklig som ett barn, impulsiv som en vilde och färdig att skjuta sina bästa vänner om de exempelvis skulle ge en antydning om, att Runn ej är den bäste målvakten inom vårt planetsystem. I hans »Heja Djurgår'n» — denna kvälls fältrop — ligger samlat allt vad han önskar, vill och väntar, och på nyanseringen i tonfallet kan man döma vilka skiftande känslor som röra sig i hans inre.

Han är inte någon isolerad företeelse. Han är en del av matchen, lika intimt förknippad med den som spelarna själva. Se endast hans minspel och rörelser under ett upplopp. Bollen dansar just under Djurgårdens smidiga högerytters fötter med en dansk back som extra uppvaktning. Över fotbollsentusiastens ansikte ligger ett förtvivilat allvarsdrag som hörde han uppläsningen av ett riksdagsprotokoll, och hans fötter rita cirklar och geometriska figurer, som överträffa en Archimedes och Euklides djärvaste drömmar i den vägen. Backen är envis och ansätter svårt Djurgårdssytttern. En djup suck blottar en avgrund av själskval hos fotbollsentusiastens, och i samma ögonblick som djurgårdaren äntligen lyckades klämma in centringen får närmaste grannen framför en spark av fotbollsentusiastens högerfot, som just drar en tangent till vänsterfotens cirkel.

Jäklar! Missar inte Schlaaf! Nej, Gudskelov! Han är vaken, men skjut! S-k-j-u-u-t!! rösten stiger och ett par knutna nävar fara upp i luften. Jag tror inte på tankeöverföring, men Schlaaf måste ändå ha känt det tryck som 5.000 åskådarens brinnande tankar på ett målskott måste ha åstadkommit. Schlaaf skjuter, och det korta ögonblick bollen vistas på vägen mellan djurgårdscenens fot och danska nätet liknar fotbollsentusiastens i sin förstelnade ställning Lots hustru, då hon förvandlades till saltstoden. Bollen är i mål — förtrollningen bruten. Fotbollsentusiastens är stormen förkroppsligad. Varje muskel i hans kropp vibrerar, ögonen lysa och över hans läppar hänger ett jubelskrän, imponerande som ett Etnaubrott och långvarigt som en maratonlöpning. Spänningen är över — spelet har åter börjat, med nya sensationer, mot nya glädjeutbrott ...

Ja. Vi klubbentusiaster formligen *dyrkade* våra spelare.

Och vi hade stor respekt till övers för tvillingklubbens stronga kämpar. Jag minns jag bekände i I. B. före S.M.-finalen 1915, som Djurgården vann med 4—1 över Örgryte, hur imponerade vi voro över det blå försvaret, som räknade icke mindre än 4 kaptener, nämligen utom bandykaptener Melker Johansson (nu Säwensten) trenne kämpar, trenne (på varandra följande) fotbollhövdingar i Djurgården, trenne heroer som dominera bilden här bredvid och som förresten dominerade Danmarks förnämste spelares minnesbild av de svenska försvaren... Så här skriver nämligen den fine sportsmannen Michael Rohde i sin 1931 utkomna bok TYVE AAR PAA HOLDET:

(Forts. å nästa sida)

”Klubben ger färg åt svenskt fotbollsliv”

Eug. Ericson

Jag har starka minnen av Djurgården, när tanken går tillbaka i tiden. Jag ser framför mig spelarnas blårandiga dräkt, med de svarta byxorna. Det var en »tung» dräkt, varken grann eller insmickrande. Men den var i stället ett passande hölje till den hårda och okuvliga makt, som fanns innanför tröjan på Djurgårdens spelare. Jag sade »okuvliga», ty Djurgården var inte oslagbart. Men klubben var just okuvlig. Och samma är förhållandet med Djurgården än i dag. Klubben finns inte i allsvenskan, men den hör ändå till samtalsämnen. Kännetecknet på en stor klubb är väl också, att man talar om den, även om den tillfälligtvis icke befinner

sig i toppen. När jag skriver dessa rader, skär Djurgården inga lagrar på fotbollsfronten. Men om det finns en klubb, som jag skulle våga förutspå en återkomst till fotbollens elitfamilj, så skulle det nog vara Djurgården. Klubben har traditioner, som förplikta, och den har inom sig rymt spelare, som borde sporra även ungdom av 1940-talet till stordåd. »Nocke», Frykman, Ragge Wicksell, »Knata» m. fl. voro pojkar att ta i hand.

Min gratulation till Djurgården på föreningens halvsekeldag formar sig alltså till en framtidsoptimism. Den innesluter samtidigt ett tack för allt, vad klubben givit svensk idrott under de bakomvarande åren. Djurgården måste ännu en gång bli »stor» inom svensk fotboll. Ledning och spelare få icke låta denna min framtidstro komma på skam. Den gamla, förnäma klubben behövs inom fotbollseliten. Klubben ger färg åt svenskt fotbollsliv.

Den svenske Modspiller, jeg havde vanskeligst ved at klare mig overfor, var vel nok den stærke halvback fra Djurgården Nordenskiöld. i daglig Tale „Nokke”. Nordenskiöld var en meget hurtig, haard og paagaende Spiller, og da jeg dengang var spinkel og let, havde jeg ikke saa meget at skulle have sagt overfor ham, hvis det ikke lykkedes mig at glide af i Tide, men han spillede altid fair og var en brilliant Modstander at have overfor sig. Han var helt igennem et storartet Menneske, og de haarde Tørne, vi tog sammen paa Banen, gjorde os blot til bedre Venner og Kammerater.

Nordenskiöld, Wicksell og Frykman var vel nok en fin Halfbackrække. Tre Kæmper, men vespillende og hurtige.

Vad vi fängslades av hos dessa hejare, det var deras anstormning mot mål *hur höga som helst!!!*

Vilket jubel hälsade ej det allra första målet på ett danskt kombinerat lag på Stockholms Stadion!

Eller A.I.K.:s oavgjorda halvtid mot berömda proffslaget Liverpool!

Eller Nordenskiölds två mål på dessa fantomer ute på Traneberg!

Eller A.I.K.—Djurgårdens seger över Amerikas landslag, 4 dagar efter det dessa garvade proffsspelare triumferat över svenska federationslaget.

Ovanpå den matchen gav mig den amerikanske centern Ellis ett märkligt ord:

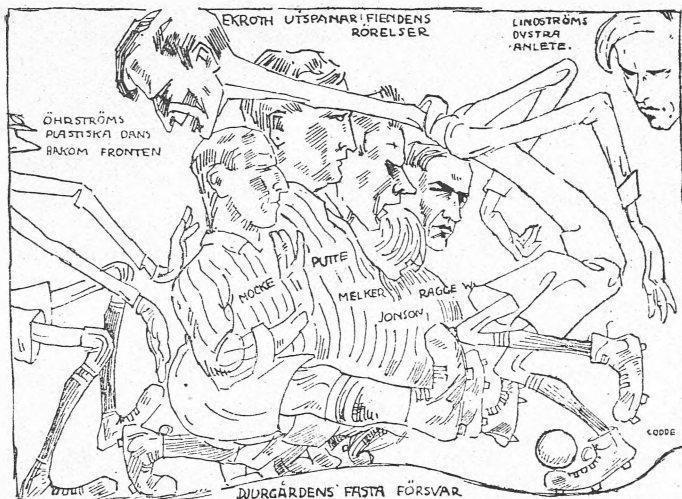
»Vi ha i Sverige sett mycket av det allra bästa fotbollspel, men det saknade 'finish' och 'dash' (fart). Jag tror att svenska lag, när de lära sig kombinera dessa tre saker, skola vara i stånd att slå alla lag i världen.»

Så kände vi saken: dessa pojkar — en Thodde Malm, som kan skjuta i mål från 60 (!) meter, en Wicksell som rushar från egen planhalva och gör mål (som vår generation blott sett Acke Nilsson och möjligen Malte Mårtensson göra), en Frykman, som i bandy från centerhalvbacksplatsen två gånger stormar fram och trycker in fiendemålvakten i buren med boll och allt, förvandlande 1—3 till 3—3 i matchens sista 5 minuter — dessa, sannerligen, de »rädas varken fan eller trollen».

Det är folk som *mäktar*, som *vill*, som *rår* — om ej i dag, så i morgon.

Må deras varma styrka pånyttfödas i vårt idrottsfolk!

Som sannerligen inte behöver stå tillbaka för något i världen!!

»Codde»:s semifinalglimt 1915 i I. B.

P. P.

58 KARLSSON

junormästare i fotboll

Det hör kanske på sätt och vis inte hit men det visar i alla fall vilka skarpa och representativa grabbar som numera spela fotboll i Djurgårdens juniorlag och därför kunna vi inte uraktlåta att tala om — och vi gör det med en viss stolthet, det skall också erkännas — att 58 Karlsson, alias Roland Löwenborg, bara för några år sedan medverkade i vårt juniorgång och t. o. m. gjorde det så bra att han mycket verksamt bidrog till att JM-titeln det året hamnade på rätt ställe.

Det där lät kanske som skryt men det är faktiskt svårt att låta bli det när man talar om Djurgårdens juniorlag i fotboll. Faktum är nämligen att våra juniorer åtminstone den senaste sexårsperioden varit en mycket klar källa till glädje — under de sex åren har grabbarna nämligen fyra gånger varit uppe i slutomgången (med två titlar som följd) och inget år kommit sämre än trea i sin serie. Det är statistik som talar.

Visst ha svunna tiders Djurgårdsjuniorer blivit smått legendariska och jag vet inte hur många gånger jag hört den där historien om Sture Nilsson. Har ni inte hört den — det var besynnerligt. Jo, Djurgården ledde med 10 eller 11—0 mot något halvbiligt lag och som målen trillade in litet för snabbt för Stures allt annat än matematiska sinnelag så frågade han vid ett tillfälle domaren: hur mycke' står'e? Domaren: 11—0. Sture: Då säger vi 10—0 för det sista målet gjorde jag med tån.

Det där dras nu fram för att visa hur duktiga juniorerna voro förr. Som de senaste årens juniorledare kan jag berätta en historia som visar att grabbarna varit ganska skapliga även på senare tid. Jo, det var så att vi härom året råkade vinna våra matcher ganska stort, och därför tyckte grabbarna att det kunde vara roligt att veta vem som gjorde de flesta sylvorna, varför en speciell skytteliga ordnades. Dåvarande kaptenen Arne Grunander såg länge ut att avgå med segern — han var den verkliga kulsprutan i juniorlaget — ända tills hans skolkamrat »Limpan» Linderoth tyckte att framgångarna började på att stiga »Grynas» åt huvudet. »Limpan tog därför saken i egna händer de följande matcherna och gick upp och markerade Grunander med den naturliga följderna att dennes målsättning praktiskt taget eliminerades och en annan kille vann skytteligan. Till »Limpan» stora glädje. Vilket emellertid inte hindrade att »Grynas» och »Limpan» voro de bästa vänner utanför plan.

Fullt så suveräna är vi visserligen inte i år, men vi har ett finfint lag, som alldeles säkert vill ha ett ord med i diskussionen då det gäller juniormästerskapet i år.

Vår stora dröm är att få en tredje och sista inteckning i vandringspriset och den skall komma — det har vi dyrt och heligt lovat varandra. Och det skulle förstås passa alldeles utmärkt just i år, jubileumsåret. Vi skall göra vad vi kan!

Karl Erik Jonsson.

Djurgårdens juniorer 1938—39, serievinnare och JM-mästare. Stående från v.: Bengt Lundgren, Bjarne Peterson, Bengt Bergqvist, Per Olof Jihde, Nils Borg, Tore Jonasson, Karl Johan Tornborg, Bertil Jansson, Åke Linder (lagledare). Knästående från v.: Lars Pehrzon, Henry Reimer, Hugo Lind.

Juniorledarens inkast

Man frågar, vad fattas vårt representationslag?

1) Det där riktiga fighter-humöret som åtminstone tidigare på något sätt varit förknippat med de bistra svart-blå färgerna. Spelarna av i dag äro nog fast beslutna att »nu ska vi kämpa», när de springa ut på plan till de betydelsefulla matcherna, som gälla laget »vara eller icke vara» i Division II. Men — väl utkomna på plan ha inte alla förmågan att verkligen offra sig för klubben och kamraterna på det sätt han kanske vill. Jag tror med andra ord att viljan att offra sig finns men inte förmågan...

2) För några år se'n — närmare bestämt när Djurgården låg i Allsvenskan — efterlyste man en »buse» — och fick Pelle Larner... Utanför plan var Pelle, som vi alla veta, elegansen personifierad, men på plan var han om inte en buse så dock en herre med färg och kruschen, kapabel att göra något utöver det vardagliga. Jag vill härmed inte ha sagt, att vi »efterlysa» Larner, men väl en spelare i den stilen — en fräck, framåt och målfarlig herre alltså.

3) Vi behöva en KÄMPE, en ledartyp i laget, som kan rycka med sig kamraterna och få dem att kriga just i motgångens stund. Henry Hagelin var en sådan...

Nu är det naturligtvis inte så lätt att trolla fram spelare med de egenskaper jag här efterlyst. De måste så att säga »komma av sig själv», växa fram inom klubben. Låt oss alltså hoppas på juniorerna.

I egenskap av lagledare för dessa tror jag mig kunna säga att spelare — ävensom en och annan »kämpe» — av klass småningom skola komma den vägen. Men »Rom byggdes inte på en dag», heter det, och på samma sätt tar det sin tid innan arbetet med juniorerna bär frukt. Få pojkar äro kapabla att direkt från junior-laget kliva upp i »ettan». Under de 6 år Karl Erik Jonsson och undertecknad haft hand om juniorerna ha endast 3 man kunnat gå direkt till A-laget: K. J. Tornborg, »Stubben» Larsson och Bjarne Peterson. Sen finns det ju en hel

ISHOCKEY-SEKTIONENS UPPSTÅNDELSE

Djurgårdens ishockey har gamla anor. Hur långt tillbaka i tiden och hur djupt dessa anor sträcka sig, behöver vi här inte ta upp till behandling. I och med ishockeyns införande i Sverige tog även Djurgårdens I. F. upp grenen på sitt program. Under många år slogs klubben med de andra storklubbarna inom sporten om S. M., D. M. och i serier, men till slut visade sig det hela på grund av ekonomiska skäl ohållbart, och föreningen lade ned ishockeyn år 1933.

För oss yngre generationer visade sig detta bli ett hårt slag. För dem som då styrde och ställde inom föreningen var ishockeyn barlasten. De handlade med ett mål för ögonen: föreningens bästa, därom äro vi övertygade, och då ishockeyn säkert slukade mest pengar och vid detta tillfälle saknade ungdom i sina led, var saken klar. Aldrig kunde de väl ana, att den hårda sporten just skulle bli ungdomens lek. Vår tids ungdom vill ha lek med kamp, styrka, mod och snabbhet såväl i tanken som i rörelsen, en lek där man både får och kan ge törnar, en lek där man kan släppa loss alla inneboende lidelser, nota bene de som rör sig inom idrottens värld.

Men ishockey ville Djurgårdens ungdomar spela, och därför fingo de söka sig till andra föreningar. Att alla de som i förskingringen spelade för andra klubbar, helst dock ville ge sin tribut för Djurgården, det var Stor-Klas mannen att begripa. Av olika yttringar, känslöstämningar och dyl., trodde han sig förstå, att han så småningom skulle lyckas samla sina fotbolls- och bandyungdomar att även representera föreningen i ishockey. Och sant anade han.

Den stora frågan var, om föreningen på grund av gamla

rad spelare som stå näst intill »ettan» och vid ett eller annat tillfälle också prövats där. Exempel: »Farsan» Sandberg, Pio Jihde, Arne Grunander, Nils Borg, Bengt Lundgren. Så utan att tala i egen sak — ovannämnda K. E. Jonsson har största andelen i de eventuella resultat som nåtts — kan man väl lugnt konstatera att de pengar, den tid och arbete som nedlagts på juniorerna inte varit bortkastad. 37 och 39 ha vi tagit JM i mördande konkurrens. Vi ha kanske inte varit stort bättre än AIK, Hammarby och de andra topplagen men vi ha vunnit på kamratskap, sammanhållning och ett gäng offervilliga grabbar. Exempel: 37 hade vi en eldsjäl som Arne Grunander och en liten fighter som Olle »Linkan». Den sistnämnde spelade semifinalen med söndersparkat ansikte — inte vikande en tum från H:by-stjärnan Åke Andersson, som han satts att bevaka — och tog i finalen ut sig så fullkomligt att han knappast kunde stödja på benen mot slutet. 39 hade vi en målvakt (Henry Reimer), som i finalen stod 20 minuter med bruten arm utan att säga något till kamraterna för att ej sprida »panik», och en center (Per Olof Jihde) som trots ett trasigt knä kämpade och offerade sig hänsynslöst för laget och kamraterna utan att med ett ord antyda hur det »tog emot».

Den andan vill vi se i fortsättningen hos alla DIF-lag — vi vill ha grabbar som *kämpa* för de svartblå färgerna...

Åke Linder.

anor skulle få börja någonstans i mitten på seriesystemet, och därigenom få en liten utdelning av allt arbete som nedlagts för ishockeyn. Men denna förhoppning grusades skamligt. Ishockeyförbundet slog ut »kalla handen» och sade förbindligast: Var så god, vill Djurgården börja om igen, så kanske vi får lov att rekommendera vår utmärkta klass 6. Tacksamt. Minst sex år alltså innan trogna supporters skulle få se föreningen i elitserien eller allsvenska serien. Då därtill kom, att förbundets bestämmelser om övergång från en förening till en annan, måste vara klar före 1 oktober och inte heller gick att rucka på, måste Stor-Klas första året sätta sin lit till sina bandypojkars optimism och offervilja. Detta var 1938.

Även denna gång räknade Klas rätt. Han övertalade Lulle Johansson att tillsammans med honom själv giva laget den rutin och stadga och pojkarna den hjälp de skulle behöva under de första åren. Och de lyckades. Alla vet vilka risker den hårda sporten för med sig, och vi yngre som nu föra klubbens färger i ishockey böra skänka dessa »gamla kämpar», gamla såsom kämpar, icke som män, all vår tacksamhet, ty utan dem hade Djurgården aldrig vunnit, och hela tanken om ett nytt lag kanske gått i stöpet. Det måste ha varit en underlig syn att se två stycken europamästare en kall januarikväll klockan 1/2 11 ta Hjorthagens idrottsplats i besittning och inför en publik av 4 kanske 5 st avbytare, 2 måldomare, 2 tidtagare och 1 domare börja en lek med unga pojkar, vilka de skulle kunna vara fäder åt, en lek varmed de tjugat tiotusentals människor i Berlin, Hamburg, Paris, St. Moritz, i en lek där de fört Sveriges färger och för vilka de gett mer än här kan ordas om.

Året därpå började nyrekryteringen. Man kan förstå inför vilka prov dessa »ungtuppar», som nu skulle bli föremål för övertalning, sattes. En del av dem hade redan hunnit spela in sig i storlagen, hade redan fått smak på den »stora världen», rest, lärt och sett. Man ville ha dem att spela i klass 5. »Nonsens», »larvigt», »du är ju inte klok» sades av gamla vänner och bekanta. Men dessa räknade inte med en djupare känsla för föreningen. Denna fanns dock, och den segrade ock. Kom bara en skulle de andra komma efter. Där kom Pio Jihde, Henry Reimer, Nippe Nierenburg och den ena efter den andre, men än återstår dock en del. Men de komma, var så säker.

1939 tillbragtes i klass 5. En andraplacering blev resultatet och avancemang till klass 4. Även i den klassen blev det en andraplacering, varpå föreningen vid detta spelårs början spelar i klass 3. Då laget nu består av unga, optimistiska herrar finns det ingen anledning se mörkt på framtiden, utan tvärtom. Vi spelare ha lovat varandra, att vi skola ha upp föreningen i högsta serien, och kommer inte inkallelser och dyl. i fortsättningen att alltför mycket splittra oss, så skola vi lyckas.

Nippe.

D. I. F. hemförde Svenska Mästerskapet i ishockey 1926 samt voro finalister vid S. M.-tävlingarna 1923, 26, 27 och 28.

Prinsessan Juliana

räddade djurgårdarna 1910 till landslaget

Anton Johanson.

Rosén och Bomgren. Första gången jag gick för att se Djurgården spela var det dock mest för att se, huru min gamla lekkamrat från Köping, Emil Holm, skulle sköta sig mellan stolparna.

Jag följde Djurgårdens fotboll under flera år framåt. Jag fick också tillfälle att på ett tidigt stadium komma i kontakt med Djurgårdens styrelse bl. a. vid bildandet av Mälarserien i fotboll. Den ledande inom föreningen var då Gustaf Herman Andersson.

Men som sekreterare i Svenska fotbollförbundet, en befattning jag på allvar åtog mig 1905, hade jag många besvärigheter att utstå, när det gällde Förbundets samarbete med Djurgården. Detta samarbete gick ingalunda smärtfritt.

1908 när Sverige skulle delta i den olympiska fotbollturneringen i London, kom det ett brev från Djurgårdens idrottsförening med meddelande att ingen av föreningens spelare ville ifrågakomma i det svenska laget. Det väckte undran i pressen att ingen av de verkligt duktiga djurgårdsspelarna kom ifråga för landslaget och man retade sig — som jag sedan fick veta — även bland spelarna och medlemmarna i Djurgårdens IF. Inga djurgårdare togos heller med i landslaget mot England och Norge detta år. 1909 och 1910 fick Fotbollförbundet samma anhållan från Djurgården att spelarna icke ville ifrågakomma för landskamperna. I Fotbollförbundet visste man inte att dessa skrivelser voro för Djurgårdens spelare okända. Att stämningen inom deras läger var mindre vänlig mot Fotbollförbundet, var ju ej så egenomligt.

Nu uppträdde — 1910 — prinsessan Juliana på arenan. Något mer än en vecka före landskampen Norge—Sverige i Kristiania, fyllde den holländska kronprinsessan

När jag vid sekelskiftet kom till Stockholm för att bli bofast där för en del år var Djurgårdens Idrottsförening på väg att bli den förnämsta fotbollklubben i Stockholm. A. I. K. var djurgårdarnas hårdaste konkurrent, men djurgårdarna hade ett mera tekniskt spel och förfogade över några verkligt goda fotbollsstjärnor, såsom

1 år och med anledning därav var en enkel fest anordnad hemma hos mig. Det var visserligen ej jag som ordnade festen, utan holländaren Bowmeester, populär fotbollsdomare under de år han vistades i vårt land. Royalist, som alla holländare, måste han celebrera den unga prinsessans födelsedag och förmådde mig att bestå en enkel fest till vilken några av hans bekanta voro inbjudna, bland dem två djurgårdsspelare, Sam Lindkvist och en till, vilken kan jag nu ej erinra mig. Efter festen kom jag i gräl med de bägge djurgårdsspelarna — Sam Lindkvist och jag voro annars mycket goda vänner — angående landslaget i fotboll och mitt eller förbundets nonchalerande av Djurgårdsspelarna. Mitt påstående att Djurgårdens styrelse undanbett sig djurgårdarnas deltagande i landslagen trodde man ej på, och vi måste ge oss iväg till kansliet för att ta fram papperen. Först då jag visade svart på vitt på, att det förhåll sig som jag sagt, blev stämningen lugn. Sam Lindkvist meddelade mig därefter att han skulle svara för, att om vi bara ville ha djurgårdsspelarna med, och de blevo uttagna, skulle de också resa med till Kristiania. Ett par dagar efteråt togo vi ut laget och det blev icke mindre än 4 djurgårdsspelare uttagna: Sam Lindkvist, Bertil Nordenskjöld, E. Lavass och Ivar Friberg.

När meddelande om laget kom ut i tidningen blev det ett Herrans väsen. Djurgårdens sekreterare var min sedermera mycket gode vän Johan Klercker. Vi voro då personligen rätt kontanta, men som medlem av Stockholms kappsinningsklubb var jag givetvis inte persongrata hos en inbiten Neptunare som den gode Johan var. Han erinrade mig om Djurgårdens brev och meddelade att det blir inga djurgårdare med i landslaget. Jag tackade för hans meddelande, men nämnde ingenting alls om det löfte jag fått från djurgårdsspelarna. Tidningsskriverierna från djurgårdshåll brydde vi oss ej om i Svenska fotbollförbundet, sedan vi fått ett skriftligt meddelande från djurgårdsspelarnas förtroendeman att de uttagna spelarna skulle följa med. Pressen var för övrigt tillfreds med laget, och jag fick en eloge för att äntligen rättvisa vederfors djurgårdsspelarna.

Vi foro till Kristiania med det uttagna laget, vunno och hade en utomordentlig trevlig tid i den gästvänliga norska huvudstaden.

Sedan dess blev allt ganska gott och samarbetet med Djurgården och Svenska fotbollförbundet både angenämt och fruktbarande.

Anton Johanson.

DAMSEKTIONEN STÅR STARK

Inga i Amsterdam
1928.

Djurgårdens herrar ha länge haft sina damer med på skidutflykter och promenader, och redan 1904 tävlades det på skidor. Men 1924 tyckte Sigrig Sandström, entusiastisk skidlöperska, att tiden var mogen för en riktig damavdelning. Ally Nylund blev sekreterare, och så bildades damavdelningen på Östermalms läroverk.

Det blev ju i första hand en *skidavdelning*, men så var ju också det den enda tävlingsgren kvinnan kunde tävla i på den tiden. Till Filipstad foro Sigrig Sandström, Karin Bollner och Ester Hedjersson på Svenska Mästerskap och återkommo som segrande lag, men inte förrän 1941 kunde vi åter skryta med SM i skidor, även detta i lag. Tvillingsystrarna Maud och Dis Cederholm, Barbro Ohlsson

och distriktsmästarinnan Inez Lindbom voro populära fotograferingsobjekt.

År 1924 var det en kvinnlig olympiad i Paris och två år senare skulle det bli en i Göteborg. Och då vaknade den kvinnliga *allmänna idrotten* i Sverige och Djurgårdens Idrottsförening. Elsa Haglund har väl som ingen annan ivrat för den, i Göteborgs-spelen var hon en verklig förgrundsfigur. De strålande festspelen där, då hela staden var gripen av dam-idrottsfeber och i 3 dagar på fullsatt Slottskogsvall hejade på den sköna polskan Konopacka, den kraftiga japanskan Hitomi och den långbenta Inga Gentzel, Djurgården, skall sent glömmas. Och så voro vi då några idrottsflickor, som troget tränade på gamla Tranan, foro till landsorten på SM, hade klubbmästerskap och trivdes. Ebba Myhrberg, Anna Sundblad, Elsa Pettersson och Karin Svennberg för att nu nämna några namn i högen. Och SM plockades inte mindre än 12 st. och DM ävenså. Men så var ju också damidrotten i sin linda, rekorden lättåtkomliga och priserna stora. Ett

Segerlaget vid S. M. i Filipstad 1924: Karin Bollner, Ester och Ingeborg Hedjersson samt Sigrig Sandström.

Maud, Inez, Barbro och Dis firade D. M.- och S. M.-triumfer 1941.

svenskt rekord står sig ännu i löpning 800 m. Men så är det också satt under olympiaår, då konkurrensen är skarp och träningen intensivare än annars. En bronsmedalj blev det i Amsterdam — 3 åt Inga Gentzel. I hela 14 dagar hade hon världsrekordet i denna gren, men det hann aldrig bli godkänt innan det återtog av tyskan.

Och så när höstarna kommo, var det en självklar sak, att vi skrevo upp *Orienteringen* på vårt program. Till att börja med stodo vi på kontroller och kokade kaffe, men snart jagade också vi efter den röda skärmen och hoppades på alla tiders fullträff med spik på alla kontroller. 1931 nöp Elsa Haglund ett D. M. och ett par år senare upprepade Elsa Pettersson bravaden, och 1934 tog Elsa Haglund, Elsa Pettersson och Inga Gentzel hem segern i den första Dam-budkavlen.

Men avdelningen växte och *Handboll* blev mäktiga populära. Aina Norén med aldrig slappnande intresse ordnade och ställde för sina handbollstöser. Och så skulle vi ha lag förstås, som deltar i serierna med växlande framgång, I Eriksdalshallen ha vi motionsgymnastik och handboll alla onsdagar mellan 20—21. Välkomna alla fruar, fästörer och flammor till Djurgårdens herrar.

Och så till sist ha vi även bandy, som sedan 3 år också står på vårt program. Den har ännu inte hunnit växa sig så stark, men den kommer... och har även varit med om internationell konkurrens.

Ja, och så griper vi nytt tag om skidstaven, tar ny kompasskurs, sätter ny fart på träningen och hoppas på många nya segrar, rekord och SM-tecken.

Inga.

Elsa Pettersson.

Skidlöparklubben

med tradition

Henrik Hagberg

Sveriges skidsport har ännu inte fått sin utförliga och uttömmande historia nedskrivna i bokform, men den kommer väl en gång, och då blir hedersplatsen besatt av *Djurgårdens Idrottsförening, Stockholm.*

Ty vad skulle svensk skidsport ha varit, om inte »djurgårdarna» varit med, det må vara i hopp- eller slalombackarna, skidspåren, budkavlekontrollerna eller sammanträdesborden.

(Kanske får man säga, att de litet för ofta i modern tid sysslat vid de sistnämnda — men därom längre fram i denna berättelse.)

Legendariska namn

Vi småpojkar, som åren närmast efter sekelskiftet bodde på yttersta Östermalm och hade våra domäner för lek och ras kring Karlaplan, på Gärdet, i dåvarande Veterinärhögskolans trädgård vid Karlavägen (där Bältgatan nu finns), och i den stora handelsträdgården vid dåvarande Ladugårdslands tull, vi voro uppfyllda av Djurgårdens IF:s storhet.

När vi byggde våra »gupp» på Hakberget, Fågelbacken eller på slutningarna vid Borgen, stod det klart för oss, att vi skulle bli »djurgårdare», ty det var synonymt med »överlägsen mästare». Man talade om att någon grabb var »en riktig djurgårdare» i stället för att säga, att han var en riktig mästare.

Norska gardet hade dragit hem till Norge från sin kasern vid Storgatan. De käcka gutterna i den klädsamma uniformen hade lämnat kvar i Stockholm dels hundratals sörjande hembiträden på Östermalm, vars idoler de varit, dels sin skidkonst, som de i Rosendals-backarna på Djurgården demonstrerat för det unga Stockholm, och deras främsta och mest hängivna elever hade bildat Djurgårdens IF.

De fyra bröderna Tandberg, söner till en inflyttad norrmann, Oscar Bomgren och Axel Norling voro vuxna och myndiga män, men de hotades i den svenska toppen av den unge Einar Olsson. Här hade Norrland och övriga Sverige absolut ingenting att komma med i hoppbackarna. Det var Djurgården, som dominerade.

Men i längdloppningsspåren voro lapparna de förnämsta, de och nybyggarna från de stora skogarna och de små, grå Norrlands-torpen. Visserligen hade Lars Gustaf Sääf, han som nu sysslar med skidlopparmärkena, hävdad Djurgårdens namn, men nog talade man med större vördnad om Lars Olofsson, bröderna Grubbström, Wärja, Kuoljok, Rimpi och vad de nu hette allt de sagoskimrande hjältarna från norrskens land.

Ljuset kommer från norr!

Men så kom det en doft från de stora skogarna i Norr till oss och till Djurgården: Hedjerson, bröderna Sandström och småningom även O. B. Hansson, och de förde

med ens Djurgårdensnamnet till topps även i terrängloppen men framför allt i budkavle.

Det var som oöverträffade budkavle-specialister Djurgårdens namn flög över Sveriges land — det vore orätt att säga, som »älskade» budkavlevinnare, ty djurgårdarna gillades till att börja med ungefär som tandvärk av norrlänningarna. De voro fruktade, inte långt ifrån avskydda men samtidigt beundrade.

»Följa djurgårdarna» blev en följd av år parollen i alla kavletävlingar. Ty det var så, att Albert och Alfred Sandström, de äldsta av de tre bröderna, samt Hedjerson voro före sin tid i allt. De *tränade* orientering, vilket var något absolut okänt på denna tid, där budkavleloppningen dels bestod i att hoppa ur skidorna och springa in i stugorna och fråga om vägen, dels i att följa vägar och dels i att försöka lura bort motståndarna. Högst få förstodo sig på karta och när djurgårdarna uppträdde med elektriska ficklampor — medan konkurrenterna i mörkret och blåsten lyste sig fram med vanliga tändstickor — då ansågs det nästan som »fusk».

Ja, Djurgården hade faktiskt en hel del år namn om sig att fuska, och det var förklarligt, att man fick skenet emot sig. Vid 1908 års budkavle från Dysjön över Mellansjö och Torpshammar till Sundsvall, Djurgårdens första »stora» år, inträffade nämligen en tråkig händelse. Hedjerson, gammal Sundsvallsbo, åkte sista sträckan och hade gott försprång. Spänningen var stor, banan var ju på den tiden känd ett dygn i förväg, och Hedjer hade sagt åt backhopparna, som voro däruppe, att han ämnade åka landsvägen fram, men på en punkt tänkte han gena genom ett grindhål och över skogen, därmed förkortande vägen en bit. Einar Olsson och Esse Schuman stodo vid grindhålet, och då Hedjer kom, ropade de »Här är det!» och åkte sedan efter Hedjer en stund.

Det blev protest, Djurgården blev diskad, men ingen kungapokal utdelades till Särna, som var närmast i mål. Om diskningen var ju inget att säga — med nutida regler hade en sådan händelse inte kunnat inträffa — men den var förarglig och onödig, helst som Hedjer hittade perfekt på sträckan och hade slagit in på rätt väg även utan Einar och Esse.

Starten för 3-milen, Saltsjöbadsdagen 1911.

Från v.: Alfred Sandström, Jacobson, Albert Sandström, Pelle Mattsson, ?, Albin Sandström, Hedjersson, Haldo Hansson. Haldo vann.

Tävlande vid Fiskartorpet 1906.

De liggande fr. v.: Steinvall, ?, Jocke Enbom, André, Birger v. der Burg, Georg Wilhelmsson, Olle Wallander. Stående fr. v. bl. a. Brandsten, Axel Käck, Einar Olsson, G. v. der Burg, Acke Norling, Höjjer, Calle Wilhelmsson, Lavass, Birre Nylund, Bengt och Olle Tandberg, Oscar Bomgren. I bakgrunden Lucka Ingemansson och Gustav Grönskog.

Vår stronga backhoppartrupp till S. M. i Örnsköldsvik 1927.

De understreckade togo lagpriset. Från vänster: Hj. Danielsson, Bertil Carlsson, Ala Lindström, A. Isaksson, Roland Berglund, John Johnson, Menotti Jacobsson, H. Paus, C. Ljungström, A. H. Nilsson, Birger Nylund.

Året därpå vann laget i alla fall, och 1910, tredje året, blev det en så överlägsen seger på en sydjämtländsk sträcka, att domarna vägrade dela ut priset. Hedjerson, som åkt ifrån konkurrenterna någon timme på mellansträckan, fick lov att dagen därpå fara ut med funktionärerna på banan och visa sina egna spår, innan hans prestation blev godkänd och prisen utdelade!

Nisse Lind.

Joel Eng.

Gunnar Tandberg.

Många år efteråt var Hedjer i egenskap av skattmästare i Skidförbundet uppåt Jämtland i något ärende för förbundet. Han kom in i en gård, folket där förstod, att han var gammal skidlöpare och stockholmare, och så sade gubben:

— Ja, stockholmarna det är ena rackare att fuska. Särskilt djurgårdarna. Allra värst var en som hette Hedjerson. Han var med och åkte här 1910, men det kom fram sedan, att han åkt tåg hela sträckan!

Hedjer sa' inte vem han var, men han lär ha tänkt så mycket mer, Allra helst som sträckan gick långt ifrån varje järnvägslinje, rakt genom villande skogen...

Djurgården vann för resten 1911 och 1915 också.

Första svenska mästerskapet — det enda!

Fullt så bra gick det inte på stakad bana, men det såg onekligen hoppfullt ut första året något SM fanns, 1910

alltså. 3- och 6-milen gingo på den tiden på samma dag, och Hedjerson innehar den ovanskliga äran att vara Sveriges första svenska skidmästare. Han vann nämligen 3-milen, och eftersom de blott åkte ett varv mot 6-milarnas två, så var han i mål före segraren på den längre sträckan. Konkurrensen var järnhård.

Men sedan dess har det inte blivit något mera SM för Djurgården i terränglöpning. Norrlänningarna ha varit för bra, och även om Sandströmarna, Joel Eng, O. B. Hansson, ja till och med Lill-Einar Olsson ha hedrat sig i terrängspåren, så har det stoppat med goda placeringar.

Damerna ha skött sig så mycket bättre in i det sista. Först fick man väldiga förstärkningar norrifrån tack vare Sandströmarna, dels brödernas syster Nanny och dessutom fru Sigrid Sandström, så uppfostrades alla flickorna Hedjerson i långa rader, Karin Bollner m. fl., och på sistone har det blivit systrarna Cederholm och fruarna Olsson och Fernström, och det har räckt i ett par lagtävlingar men inte individuellt — ännu!

Just nu ha damerna sådan vind i seglen och sådan träningsflit, att herrarna faktiskt ha en hel del att lära sig...

För stora backar i Norr

Det var en gång, då Djurgårdens backlöpare var det samma som Sveriges — i stort sett åtminstone. Det var på Bomgrens, Tandbergarnas, Lill-Einar Olssons, Menotti Jacobssons, Nisse Linds och A. H. Nilssons tid. Nisse Sund, Bertil Carlsson m. fl. skämde inte ut traditionerna.

Men så kom man på idén att bygga stora backar såväl norrut som utomlands, och stockholmarna med tränings-

Saltsjöbadsbacken.

En representant för »det unga Djurgården»: Gunnar Karlsson, backhoppare av stjärnklass.

möjligheter blott i 40- och någon gång 50-metersbackar hade svårt att hålla jämna steg, då all storhoppning skedde i 70- och 80-metersbackar. Nog försökte Holger Schön, Pelle Hennix, Hedjerson och alla de andra att hänga med, och nog blev det många fina placeringar, men ledningen gick ifrån Stockholm, d. v. s. Djurgården. Och den återkommer väl inte, förrän huvudstaden får sin länge efterlängtrade storbacke.

Inte blir det väl heller så lätt att upprepa Hedjersons eller Inga Söderbaums mästerskap i slalom, när man bara har lilla Saltsjöbaden att träna i, ty när naturen ställer sig på tvären, då kämpa till och med djurgårdarna för-gäves.

Farligt att sola sig i minnen!

Det är en stolt skidhistoria Djurgården har bakom sig med sina rader av mästerskap — den enda klubb i Sverige som vunnit SM i terräng för herrar och damer, i budkavle, i backe, kombinerad och slalom.

Men det är farligt att stirra sig blind på historia — man måste se framåt.

Som utomstående tror jag, att mina vänner i DIF titat litet för mycket i gamla protokoll och solat sig för mycket i glansen av det som varit.

Jag har också det intrycket, att Djurgården under 20—30 år haft *alltför* bra ledare.

Det kan låta som en paradox men är dagsens sanning.

Det är det farligaste som finns för en förening, att dess ledare »uppslukas» av förbunden — som Djurgårdens. Hur ha inte Birre Nylund, Hedjerson, Sääf, Holger Carlsson och en massa andra lagt ned 90 procent av sin arbetsförmåga i Svenska Skidförbundet eller Stockholms Idrottsförbund — och tvungits glömma Djurgården.

Se upp, så att det inte går för DIF som Kamraterna: tvärstopp på grund av ledarbrist.

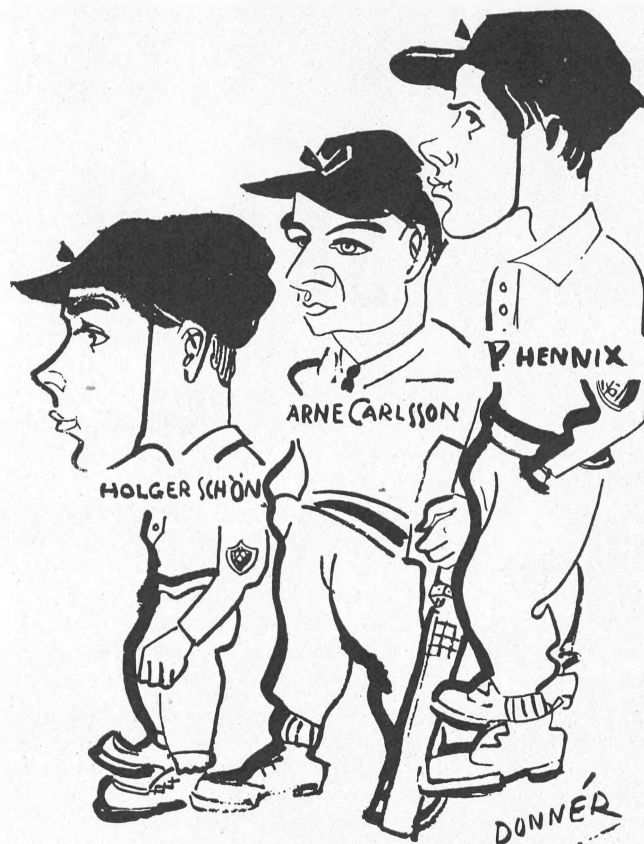
Ännu klarar sig backhoppning och slalom, men terränghegemonien i Stockholm har gått åt skogen (utom i damklassen, vars duktiga ledare inte kunna komma in i förbunden).

Behåll en del av edra ledare själva — förbunden klarar sig ändå. Och det är större styrka för Djurgården att ha fina aktiva än många medlemmar av Svenska Sidförbundets styrelse. Där kunna de knappast göra något för Djurgården. Det som behöver göras, det göres bäst i skidspår och hoppbackar.

SVENSKA MÄSTERSKAP PÅ SKIDOR:

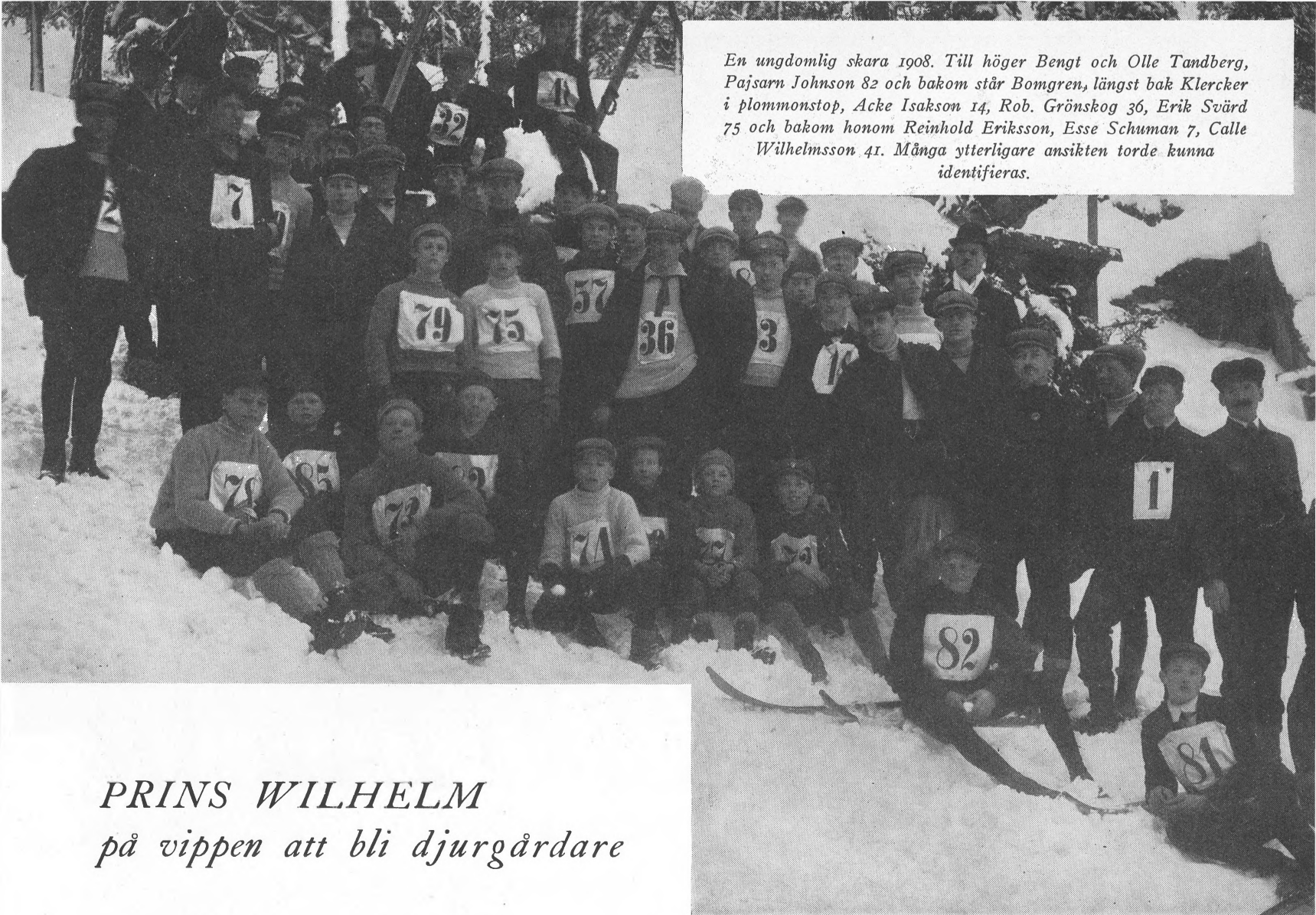
Einar Olsson, backe 1910—11, 14—16, komb. 1910—11, 14—15, 18, 20—21,
Nils Lind, backe 1913, 18—19.
N. A. Hedjerson, 1910, längd 30 km.
M. Jakobsson, backe 1917, komb. 1917.
O. Tandberg, komb. 1913, 22.
A. H. Nilsson, backe, 1922—24.
J. Jonsson, komb. 1924—25.
Holger Schön, backe 1930, 34.
Per Hennix, backe 1932.
Harald Hedjerson, komb. 1932, 34—35, 37, 39,
slalom 1937.
Inga Söderbaum, slalom 1937.
Budkavle 1911, 15 och 30.

Inberäknat lagsegrarna ha DIF:s skidlöpare hemfört icke mindre än 53 svenska mästerskap.

»Hajar» i backen.

En ungdomlig skara 1908. Till höger Bengt och Olle Tandberg, Pajsarn Johnson 82 och bakom står Bomgren, längst bak Klercker i plommonstop, Acke Isakson 14, Rob. Grönskog 36, Erik Svärd 75 och bakom honom Reinhold Eriksson, Esse Schuman 7, Calle Wilhelmsson 41. Många ytterligare ansikten torde kunna identifieras.

PRINS WILHELM på vippen att bli djurgårdare

Det var faktiskt ett par granriskvistar som väckte min första beundran för Djurgården.

En vintersöndag 1893 hände detta. Vi hade, några 13-åringar, skidat ut till Fiskartorpet för att träna och det är självklart att vi med beundran tittade på de större poj-karnas hopp i tvåmetersbacken. Men det som alldeles sär-skilt väckte trettonåringens uppmärksamhet var att några av dessa styva hoppare hade granriskvistar kokett instuckna i tåremmarna. Det såg klämmigt ut, tyckte vi, och frågade vad det skulle betyda. Jo, sade man, det var medlemmarna i den alldeles nyligen bildade Djurgårdens idrottsförening, som hade dessa grankvistar till sitt speciella igenkänningstecken. Från den stunden var jag djurgårdare med liv och själ!

Medlem blev jag emellertid inte genast. Jag var blyg och vågade faktiskt inte anmäla mig, men trognare supporter kunde Djurgården inte ha. Över allt var jag med och tittade på när djurgårdarna tävlade och tränade och stod med öppna öron och en av beundran gapande mun. På så sätt fick jag höra en hel del, som nu berika mina djurgårdsminnen. T. ex. den dag 1900 när prins Wilhelm var på vippen att bli djurgårdare. Prinsen hade deltagit i en ungdomstävling i backe — som förresten Olle Tandberg vann — och hade ramlat våldsamt i första hoppet. Förskräckelsen var stor på läktaren men kung Oscar bara skrattade och uppmanade sonsonen att försöka en gång till. Det hoppet gjorde prins Wilhelm rasande grant, faktiskt tävlingens bästa hopp, och fick ett sjunde pris. Ef-

teråt trängdes en massa djurgårdspojkar kring prinsen och ville värva honom till klubben. Men det gick kungen inte med på, prinsen skulle nämligen snart ut till sjöss som sjökadett och kungen var rädd för att träningen i backe skulle ta för mycken tid från läxläsningen till dess. Det var skada, prinsen hade nog goda förutsättningar att nå den svenska eliten och en kunglig backhoppare i Djurgården hade inte varit fy skam.

Själv blev jag inte inskriven i föreningen förrän 1903 sedan jag året förut av Oscar Bomgren ute i Saltsjöbaden fått lära mig de tre knyckar i luften som var fina Q i den tidens backstil. Samma år började jag också spela fotboll i D. I. F. Men jag hann med att i åtskilliga år representera Djurgården runt om i landet både i fotboll och i skidor. I år är det 28 år sedan jag senast hade djurgårdströjan på mig.

Genom dessa sista 28 år har minnet av ett sällsynt gott kamratskap under min tid som aktiv idrottsman varit ledstjärnan för ett intresse som aldrig för ett ögonblick förlorat i intensitet.

Stil och spänst mötte jag hos de första djurgårdarna med sina kokett dekorativa granriskvistar. Stil och spänst och äkta djurgårdsanda önskar jag främst av allt hela den stora Djurgårdsfamiljen.

Reinhold Eriksson.

TRETTIO BROTTARÅR

Djurgårdens I. F:s Brottningssektion eller, som den vid starten kallades, Brottareavdelning, har i år firat 30-årsjubileum. Brottningssektionen bildades nämligen vid ett av Överstyrelsen, på tillskyndan av intresserade medlemmar i D. I. F. och medlemmar i Kommittén för brottningsportens höjande i Stockholm, den 13 jan. 1911 anordnat sammanträde, som avhölls å dåvarande Restaurant Anglais. En interimstyrelse valdes bestående av Sven Låftman, ordförande, och P. Rinman, sekreterare, samt A. Uurtamo, R. Fogelmark och G. Sahlin.

På hösten samma år förrättades val av sektionens första egentliga styrelse bestående av två personer, nämligen Hjalmar Johansson, ordförande, och Sven Olsson sekreterare. Dessa herrar satte igång arbetet med stor energi och ett brinnande intresse. Träningarna voro förlagda till Kungl. Svea artilleriregementes gymnastiksal under ledning av den kände finske tränaren Tuomisto. Många goda förmågor anslöto sig till Brottningssektionen och representerade föreningen på ett hederligt sätt.

Redan den 18—19 november 1911, då svenska mästerskapen i Atletik och Brottning i Eskilstuna gingo av stapeln, kunde D. I. F:s representanter hemföra förnämliga segrar och placeringar. Gottfrid Svensson blev mästare i brottning och Bertil Gustafsson i tyngdlyftning, ryckning av kulstång höger och vänster hand sammanlagt. Dessutom hemfördes 2:a pris i fjädervikt av Emil

Åkesson och 3:e pris i tungvikt av David Karlsson i grekisk-romersk brottning.

Den 10 dec. 1911 anordnade Brottningssektionen stora brottningsstävlingar i Cirkus å Kungl. Djurgården. På grund av väntade oroligheter i samband med brottningarna, som på den tiden av myndigheterna sågs med oblida ögon, var en extra stor polisstyrka beordrad till tävlingarna för att upprätthålla ordningen. Publikens följde emellertid tävlingarna med synnerlig stort intresse och intet som helst uppträde eller störande intermezzo förekom. Till tävlingarna hade inbjudits en hel del av de bättre svenska brottarna och av D. I. F:s medlemmar segrade finnen Armas Laitinen i lättvikt med Gottfrid Svensson som tvåa, Ragnar Fogelmark erövrade 2:a och Sven Olsson 3:e pris i mellanvikt samt A. Eklund 3:e pris i tungvikt.

Att D. I. F:s Brottningssektion redan hade många goda förmågor bland sina medlemmar visade sig bl. a. vid uttagningarna till Olympiska spelen i Stockholm 1912 då Sveriges Olympiatränare, finnen Tuomisto, uttog ej mindre än sex av våra brottare att representera vid spelen. Dessa voro Gottfrid Svensson, Viktor Mellin, Sven Olsson, Ragnar Fogelmark, David Karlsson och Alrik Sandberg. I detta sammanhang kan jag ej underlåta att citera vad tränaren Tuomisto i en rapport till Olympiska Kommittén uttalat om fem av ovannämnda herrar. »Av brottarna tilldrog sig största uppmärksamhet lättvikts-

brottaren Gottfrid Svensson, vilken redan hunnit jämförelsevis långt. Likaså ingav Sandberg och Karlsson förhoppningar som tungviktsbrottare samt Olsson och Fogelmark som medelviktsbrottare.»

Vid 1912 års S. M. i grekisk-romersk brottning blev Gottfrid Svensson ånyo mästare i lättvikt. I de Olympiska brottningarna i Stockholms Stadion lyckades däremot ingen av våra representanter hemföra någon olympisk medalj, men deras insatser voro ändock utan tvekan av hög klass.

År 1913 hedrades D. I. F:s Brottningssktion av Svenska Atletikförbundet med att arrangera S. M. i grekisk romersk brottning och atletik. Vad beträffar brottningen kan nämnas, att detta var den första S. M.-tävling i denna gren som någonsin hållits i Stockholm. Tävlingarna, till vilka ett rekordartat antal anmälningar ingått, gingo av stapeln å Tranebergs Idrottsplats lördagen den 24 och söndagen den 25 maj med början lördag kl. 5 em. och söndag redan kl. 8 fm. Största intresset tilldrog sig finalmatchen i lättvikt mellan europamästaren Gustaf Malmström och Gottfrid Svensson. Gottfrid, som ej hyste den minsta respekt för sin namnkunnige motståndare, lyckades efter en synnerligen hård och jämn kamp på 1 tim. 32 min. applicera ett järnhårt nacksving och Malmströms skuldror pressades obönhörligt mot mattan. Gottfrid Svensson hemförde därmed sitt tredje svenska mästerskap. I mellanvikt A hemförde Sven Olsson tredje pris.

För att belysa sektionens fortsatta framgångar under de gångna 30 åren må i korthet nämnas att medlemmar hemfört otaliga segrar i stora internationella tävlingar såväl inom som utom landets gränser, förnämliga placeringar vid Europamästerskap och Olympiska spel samt *Världsmästerskap*, *Baltiska* och *Nordiska* mästerskap. Dessutom ha hemförts ej mindre än trettio två *svenska mästerskap*, nämligen tjugotvå i grekisk romersk brottning, sex i *fri stil* och fyra *junior*mästerskap samt ett 80-tal distriktsmästerskap.

Vid S. M. 1931 och 1932 hemfördes förutom två mästerskap även andra lagpris. Vid S. M. 1933 hemfördes förutom två mästerskap även *första lagpris*. År 1937 var ett särskilt framgångsrikt år. Vid S. M. för seniorer hemfördes nämligen svenskt mästerskap i fjädervikt gr. rom. brottning av Einar Karlsson och i tungvikt fri stil av Georg Nilsson och vid S. M. för juniorer hemfördes svenskt mästerskap i mellanvikt av Lennart Öberg och i lätt tungvikt av Arne Edman, 2:a placering i bantamvikt av Bengt Winqvist och slutligen *första lagpris*.

D. I. F:s framgångsrikaste brottare under de gångna åren ha varit:

Gottfrid Svensson, som förutom *sju svenska mästerskap* och segrar vid åtskilliga internationella tävlingar såväl inom som utom landets gränser, blivit 2:e pristagare vid *Europamästerskapen* år 1913, *Baltisk mästare*

vid *Baltiska spelen* i Malmö 1914, segrare vid *Svenska spelen* i Stockholm 1916, *Nordisk mästare* vid Nordiska mästerskapen i Kristiania (Oslo) 1918 samt 2:e pristagare vid Olympiska spelen i Antwerpen 1920 i fjädervikt fri stil. Gottfrid har även tilldelats *Elitmärket*.

Fritjof Svensson (broder till Gottfrid), som förutom *fyra svenska mästerskap* och segrar vid ett otal nationella och internationella tävlingar, blivit 3:e pristagare vid Olympiska spelen i Antwerpen 1920, *Världsmästare* i bantamvikt vid Världsmästerskapstävlingarna i Stockholm 1922, *Nordisk mästare* i fjädervikt 1923 samt 4:e pristagare vid Olympiska spelen i Paris 1924. Fritjof har i likhet med storebror tilldelats *elitmärket*.

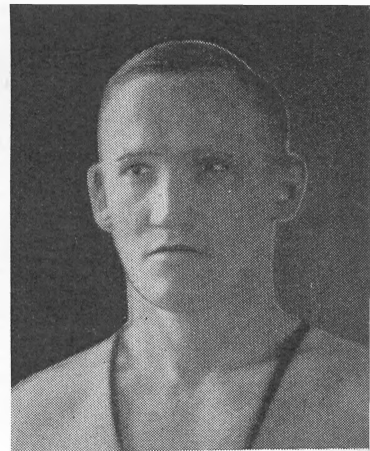
Einar Karlsson, som förutom *fem svenska mästerskap* och segrar vid nationella och internationella tävlingar, blivit 3:e pristagare i fjädervikt fri stil vid Olympiska spelen i Los Angeles 1932, 2:e pristagare i lättvikt vid Europamästerskapen 1933, 3:e pristagare i lättvikt vid Europamästerskapen 1934, 3:e pristagare i fjädervikt vid Europamästerskapen 1937 samt 3:e pristagare i fjädervikt vid Olympiska spelen i Berlin 1936. Dessutom har Einar representerat Sverige vid flera landskamper bl. a. mot Finland, Tyskland, Ungern och Estland med stor framgång. Einar, som alltjämt är aktiv och på ett framgångsrikt sätt representerar sin förening, har också tilldelats *Elitmärket*.

Georg Nilsson med *fem svenska mästerskap* varav fyra i fri stil och ett antal segrar vid såväl nationella som internationella tävlingar.

Knut Wasström med *två svenska mästerskap*, seger vid Svenska spelen 1916 och ett antal segrar vid såväl nationella som internationella tävlingar.

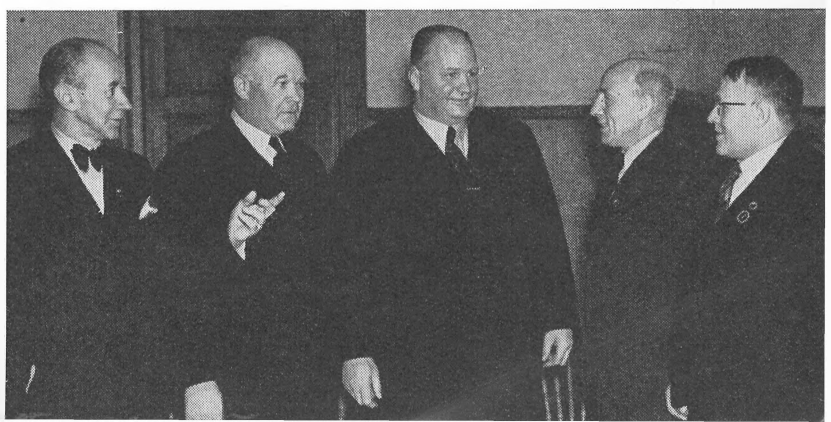
Nils Landberg med *två svenska mästerskap* därav ett i fri stil, 3:e pristagare i mellanvikt vid Europamästerskapen 1930 samt segrar vid ett antal nationella och internationella tävlingar.

Arvid Östman, som förutom *ett svenskt mästerskap* och segrar vid ett antal såväl nationella som internatio-

Fritte Svensson, världsmästare i fjädervikt 1922.

Fem väldiga »brottningsarbetare»: Acke Schörling, David Karlsson, Knut Wasström, Herman Pettersson och Gotte Svensson.

Gecke Nilsson, femfaldig svensk mästare.

Bengt Winqvist, svensk mästare 1940 och 1941.

nella tävlingar även representerat vid landskamper samt vid Olympiska spelen i Paris 1924.

Vilhelm Pettersson, svensk mästare 1916. (Död 1921 genom drunkning).

Av de yngre brottarna må nämnas Åke Alm, som blev svensk juniormästare i veltervikt 1936. A., som är en av sektionens bästa brottare, är synnerligen hård, initiativrik och effektiv i sin brottning. Med förständig träning kommer han säkerligen att i en snar framtid tillföra sektionen många ärorika segrar.

Arne Edman (Tarzan), som blev svensk juniormästare i lätt tungvikt 1937, är sedan flera år sektionens bästa i sin klass. E. är en synnerligen smidig, djärv och initiativrik brottare som redan vid flera tillfällen bjudit svenska eliten hårt motstånd, där arbetsnederlaget mången gång varit i knappaste laget.

Lennart Öberg, som blev svensk juniormästare i mellanvikt 1937 är också en av sektionens glädjeämnar. Han brottas öppet och ärligt, djärvt och påpassligt.

Bengt Winqvist, som blev svensk juniormästare i bantamvikt 1939 och svensk mästare 1940 i fri stil är sedan flera år sektionens bästa och kan även räknas till den svenska eliten i bantamviktsklassen. Då W. är uppe och brottas, händer det alltid något, ty han är ytterligt djärv, påpasslig och initiativrik i sin brottning.

Av övriga yngre brottare inom sektionen, som synes ha framtiden för sig må i första hand nämnas Åke Larsson, Y. Jonsson, O. Boström, H. Lundell, R. Karlsson, E. Östeman, H. Andersson, G. Hansson, R. Uddén.

Ordförande i Brotningssektionen ha under de gångna åren varit Sven Låftman (i interimstyrelsen), Hjalmar Johansson, Erik Ahlström, David Karlsson, Henning Öster, Axel Schörling, Henrik Svensson, Knut Wasström samt slutligen sedan 1939 undertecknad.

Sven Olsson (Brand-Olle) var sektionens förste sekreterare. Kassör har, under alla år denna post funnits inom sektionen, varit Gottfrid Svensson och en mera passande och pålitlig kassaförvaltare går näppeligen att uppleta.

Bland mera kända och framstående funktionärer må

nämnas Hjalmar Johansson, som bland annat var med i organisationskommittén för Olympiska spelen i Stockholm 1912, Gottfrid Svensson, som på sin tid betecknades som världens skickligaste matchledare (var bl. a. matchledare vid Olympiska spelen i Paris 1924), Axel Schörling väl känd och synnerligen uppskattad dels som matchledare, dels ock framförallt som mångårig ordförande och mångkunnig idrottsledare, David Karlsson senior, Knut Wasström och slutligen David Karlsson junior, som under de senaste åren blivit en av landets bästa matchledare. Vid alla större brottningsevenemang, är Karlsson alltid engagerad.

Våra funktionärer ha varit engagerade vid praktiskt taget alla större brottningsevenemang såväl inom som utom landets gränser där svenska brottare representerat, dels som ledare för brottarlag, dels ock som matchledare, hörndomare m. m.

I Svenska Brotningsförbundets verkställande utskott ha våra medlemmar haft säte och stämma. Sektionens representanter ha varit: Hjalmar Skoglund 1917—1922, Gottfrid Svensson 1917—1927, Axel Schörling 1923—1928, David Karlsson senior 1928—1930, Georg Nilsson 1931 och slutligen Knut Wasström 1931—1932.

Av det ovan anförda framgår med önskvärd tydlighet att många av våra medlemmar på ett synnerligen energiskt, oegennyttigt och berömvärd sätt kämpat för D. I. F:s brottning. Av de som varit med från början återstår icke många, dock finns det en av dem som under alla år arbetat och fortfarande arbetar för sektionen, nämligen Gottfrid Svensson. Det arbete han nedlagt för föreningens och framförallt brottningsens fromma kan icke nog uppskattas. Som kassör är han alltjämt outtröttlig och som aktiv brottare och instruktör har han utfört stora underverk. Åtskilliga berömda svenska brottare ha genom Gottfrid fått sina första instruktioner.

Under den hittills gångna delen av jubileumsåret kan vi som största framgång notera att vi, på därom hos Svenska Brotningsförbundet gjord och av detta välvilligt behandlad framställning, haft det utomordentliga förtroendet, att tillsammans med förbundet arrangera årets S. M. i grekisk-romersk brottning.

Det av vår ärorika förening skänkta ståtliga vandringspriset (två kraftiga bronstjurar i stängningsattityd mot varandra) väckte också allas beundran. Vid utdelningen av detsamma till det segrande laget, Brandkärens I. K., yttrade deras lagledare, Erik Holmberg, bl. a., att ett vackrare och dyrbarare vandringspris säkerligen aldrig förr utdelats som lagpris. »Vi känner oss stolta över att vi lyckats hemföra detta pris och anser oss absolut tvungna att till nästkommande S. M. ställa upp ett synnerligen slagkraftigt lag för att få behålla detta pris».

H. Brännström.

KLERCKER

AHLSTRÖM

LINDGREN

TRE SKRIVARE

Av de sekreterare, som verkat i föreningens överstyrelse, framträda trenne gestalter i alldeles särskild grad: Klercker, Ahlström, Lindgren.

Johan af Klercker, avliden år 1933, var på sin tid en förgrundsfigur inte endast inom vår förening utan även i mångt och mycket inom svenskt idrottsliv. Som backdomare bl. a. räknades han till världens allra främsta. Journalist till yrket förde han pennan med elegans och skärpa, och humor ägde han i rikt mått. På ett årsmöte någon gång uppläste han den sedvanliga årsberättelsen om sektionernas mångskiftande arbete. Blott den invigde visste att berättelsen ännu ej hunnit bliva till, att uppläsaren »dik-tade», att han således »läste» på blankt papper. Denna episod må här nämnas, ty den vara karakteristisk. »Klehan» var aldrig rädlös.

Eric Ahlström är djurgårdare sedan hedenhös och var fotbollsspelare i begynnelsen. Han har genom åren nedlagt ett väldigt »all-round-arbete» inom föreningen, och det torde väl inte finnas någon av de »klassiska» sektionerna, där han inte medverkat genom olika styrelseuppdrag. Initiativrik som få har han kläckt många idéer och fört fram många goda uppslag. Han var med om att bilda Svenska Boxningsförbundet, där han sedan var styrelseledamot, och han har under många år varit ordförande i Bowlingförbundet. Detta för att nämna något, belysande hans mångsidighet. Han är en skicklig talman — en glänsande »pennfäktare». Vår tidning »Djurgårdaren» upplevde en glansperiod under »Alas» egid.

Axel Lindgren har veterligt ej själv skurit några större lagrar på idrottens vädjobanor, men till stort gagn för föreningen har han ägt och äger väl alltjämt en oerhörd kunskap om sport över huvud taget, även om bollspelet har varit hans ögonsten. Som »all-vetare» är han f. ö. i toppklass, och som sådan har han t. o. m. uppträtt på Auditorium. Saknar man en uppgift inom föreningen, heter det alltid. Fråga X:et. Som sekreterare har han säkerligen dragit många tunga lass. Hans årsberättelser ha varit små mästerverk. Stilist är han av Guds nåde — hans ordalag sirliga, träffande. En artikel av mr X. är alltid läsvärd, och då han redigerade »Djurgårdaren» skrev han praktiskt taget allt från pärm till pärm.

NYA F. U.

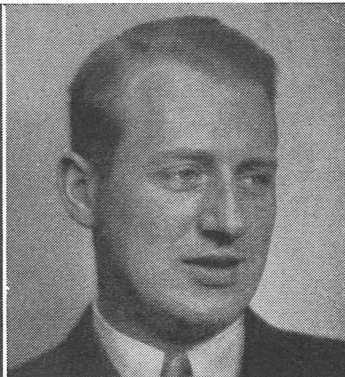
Efter överstyrelsens ombildning valdes vid årsmötet den 30 september 1941 de fyra här nedan att jämte vår ordförande utgöra förvaltningsutskottet.

Torsten Wiklund,
v. ordf.

Karl Lundberg,
sekr.

Sven Hellborg,
kassör.

Lars Hjertstrand,
intendent.

»Prova den här handsken, Olle», säger Gurra Bergman och Åke Löwgren.

DIF:s boxningssektion har under årens lopp fört föreningens färger med växlande framgång. Under vissa perioder har DIF ansetts vara vårt lands obestridligen förnämsta boxningsklubb, medan den också haft sådana downperioder, att röster höjts för slopandet av boxning på föreningens program. Men DIF:s boxningsledare ha alla tillhört den energiska sorten, som inte falla till föga, även om det sett aldrig så mörkt ut. De ha varit trogna sin sport och sin förening och med stor uppoffring och aldrig svikande energi lotsat boxningen framåt genom alla svårigheter. Resultatet har blivit gott, och i detta nu finnes det väl knappast någon djurgårdare, som skulle vilja ha bort boxningen från föreningens program.

DIF var en av de första föreningar, som började syssla med boxning här i landet, åtminstone vad tävlingsboxningen beträffar. Initiativet kom från Erik »Ala» Ahlström och Carl-G. Swanberg, och det var så tidigt som 1917. De båda nämnda jämte Hj. Skoglundh representerade DIF vid sammanträdena den 19/3 och 12/4 1919, då boxningens specialförbund kom till.

Det var svårt i starten både med ledare och lokal, men det ordnade sig. Man lyckades få Alex Weimark intresserad, och han åtog sig uppgiften som DIF:s förste boxningstränare. Arbetet förlades till ett av tornen i Stadion, där också den första träningstävlingen hölls den 23 mars 1918. Först den 28 november 1920 vågade sig DIF dock på sitt första internationella evenemang, men sedan den

BOXNING

tiden har föreningen så gott som årligen bjudit stockholmarna på stora internationella tävlingar och som sina gäster sett berömda boxare från snart sagt alla boxnings- idkande länder i Europa. På hösten 1937 arrangerade DIF boxningar i Alvikshallen med deltagare ända från U. S. A.

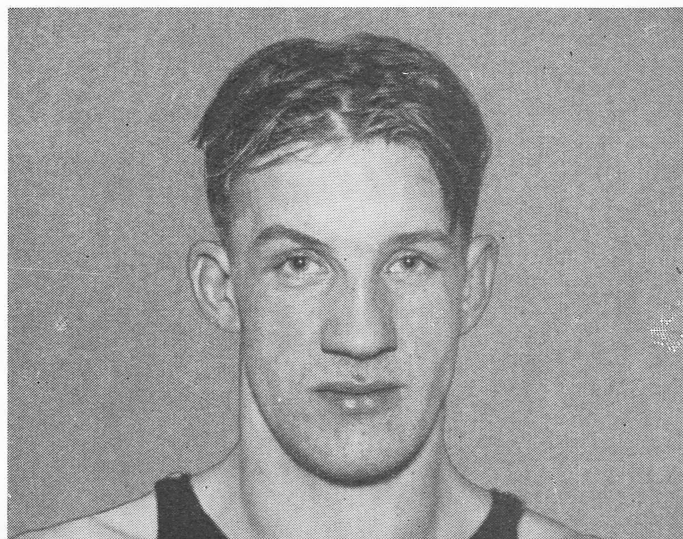
Många framstående boxare har skolats i DIF, de ha flitigt deltagit i tävlingar både i in- och utlandet och de ha alltid ansetts som goda representanter för boxningssporten och varit väl sedda gäster.

Det skulle ta alltför stort utrymme att här närmare redogöra för vad var och en åstadkommit — härtill äro framgångarna alltför många, vilket framgår av uppställningen här nedan. Utan att göra de övriga boxarna någon orättvisa anse vi dock, att Olle Tandbergs stora insatser för DIF:s boxningssektion måste speciellt framhävas. Han har vunnit samtliga de 17 landskamper, i vilka han startat, han har två gånger varit Europamästare, nämligen i Milano 1937 och Dublin 1939. Dessutom har han inte mindre än tre gånger varit uttagen som Europas tungviktsankare mot USA, ehuru han av olika skäl varit tvungen att säga återbud till två av dessa USA-resor. Han följde dock med 1940, och att han då vann sina matcher i USA behöver väl knappast påpekas.

Som av tabellen framgår, har DIF under årens lopp erövat icke mindre än 33 svenska mästerskap, 17 svenska juniormästerskap samt varit representerad vid Europamästerskapen 1925, 1927, 1930, 1937 och 1939, alltid med en eller ett par förnämliga placeringar. DIF:s boxare ha även deltagit som landets representanter vid flera Olympiska spel, och av Sveriges internationella boxare ha 21 tillhört föreningen.

Det är helt naturligt på sin plats, att man i en jubileumsskrift som denna nämner namnen på de ledare, som under årens lopp nedlagt ett stort arbete och varit de drivande männen inom sektionen. Bland dessa märkas Eric Ahlström, Carl-G. Swanberg, Alex Weimark, Oscar Donald, Konrad Johnson, Oskar Kjällander, Knut Sandlund, Bertil Carlsson, Ragnar Rosberg, Gustaf Bergman, Svante Rosén, Gösta Dahlberg och Åke Löwgren.

Einar Hammar, fyrfaldig svensk mästare.

DIF:s svenska mästare äro:

<i>Flugvikt:</i>	1941 Einar Hammar.
1922 Evert Karlsson.	<i>Mellanvikt:</i>
1927 John Pihl.	1929 John Andersson.
1928 John Pihl.	1939 Einar Hammar.
<i>Bantamvikt:</i>	1940 Einar Hammar
1924 Harry Wolff.	<i>Lätt tungvikt:</i>
1939 Harry Ljushammar.	1920 David Lindén.
<i>Fjädervikt:</i>	1922 David Lindén.
1923 Oscar Andréhn.	1926 Nils Ramm.
1925 Oscar Andréhn.	1927 Nils Ramm.
1927 Harry Wolff.	1930 Gustaf Eriksson.
1931 Kurt Liljedahl.	1931 John Andersson.
<i>Lättvikt:</i>	<i>Tungvikt:</i>
1921 Oskar Kjällander.	1926 Gustaf Magnusson.
1922 Gustaf Bergman.	1927 Gustaf Andersson.
1923 Gustaf Bergman.	1928 Gustaf Andersson.
<i>Weltervikt:</i>	1936 Olle Tandberg.
1926 Oskar Kjällander.	1937 Olle Tandberg.
1929 Artur Litzén.	1938 Olle Tandberg.
1936 Einar Hammar.	1939 Olle Tandberg.
	1940 Olle Tandberg.

DIF:s svenska juniormästare äro:

<i>Flugvikt:</i>	1924 Konrad Johnson.
1922 Rudolf Johansson.	1931 Lennart Andersson.
1925 Ivar Pettersson.	<i>Weltervikt:</i>
1927 Kurt Liljedahl.	1922 G. Lundin.
<i>Bantamvikt:</i>	1928 Artur Litzén.
1922 Harry Wolff.	<i>Mellanvikt:</i>
1927 Gerhard Pettersson.	1926 Carl Sjöstrand.
<i>Fjädervikt:</i>	1929 Gerhard Karlsson.
1922 Allan Nettelblatt.	<i>Lätt tungvikt:</i>
1926 Gösta Dahlberg.	1924 Nils Ramm.
<i>Lättvikt:</i>	1926 Niels Eriksson.
1922 G. Lundén.	<i>Tungvikt:</i>
	1926 Gustaf Andersson.

Representanter vid Olympiska Spel:

<i>Paris 1924:</i>	<i>Amsterdam 1928:</i>
Oscar Andréhn.	Oskar Kjällander.
Gustaf Bergman.	Nils Ramm (silvermedaljör i tungvikt).
Harry Wolff.	

Berlin 1936:
Olle Tandberg.

Europamästerskap:

<i>Stockholm 1925:</i>	<i>Budapest 1930:</i>
Oscar Andréhn (mästare i fjädervikt).	John Andersson (3:e pris i mellanvikt).
Nils Ramm (2:a pris i lätt tungvikt).	

Berlin 1927:
Harry Wolff (2:a pris i fjädervikt).
Nils Ramm (mästare i tungvikt).

Milano 1937:
Olle Tandberg (mästare i tungvikt).

Dublin 1939:
Olle Tandberg (mästare i tungvikt).

Följande Djurgårdare ha representerat Sverige i landskamper:

Olle Tandberg	17 ggr.	Gustaf Andersson	2 ggr.
Gustaf Eriksson	6 »	Kurt Liljedahl	2 »
John Andersson	5 »	Artur Litzén	2 »
John Pihl	5 »	Harry Ljushammar	2 »
Nils Ramm	5 »	Gustaf Magnusson	2 »
Oskar Kjällander	4 »	Harry Wolff	2 »
Percy Alström	3 »	Bo Below	1 »
Oscar Andréhn	3 »	Niels Eriksson	1 »
Gustaf Bergman	3 »	Rudolf Johansson	1 »
Einar Hammar	3 »	John Rydberg	1 »
Gerhard Karlsson	3 »		

A. L.

Boxningssektionen 1931.

Så slogo vi DE DANSKE

av *Harry Wolff*

När jag bläddrar i minnets album kommer avdelningen »Klubbmatcher» absolut i främsta rummet. Djurgårdens I.F. hade under 20-talet ett härligt sammansvetsat och fruktat lag och betraktades med rätta, som Sveriges starkaste klubbtag. Våra klubbmatcher mot vår argaste konkurrent I.F. Linnéa ha gått till hävderna och fyllde varje trettondag jul gamla Djurgårdscirkus från golv till tak. Glädjen, spänningen och »smockorna» voro stora. År 1926 hade vi vunnit över södergrabbarna och gamla Djurgår'n kastade morskt stridshandsken över sundet, till Danmarks strongaste klubb Sparta i Köpenhamn. Sparta mottog tacksamt utmaningen, men kunde ej sända ett rent klubbtag utan fick låna ett par mannar från andra klubbar, och det var kanske tur för dom.

Inför fullsatt Cirkus och med tränaren »Kontex», dagen till ära, skrudad i snövit tennisspelardress, började dansen i verklig landskampsstämning. Lille svartmuskige Pettinelli fick äran att inleda och friskade på som en vildkatt, men domarna gav dansken Anker Poulsen segern. 1—0 till Sparta.

Andra matchen på programmet blev också dansk seger genom Henning Jensens seger över John Rydberg. 2—0.

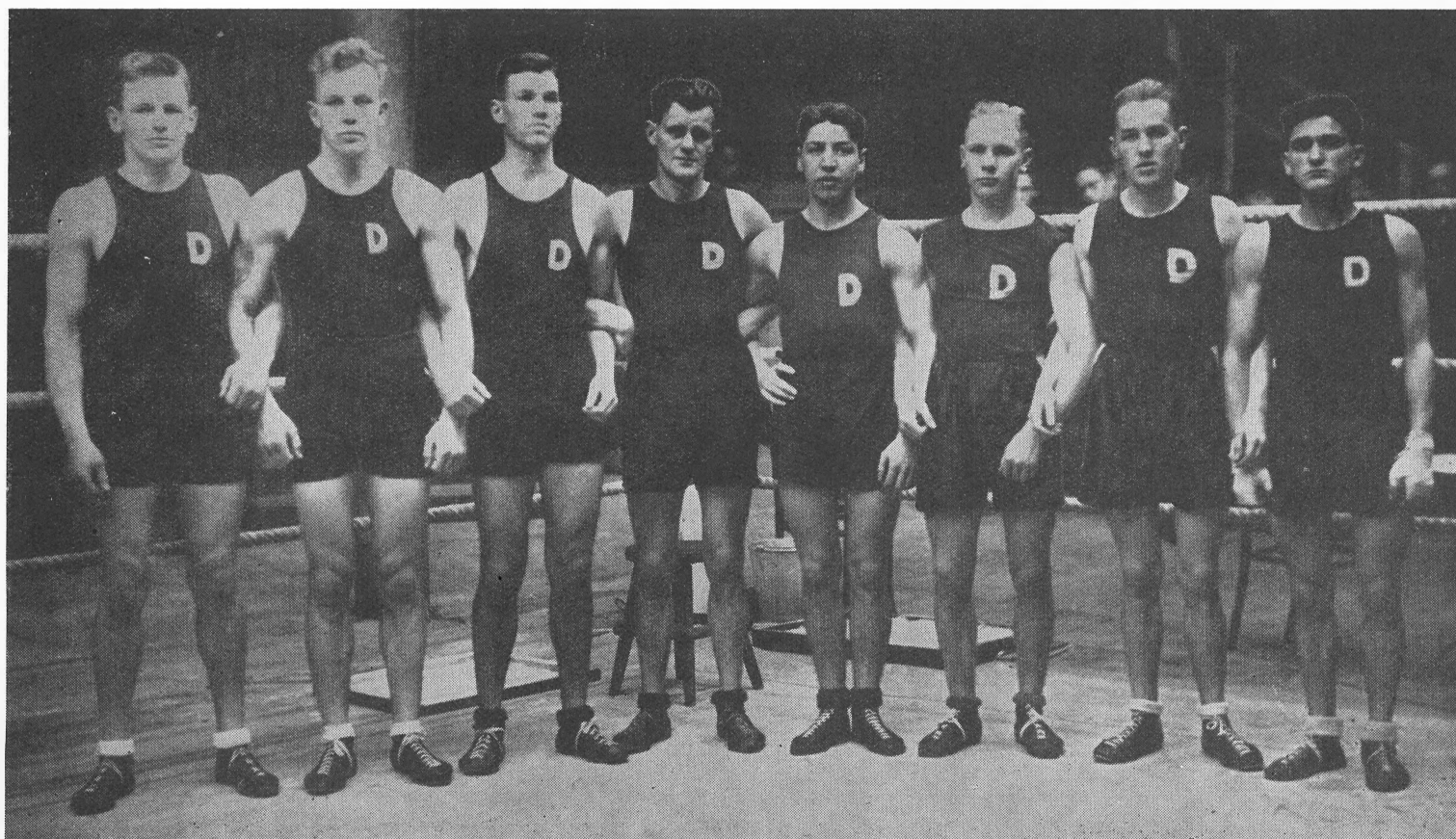
Sedan kom Djurgårdarna. Gösta Dahlberg slog Svend Kaas, Harry Wolff Poul Petersen och Oscar Källander visade Axel Rasmussen var skåpet skulle stå. Men så

fick Kalle Sjöstrand smörj av den gamle rutinerade ringräven Sylwander och ställningen blev alltså 3 mot 3.

Men vi hade ett par verkliga trumfess i de två tyngsta klasserna, nämligen Niels Eriksson och Nisse Ramm. Det var grabbar de. »Ja du, nu hänger de på oss», sa Nisse Ramm. »Var lugn du Nisse, jag tänker för min del nocka min grabb i första rondan», sade Niels kolugnt. »Inte ska du tro jag vill vara sämre, här har du min valkiga rörmokarnäve på de, förresten vi håller en krona på't.» »Hållrejt då» — varpå Niels gick upp och slog ut sin motståndare, Vilhelm Larsen, på 30 sekunder, enkelt, smärtfritt. 4—3 till Djurgår'n.

På Nisse Ramm var man säker, men han hade en stöddig bjässe Ingemann Andersen på sin lott och i boxning kan ju allt inträffa. Men för en äkta Djurgårdare och i synnerhet en Djurgårdare, som lovat något, fick ej något oväntat inträffa. Efter 10 sekunder låg den store dansken och synade det Rolfiska scengolv. Punkt och slut. Med 5 segrar mot 3 hade Djurgårdens idrottsförening hävdad sin ställning som Nordens ledande klubbtag och det var under frenetiska ovationer som Nisse Ramm kunde gå ned i omklädningskrubben och avhämta sin ärligt förtjänta krona. Ja, det var tider de'.

Djurgår'n's fruktade klubbtag av 1926: Ramm, Eriksson, Sjöstrand, Källander, Wolff, Dahlberg, Rydberg, Pettinelli.

I tjugotre år ha djurgårdare rullat klot

Segrarpriset för 5-mannalag vid S. M. 1936.

Ombedd att skriva en historik över vår sektion under de gångna 21 åren samlar jag mig sålunda:

En av stiftarna, Henry Lundgren, fortfarande aktiv medlem av sektionen, har välvilligt meddelat framstående data i sektionens tidigare historia och kan jag för egen del ej framträda förrän 1927, då jag nådde medlemskap av sektionen. »Lunkan» Lundgren berättar, att det var

några genuina djurgårdare, som redan 1918 började rulla klot, och när de blivit varma i kläderna inlämnades en ansökan till huvudföreningen att få spela bowling för DIF:s färger. Bifallet satt emellertid långt inne, emedan en del äldre medlemmar ansågo att »föreningen hade tillräckligt många avdelningar» och att »bowling» var en tämligen onödig sport. Emellertid blev sektionen ett faktum i augusti 1919, då vi på Fenixhallen disponerade fyra banor onsdagar mellan 9—11. Det dröjde inte länge förrän vi voro mogna för tävlingar och snart började vi plocka hem prisernas mångfald. De mest lysande namnen från den tiden voro J. Bång, Axel Lindgren alias X:t, Hilding Lundberg, som blev sektionens första klubbmästare, Henry Lundgren och Carl Sandin.

År 1927 vädrades emellertid ny luft och vi flyttade till Östermalmshallen, där vi som bekant fortfarande äro bofasta, torsdagar 19—21. Goda tävlingsspelare ha fostrats inom klubben, varvid jag särskilt pekar på Östen Eriksson, Gustaf Ekberg, Curt Widgren m. fl. Samtidigt vill jag nämna sådana gamla djurgårdare som Calle Jahnzon, I. Kragsterman, C. Karlstrand, Calle Wilhelmson, G. Rönn, C. A. Lundquist samt Sv. Bowlingförbundets ordförande Eric Ahlström.

Myndligen växte emellertid vidare allt under det att lycka och »osis» tävlade om äran. Sett i genomsnitt under de gångna 21 åren har sektionen dock försökt bibehålla

»färgen». Det har varit upp och ned som i övriga sektioner och den goda viljan har alltid avgått med segern. T. ex. år 1934, då vi endast voro 5 aktiva spelare, undrades det i ett DIF-hjärta hur detta skulle sluta, men si — det tog sig igen, och sektionen arbetade vidare med tilltagande styrka, och numerären steg snart till det vanliga. Så här i jubileumstider kan det vara nog så roligt att anteckna följande:

1933 i Örebro erövrades S. M. ind. av Östen Eriksson även bäst på sammanlagd poäng 3×4 serier, 1936 i Stockholm S. M. 5-mannalag, 4 serier, 1937 i Karlstad S. M. 2-mannalag, 4 serier samt 1931 i Stockholm J. M. 3-mannalag, 12 serier.

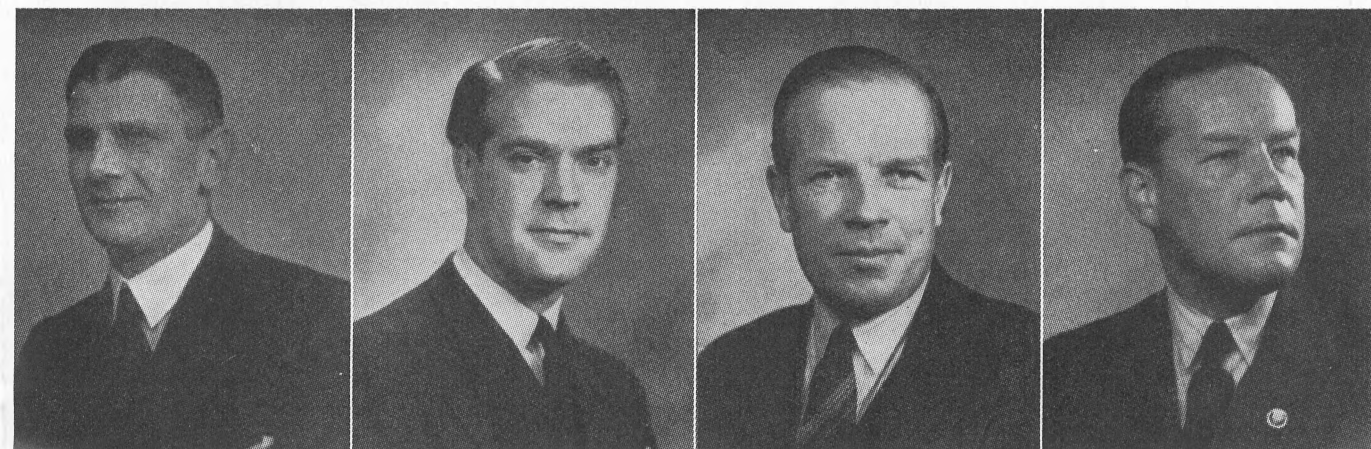
Dagspressen har ibland låtit framskymta, att vi inte tagit bowlingen så allvarligt. Det har stått att läsa: »klubben som kan om den vill», »den illustra klubben», »bohémer», »klubb som har roligt på sina möten» (träningskvällar) o. s. v. Det där om »klubben kan om den vill» är nog inte så oriktigt förresten. Vi leva i högönskelig välmåga med 24 licenserade spelare, varav 15 aktiva. Vår placering i elitserien förra säsongen ska vi tala tyst om. Vi hylla emellertid alltid satsen:

Förtrötts ej Du lilla hop
Nästa år vi klå dem allihop

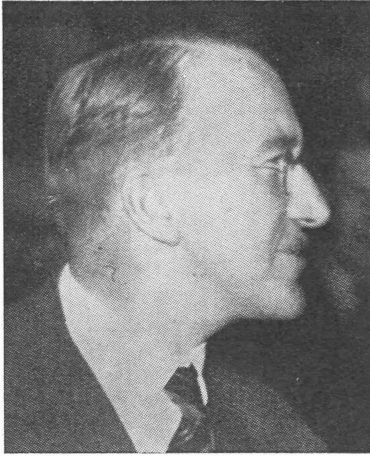
och jag vill samtidigt citera vad »Bommen» Herbert Ekbohm skrev i Bowlaren efter en intervju: Många djurgårdare har man träffat, både på och utanför tävlingssplanerna och alltid ha de visat sig vara en prydnad för sin klubb och för sporten. Och när man nu i vördnad stryker av sig mössan för den vitala 50-åriga modern, så må hon inte känna sig sårad om man sticker en blomsterkvast i 21-åringens hand och säger: Tack ska Du ha, bowlarkamrat! Må Du leva och frodas!

Så vill sektionen med dessa slutord tacka huvudföreningen samt uttrycka den förhoppningen att samarbetet måtte fortgå under samma former som givits uttryck för under senare år.

Elof Nordblad.

Fr. v. Bowlingssektionens ordf. J. Lindberg, sekr. O. Holmquist, kassör J. Utter samt förbundsledamöten Elof Nordblad.

Oscar Söderlund.

DJURGÅRDSTAKTER

skildrade av

Göran Well

Det är inte längre tillbaka i tiden än 1910 som 3-milen infördes på skidornas SM-program, och den första vinnaren av detta mästerskap var djurgårdaren N. A. Hedjerson. SM-tävlingarn hölls detta år i Härnösand, där jag på den tiden verkade som journalistisk ensamjungfru i Hernösands-Posten: jag gjorde reportage om eldsvådor, rättgångar, domkapitlet och när den första ångaren löpte in i hamnen på våren, jag skrev notiser, tog emot telefonmeddelanden, läste korrektur o. s. v., ty jag var tidningens ende yrkesjournalist under befäl av en redaktör och en redaktionssekreterare.

Det fanns inte mycket sport då och tidningen hade ingen idrottsavdelning, där man kunde få lufta sitt idrottsintresse, men SM-tävlingarna på skidor gävo mig chansen, och jag använde den till att göra ett brakreportage, som man dittills inte sett maken till på de breddgraderna, och som även förde mig i kontakt med Djurgårdens IF på ett sätt, som jag aldrig skall glömma.

På den tiden hade man sin egen uppfattning om skidsporten i Norrland, och de moderna irrlärorna med teknik och träning hade inte fått något fotfäste där. Skidlöpning var en husbehovsidrott, som man måste kunna för att över huvud taget kunna röra sig ute om vintern, och det var ingenting som man skulle eller behövde öva sig i. När man höll en skidtävling, gällde det att visa, hur pass bra man var till vardags — att inför tävlingen söka bättra på sina färdigheter genom att träna ansågs vara ganska lömskt och tarvligt och vittnande om en föraktlig prisugenhet. Det skulle vara rent spel och inga knep och konster.

Dagen för 3-milen gick in med töväder och flera graders värme i solen. Men våra norrländska skidlöpare kommo i alla fall ordentligt påklädda i tjocka tröjor som man gör, när man skall ut på en skidtur i skogen, och jag vill minnas att vår egen favorit, halvslappen Strömberg — en efter dåtida förhållanden mycket bra skidlöpare — t. o. m. hade en kort jaktrock på sig. Men djurgårdarna, Hedjer, Sandström och en eller ett par till, krängde av sig kläderna och ställde upp i skjorta och hängslan.

Stockholmarnas tilltag väckte allmän förargelse, ty det ansågs nästan oanständigt att visa sig i negligé inför publiken, där det fanns både landshövding och pampar från sågverken uppifrån älven — och så där klädde man sig ju

inte för en skidtur, det vore rena galenskapen. Och till på köpet visade det sig, att de halvnakna djurgårdarna stakade på de släta bitarna av banan. Stakade! Det var ju inte skidlöpning utan tjuvtricks av tarvligaste slag. De underkändes utan vidare som skidlöpare av oss norrlänningar, och ville de försöka vinna med så feiga metoder, så var det ingen som ville nedlåta sig till att göra dem rangen stridig.

Resultatet av tävlingen blev, att Hedjer vann och våran Strömberg blev tvåa, Men det var många hårda ord, som efteråt fälldes av de svettiga norrländska skidlöparna, när de diskuterade utgången, och alla voro vi överens om att Strömberg var den värdiga mästaren och bästa skidlöparen i samlingen. Allt det där skrev jag med indignerad ton i mitt referat, som åtminstone inte saknade lokalpatriotism. Och några dagar senare fick jag med korsband ett exemplar av den då utkommande tidningen »Djurgårdaren», i vilken redaktören med det icke obekanta märket »Klehan» gav mig och hela den norrländska skidsporten en alldeles fruktansvärd överhaling, i vilken vi fingo veta, hur bakom vi voro i fråga om rationell tävlingssport.

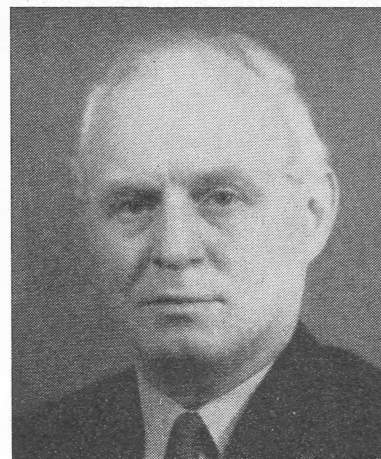
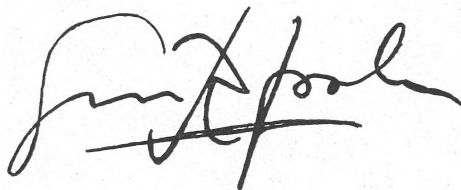
Det var mitt första möte med djurgårdarna, men det har blivit många sedan dess och av angenämare slag. Framför allt inom boxningen, där vi alltid hållit bra ihop, ty det har alltid varit något renhårigt och riktigt med djurgårdarna, något rakt på sak utan krusiduller, som man lär sig uppskatta, sedan man vant sig vid de värsta hårda törnarna.

Djurgården, representerad av »Ala» Ahlström och Hjalle Skoglundh, var med 1919 och bildade Boxningsförbundet tillsammans med Linnéa och Fredrikshof och undertecknad, som enligt protokollet var »representant för allmänheten», och sedan dess har Djurgården alltid varit en av våra ledande klubbar — även inom förbundets administration, för vilken Djurgården släppt till flera utmärkta krafter; Hjalle Skoglundh, C. G. Svanberg, Åke Löwgren och Tage Bergman böra nämnas först jämte den »ständige» revisorn Calle Sundholm.

Och så alla de präktiga boxargrabbarna i Djurgården! Det finns inte utrymme för mig att gå in på alla upplevelser i deras sällskap, hur de utan att blinka mött de namnkunnigaste motståndare i utländska ringar, och hur de i alla väder visat riktiga takter och hedrat sin förening och sitt land. Några namn måste jag dock nämna!

När Gotte Svensson skulle "avrättas"

av

Gustaf Frohm.

Min första kontakt med Djurgårdens Idrottsförenings brottare hade jag en solig sommarsöndag 1913, närmare bestämt den 13 juli. Det var utomhustävlingar i brottning å Malmö Idrottsplats och allt vad Malmö hade av brottningsintresserade hade stämt möte därute, närmast för att få se matchen i lättvikt mellan Gustaf Malmström och djurgårdaren Gottfrid Svensson.

Förspelet till denna match var icke utan sitt lilla pikantteri. Svenska Brottningsförbundets V. U., som på den tiden var förlagt till Malmö, hade till alla rättrogna skåningars bestörtning och vrede utsett stockholmaren till Sveriges representant vid europamästerskapstävlingarna i Budapest på våren — ett hedersuppdrag som Gottfrid Svensson kvitterade genom en andraplacing. Skånes många goda lättviktare hade emellertid svårt för att smälta »smäleken» och vid årets mästerskapstävlingar, som arrangerades av Dj. I. F. å Traneberg i slutet av juni, var det meningen att Gottfrid skulle få regelrätt med stryk av den stronga skånetrion Gustaf Malmström, Johan Nilsson och Hugo Johansson. Attacken slutade med ett dundrande fiasko för skåningarna! Hugo Johansson måste giva upp efter 8 min., den utomordentlige teknikern Johan Nilsson föll redan efter 5 min. och kronan på verket sattes av Gottfrid Svensson, då han efter 1 timme och 32 min. brottning fick Skånes brottningsidol, europamäs-

aren och olympiske silvermedaljören Gustaf Malmström på rygg.

Undra icke över att malmöpubliken den soliga söndagen den 13 juli fordrade, om icke Gottfrid Svenssons huvud på ett fat, så i varje fall att få se honom i ett ordentligt ryggläge på mattan. Själv var jag besjälad av samma inställning och min känsla av avoghet mot den kantige, undersätsige och snålt brottande djurgårdaren växte allteftersom matchen fortskred. Att det måste ha varit en ohyggligt hård nervpåfrestning för Gottfrid Svensson att brottas inför denna mot honom absolut negativt inställda publik, var något som jag i ungdomligt oförstånd icke reflekterade över, och när Gustaf Malmström efter 29 minuters brottning kastade honom på rygg genom ett krysstag och den hett åtrådade revanschen sålunda var ett fullbordat faktum, hängav jag mig åt samma orgier som den övriga publiken.

Ja, sådan var min första kontakt med Djurgårdens Idrottsförening och Gottfrid Svensson. Under de 28 år, som svunnit sedan dess har jag lärt känna Gottfrid Svensson som en utomordentligt god brottare och domare, som en hedersman i varje tum och som ett gott föredöme för de många framgångsrika brottare, som fostrats i Djurgårdens Idrottsförening.

Harry Wolff, vilken som junior debuterade i landslaget och bestod det svåra provet att vinna första matchen i vår första landskamp mot Danmark i Köpenhamn 1923. Och hur han sedan på den lysande banketten, där general Castenschiold och den danska idrottens spetsar närvaro, steg upp och lugnt och säkert höll ett tal, som jag repeterat med honom. Det var en härlig syn med den lille pojken, som knappt räckte över bordskanten, och ögonen tårades på många av åhörarna — där vann han en ny seger åt oss.

Oscar Andréhn, som blev olympisk finalist i Paris och nästa år vann vårt första Europamästerskap. Och kämpan »Kille», Oscar Kjällander, som var med på vår första resa till USA 1927 tillsammans med Nisse Ramm, två grabbar som det tålde att ta i. Nisse Ramm, den hyggligaste själ man kan träffa på, blev Europamästare i tungvikt 1927 och 1928, då han även var olympisk fina-

list i Amsterdam. Och Olle Tandberg! Aldrig har jag varit så stolt på svensk boxnings vägnar, som när jag i Milano 1937 fick fästa Europamästerskapsbältet på honom, och det var inte tråkigt heller, när han försvarade sin titel i Dublin två år senare. Och inte glömma vi USA-resan 1940 och de slag, som då slogos för gamla Sverige. Ni djurgårdare kunna vara stolta över att ha fostrat så präktiga kamrater och fina idrottsmän som dessa, och måtte deras anda alltid leva i klubben.

Djurgården har alltid haft stöddiga tungviktare — »Klehan» hörde inte till de småvuxna, Putte Frykman och Nocke Nordenskjöld ha vikten inne, och av de hittills hållna nio Europamästerskapen i tungvikt har Djurgården vunnit inte mindre än fyra. Det är framgångar, som förplikta, och vi hoppas alla, att Djurgården snart skall finna förmågor, som kunna föra denna stolta tradition vidare.

MINNEN

berättade av
Birte Nylund

En unik bild från skidsportens barndomsår; djurgårdare efter tävling vid Kärleksudden 1892. Sittande från vänster: J. Björkdahl, —?—, Lindbom, Ljunggren, Alg. Nilsson, Sundberg, Lagerström. Stående från vänster: 1. J. Johansson, 2. Fredin, 3. Blomgren, 4. Petersén, de båda senare blivande sekr. i föreningen; 5. N. Vidgren, 6. ?, 7. Sandberg, 8. ?, 9. Gust. Johanson, 10. ?, 11. A. Björkdal, 12. H. Thorsell, 13. Gust. Tibell, 14. Widén, 15. ?, 16. Oppenböen (norsk gardet), 17. ?, 18. ?, 19. Eugen Gallon, 20. O. Rylander, bliv. ordf., 21. Magnuson, sekr., 22. ?, 23. Panilän. Nilsson, hedersledamot. Något bakom i mitten skymtar O. Carlsson, Ax. Öfversten, Edv. Sandborg (sedermera A.I.K:are), J. G. Jansson synes i grå mössa intill skidspetsen.

Mitt första möte med djurgårdarna var i början på 1890-talet ute vid Kärleksudden på södra Djurgården. De hade där en skidbacke, »Skansbacken», där det skutades värre. Mina idoler voro Gustaf Tibell, Nisse Widgren, Oppenböen och bröderna Bengt och Einar Tandberg. De sistnämnda särdeles klämmiga kamrater, ingen sprit och ingen tobak. De voro synnerligen goda föredömen för oss yngre.

Första gången man fick se en storbacke var ute vid Saltsjöbaden 1895, då den nybyggda backen skulle invigas. Vi yngre grabbar hade inte råd att fara ut och träna utan kommo direkt till tävlingen och hade naturligtvis inte det ringaste begrepp om, hur en modern backe skulle se ut. De backar, vi förut åkt i, bestod av en stor överbacke med ett högt stup men ingen underbacke alls. Det

var att hoppa ned nästan på flata marken. Det blev tryck det skall jag säga, men för att underlätta det hade vi en kort pinne, »norrbackspinne», att stödja oss på. Nå ja, när vi kommo ut till »Saltis, tyckte vi det var en jädrans skojig backe. Det syntes ju inget stup i den. Men när vi traskade upp fick vi se stupet, där vi tänkte vi skulle starta. Nää gå åt skogen! Hur skulle vi våga hoppa ut för den branten? Ja tävlingen började och ingen kunde för skam skull fara hem igen utan att hoppa, så det var bara att ge sig iväg. Det blev alla tidars langning med hösäckar. Gustaf Tibell lyckades palla i ett par hopp, men så svepte han i sig, i sällskap med Nisse Widgren, en halv punsch på blanka förmiddagen. Nisse tycktes ha fått litet för mycket, för han gjorde dagens bästa saltomortal. Ja, det var den första erfarenheten jag gjorde

med spriten och idrotten. Det var ju inte något vidare. Johan Björkdahl, vår käcke ledare, försökte att föregå med gott exempel. Han var med på en instruktionsresa till Bollnäs. Efter uppvisningen i Bollebacken bjöds det på middag och kaffe med *avec*. När bollnäsar'n höjde flaskan, sa' Johan, »tackar, ytterst lite». Han fick naturligtvis fullt glas, och det svepte han i sig i ett enda ryck, för att bita av en hassing var okänt på den tiden.

Mitt första vallningsförsök var på en ungdomstävling vid Fiskartorpet. Det töade och klabbade under alldeles förskräckligt. Farbror Nalle Frestadius skaffade då fram en sillkagge full av lake och det var att smörja på det. Klabba under gjorde det inte, men löpste gjorde det inte heller. De flesta stannade-på stupet och sen var det bara att hoppa ner. Den första framgången med backvallning hade Oskar Bomgren. Han var mycket hemlighetsfull. När vi frågade, vad det var, sa' han att det var »sill och potatis», men Einar Tandberg, såsom vorden möbelsnickare, såg genast att det var polityr, så han lärde ut kneppet.

På tal om Oskar Bomgren så är vi inne på kapitlet »Värtapojkarna». De hade fina backskidor av ek, som gjordes av gubben Lund vid Värtan. Det var annat det än de laggar vi åkte på. Värtagrabbarna blevo duktiga backhoppare. De bästa bland dem voro Oskar Bomgren, Axel Andersson, Johan Hansson samt oförbrännelige Calle Jahnzon. Den bästa bravaden gjorde de i Sundsvall 1900, då de belade de tre första platserna i nämnd ordning, men så blev det också fest efteråt, som sent skall glömmas.

Apropå fest. Vi voro på resa till nationella skidtävlingar i Härnösand 1901. Den resan tog förresten tre dagar på grund av snöstorm. Första dagen kom vi bara till Uppsala, andra dagen till Änge och tredje till Härnösand, där Lidingöpojken Hjalmar Ljungberg i sällskap med hela sta'n var nere vid tåget och tog emot oss. Han meddelade, att det var ordnat för oss med middag på stadens finaste hotell, och vi gick naturligtvis dit och åt och festade värre. När middagen var slut, kom räkningen. Tablå! Vi trodde vi voro bjudna på kalaset. Det var att punga fram med pengar, och där rök hela vår reskassa. Som väl var hade vi löst tur och returbiljett, och de bussiga farbröderna i skidfrämjandet lånade oss slantar så att vi hedersamt kunde dra oss från den staden.

Bröderna Carlsson, Herman Eriksson, Hjalmar Ljungberg jämte föreningens första norrlänning, Lars Gustaf

Elitmän vid tiden omkring sekelskiftet. Övre raden fr. v.: B. Tandberg, Fr. Ljungberg, O. Rylander, G. Söderström, E. Tandberg, J. A. Hansson, E. Ekberg, Aug. Bergman. Andra raden fr. v.: Hj. Johansson, Ax. Andersson, Alg. Nilsson, G. Berggren, O. Bomgren, J. Björkdal, K. Larsson. Tredje raden fr. v.: E. Holm, J. Svensson.

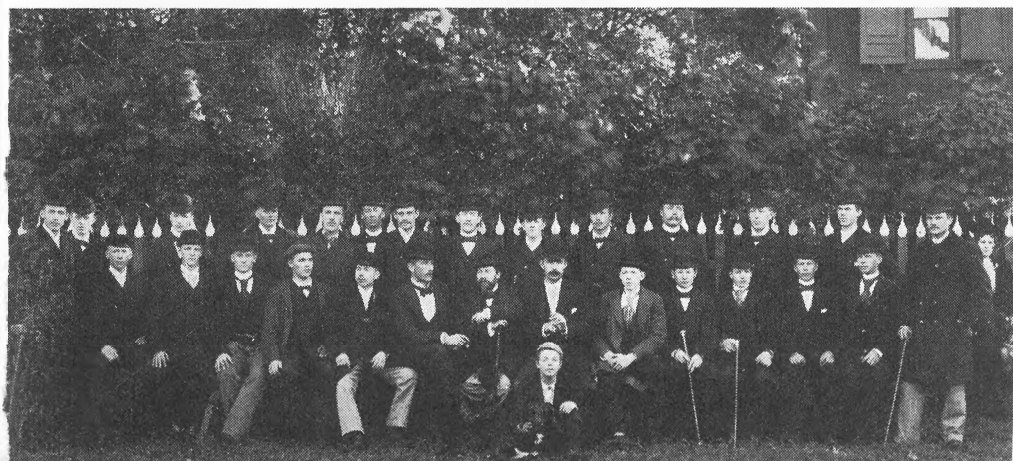
Sääf, bildade vårt första skidbudkavlelag. På en tävling, där laget började visa lejonklon, vad bröderna Carlsson skapligt placerade på första sträckan, och Lars Gustaf Sääf kom med den stora sensationen. Han placerade laget som överlägsen etta på andra sträckan till Enköping. På tredje sträckan blev det sensation andra vägen, Hjalmar Ljungberg kom nämligen sist till målet vid Stallmästargården. Ni skulle varit med om djurgårdarnas upprörda känslor. Hur kunde detta gå till?? Jo det gick till på det här viset. Herman Eriksson och Hjalmar Ljungberg startade på sista sträckan. När de kommit iväg, började de kivas om vem som skulle föra fram »segerbudkavlen» till målet. Hjalmar, som var snabbast i käften, övertog budkavlen med påföljd att Herman blev fly förbannad och åkte kål på Hjalmar, vilken blev allt mer och mer på efterkälken och gick in i en stuga för att få något i sig. Där somnade han från alltsammans. När han så småningom kom till målet, trodde han, att han fortfarande var först med kavlen och ropade, »varför hurrar ni inte?»

Föreningens förste egentlige längdlöpare var August Björkdahl. Han var inte med så många år, så man minns inte så mycket av honom. En lustig kurre var han i alla fall och en hejare att kunna debattera på sammanträdena, som hölls en gång i månaden på den tiden.

Medlemsavgifterna var det mycket strängt med. Hade man inte betalt för tre månader åkte man obönhörligt ur föreningen. August var en av dem som »åkte på fallrepet», som vår duktige men stränge ordförande J. G. Jansson uttryckte sig. Det var väl dock inte så mycket för avgiftens skull, kanske mer för att förkorta sammanträdena med ungefär tre fjärdedelar.

Ja det var en tid det!

*Något ålderdomshem måhända?
Ack nej, unga djurgårdare samlade till ting vid Friesens Park.*

LILL-EINAR

Lill-Einar — Olsson kallad — pryder denna sida. Ekenskis av blodet — född på Östermalm — uppväxt vid randen av Ladugårdslandet — ärad och fruktad i strid och fejd.

Lill-Einar — så liten han är — är vår störste man genom tiderna. Våldiga äro hans bedrifter — segrar i mångfald — hans inlägg i debatter och dagens frågor många — vägande — dråpliga.

Jag ser honom framför mig, när jag vill — på skidor — fotbollsklädd — i oefterhärmlig orienteringsdress (modell släpvagnen) — i muntert och kamratligt lag. Alltid är han »Einar». Ingen annan. Hur har han inte verkat inom föreningen? Hur mycket har han inte betytt? I hans rödludna bröst bor en eldsjäl, den ingen av oss helt kan förnimma. Möjligen besmittas av — följa.

Hans prestationer och framgångar, då han fört föreningens färger, äro så många — så väldiga, att de i koncentrat ej kunna fångas på en enda sida. Men i korthet: 1905 kom Einar in i Djurgården och klev direkt in i förstalaget i fotboll. Sedan dess har han ständigt varit aktiv i de flesta av idrotter. Vår och sommar — höst och vinter. Svensk mästare är han 12 gånger i backlöpning och kombinerad, 2 gånger i budkavle på skidor och 3 gånger i fotboll. Han har segrat vid tävlan om svensk-finsk-norska pokalen i Holmenkollen. Mångfaldiga äro hans D.M.-tecken. Hans framgång i orienteringslöpning (en sport som tillkommit på senare tid) skall här ej förbigås. På D. M. 1921 blev han andre man — slagen av segraren med 10 sekunder. 1922 blev han 6:a. Vad dessa placeringar betyda, vet jag åtminstone själv.

Som kedjespelare i boll var han i mitt minne ingen stor målgörare — ingen större genombrottsman. Han »spe-lade» mer — taktiker som få. Teknisk och orädd var han på skidor. Ju svårare terräng desto bättre. Höll sällan igen utför. Där var han mästare framför andra. Som backåkare var han utan verklig konkurrens under »de stora åren». Föll han, berodde det oftast på, att han hop-pade backen ut och hamnade i svackan. Sådan är han. Att maska ligger inte för honom.

Knappast känner jag någon, som älskar sporten som han och så förmår leva in i dess tjusning — som ännu på »gamla dar» håller sin kärlek i kraft — skänker sitt in-tresse och sin hjälp till sin förening.

Sannerligen han tvivlar ej på idrotten.

Han ville en gång göra även mig till idrottsman av klass — i skidor och fotboll — men mina mått och min förmåga motsvarade tyvärr ej hans högt ställda fordringar. Men dessa mina personliga kontakter med Einar — från skid-spår och bollplaner — från skogar och nejder — tillhöra de ljusaste och mest laddade av mina idrottsminnen.

Nu tävlar inte Lill-Einar mer — inte officiellt — men berättelser gå man och man emellan om hans otroliga för-måga än i dag, om hans snabbhet på skidor och i skogs-luffardress.

Jag måste berätta en episod!

Det var på SYK:s och D.N:s stora Vasastafett 1940, för ungefär ett och ett halvt år sedan således. Jag hade från min bostad i Danderyd givit mig ut på spåret som åskådare. Starten hade gått gemensamt på Brunnsviken — anslutningen var stor — och första sträckans män hade att växla vid Täby, en rätt ansenlig sträcka. Själv hade jag åkt spåret och stannat vid ett postställe, ej långt från växeln, för att invänta de tävlande. De första passerade. Allt fler och fler löpare började dugga i spåret. Jag hjälpte funktionären vid poststället att läsa tävlingsnum-ren. Så, ett, två, tre — ungefär hälften av de tävlande hade väl åkt förbi — kom ett nystan yrande utför backen. Den lilla löparen, som flängde fram mot oss med ryggsäcks-påse skumpande på ryggen, syntes ej ha någon nummer-lapp, men snart nog såg jag, vem det var. Det var Einar.

— Tjänare du, hälsade han och bromsade upp, och vi fortsatte att prata ett ögonblick. Det framgick, att han inte hunnit fram till starten, som han hade tänkt för att »tjuvåka» första sträckan. Ett par minuter för sent hade han fått börja jakten efter löparhären.

Funktionären bredvid oss, som åhört vårt samtal, som allt fortfarande såg goda löpare ila förbi i spåret, och som inte hade någon aning om, vad det var för en »svettig kille», jag pratade med, gjorde en lågmäld undrande fråga:

— Menar ni, att ni åkt samma bana som de tävlande?

— Ja, visst åker jag spåret, svarade Einar och fortsatte i nästan generad ton: det är väldigt vad många åker dåligt.

Men hej. Hej! Jag är rädd att bli kall. Och så var han snart försvunnen i spåret igen på fortsatt jakt.

Senare på dagen — det var åtskilliga timmar därefter — gjorde jag på nytt en liten skidtur i min hemtrakt. Jag gled utför släntorna ned på Edsvikens snötäckta is. Det var kallt, solen var borta, och det började skymma. Långt ut på isen såg jag en skidlöpare på väg mot staden. Han hade säkerligen en försvarlig dagspromenad bakom sig, ty jag kände snart igen, vem det var. Farten var alltjämt jäktad, och den lilla ryggsäcken guppade mot den slitna, väderbitna vindtygsrocken. En idrottsman, tänkte jag. En djurgårdare av gamla stammen. *Nobben.*

MELLAN SKÄRMARNA

Douglas Olsson berättar om

ETT VÄRDEFULLT INITIATIV

Det var ett experiment, när jag för drygt fem år sedan — närmare bestämt den 20 juni 1936 — ritade ihop en blygsam anmälan till det första blygsamma numret av »Mellan skärmarna», Djurgårdsorienterarnas månadsblad.

Jag och Axel Jonson hade några kvällsstunder diskuterat saken. Vi hade tyckt oss märka, att det i vått och torrt, i medgång och motgång sammansvetsade orienteringsgänget var på väg att förgubbas. Åldern började göra sig märkbar, och framgångarna för klubbfärgerna ville ej komma som förr. Visst hade nykomlingar sökt sig till föreningen, visst hade juniorerna vuxit upp, men det var, som om de icke riktigt förmådde tränga in i den gamla kretsen. Det var då tanken på vår egen tidning föddes. Vi ville därmed skapa en ny sammanhållande länk för kamratkretsen, men samtidigt ett organ för vidgande av denna krets, ett medel att instruera och uppfostra klubbkamrater från olika sektioner och andra, vilka en gång närmat sig orienteringssportens trollcirkel.

Då nu den sjätte årgången av »Mellan skärmarna» är påbörjad, kan jag våga konstatera, att den nytta tidningen gjort motsvarat våra förväntningar. Till cirka 150 mer eller mindre orienterande djurgårdare sänder den nu varje månad ut sina meddelanden.

Vi ha också kunnat glädja oss åt, att vårt experiment manat till efterföljd inom andra kamratkretsar. Direkt efter förebild av vår tidning utkommer nu i Bofors »Martallen», i Skuru »Spänst», i Göteborg och Norrköping även duplicerade orienteringsblad efter modell av rekviderade årgångar av »Mellan skärmarna». Och överallt konstateras att kretsen därav

smides fastare. Varmed också vårt huvudmål uppnåtts.

Ty, vad innehåller vår tidning? Allt som kan fördjupa känslan och förståelsen för vår härliga svenska natur, orienteringssportens mysterier och finesser, kamratkretsen och dess små egenheter — oftast av olika medarbetare givet i den enkla, rättframma anda och stil som sporten själv skapat. Därjämte givetvis rent instruktiva saker, träningsråd, resultat, konkreta exempel från senaste söndagens tävlingar, personalia och serietabeller i skön blandning.

Viktigast är och förblir dock medlemsbladets karaktär av klubborgan. Många rena orienteringsspörsmål kunna säkerligen behandlas både sakligare och utförligare i läroböcker och facktidningar, men den där speciella klubbandan, kamratskapet, samhörighetskänslan, allt det där rent personliga, som man lättare förnimmer än beskriver kan aldrig väckas eller fördjupas av någon fackpress. Och dock är denna »känsla för gänget» absolut nödvändig för att man skall kunna göra sitt bästa eller överträffa sig själv.

Om den icke rent av är den största behållning vi ha av vårt idrottande. Ytterst få av oss kunna fostras till elitmän i idrottsligt hänseende, men alla i den stora idrottshären kunna fostras till elitmän i fråga om rent, obrottsligt, uppoffrande kamratskap.

Vad denna sida av vår idrottsliga uppfostran betyder i livet, eller vad den kan komma att betyda för vårt land i en eventuell provostund, därom behöver jag icke orda. Drar »Mellan skärmarna» ett litet strå till stacken i detta avseende — då utkommer den icke förgäves.

Doug.

Acke, Douglas och Berndt i väntan vid målet »någonstans i skogen».

TRÄSK FOLKETS liv och leverne

Torpet Nordstugan, vårt skogsfluffarhem.

I »Djurgårdens» jubileumsnummer år 1931 har Douglas Olsson tecknat orienteringsidrottens historia inom Djurgårdens IF fram till år 1931. Föreningen stod då, år 1930, som distriktets främsta orienteringsklubb

med bl. a. följande meriter: Seger i vårorienteringen, 2:a såväl individuellt som i lag vid D. M., seger i budkavlen, seger i nattorienteringen, seger i Hellasmatchen och fyrklubbsmatchen. Sedan dess har tiderna ändrats — orienteringen har dragit till sig allt större skaror med många nya klubbar som följd. Konkurrenten mellan klubbarna har skärpts. Om vi inte ha samma ställning i dag som för 10 år sedan, kan man dock tryggt säga, att vi ha hållit oss väl framme, även om segrarna inte komma så ofta.

Djurgården har aldrig kunnat uppvisa något större antal »stjärnor» inom orienteringen — någon »stjärnkult» har aldrig funnits. Men det har funnits — och finns fortfarande lika starkt — ett kamratskap och en känsla för »gänget» som är mera värt än aldrig så många segrar av en handfull »stjärnor». Våra ledare — jag nämner främst Birre Nylund och Douglas Olsson — ha också ständigt arbetat för att stärka detta kamratskap och skänka trivsel. Och därmed ha de verkligen lyckats.

Tävlingarna 1931 började bra för Djurgården. På våren mötte vi Fredrikshov och Hellas i en klubbmatch med 10-mannalag; segern gick till de kristna. DM:et gick på en synnerligen enkel bana. Kalle Lindh blev bäste djurgårdare på 4:e plats och samma placering blev det i lagtävlingen.

Detta år hölls den första »riksorienteringen», som senare blev svenskt mästerskap. Ett 10-tal djurgårdare deltog och Paul Sköld blev den bäste med en 9:e placering.

På senhösten kom Birre med en nyhet i tävlingsväg: gängbudkavlen. Idén har sedermera upptagits av de flesta stockholmsklubbar.

Intill år 1931 hade orienterarna ej utgjort någon särskild sektion inom föreningen. Allt hade gått bra ändå.

Nu beslöt man dock att bilda en särskild orienteringssektion, men man tog det så försiktigt. Någon styrelse valdes ej, valet uppsköts till år 1932.

1932 års DM hölls i trakten av Läggesta. Djurgården gjorde en god insats med Frans-Harry Ekman, Lidingö-bohemen kallad, på 3:e och Arne Bogren på 8:e plats. Laget kom på 2:a plats efter Järva. Budkavlen gick som vanligt i Roslagen. Djurgårdslaget kom 8:a.

I klubbmatchen hävdade föreningen sin ställning. Hellas »åkte dit» grundligt: 2 djurgårdslag före Hellas 1:a. Vi inleda detta år tävlingar med Falu-Kamraterna. Folke Stolpe vann hela tävlingen och även lagsegern blev vår. Denna klubbmatch hölls fyra år i rad, då den måste brytas på grund av att Falu-Kamraterna ej kunde ställa upp representativt lag. De som hade tillfälle deltaga i dessa tävlingar i Bergslagen bevara säkert många glada minnen från skarpa tävlingar och otvungen, kamratlig samvaro med masarna.

Orienteringssektionen valde nu sin första styrelse med Birre Nylund som ordf., Douglas Olsson, skattm., Axel Jonson, sekr., Nils Horney och Algot Lagerholm.

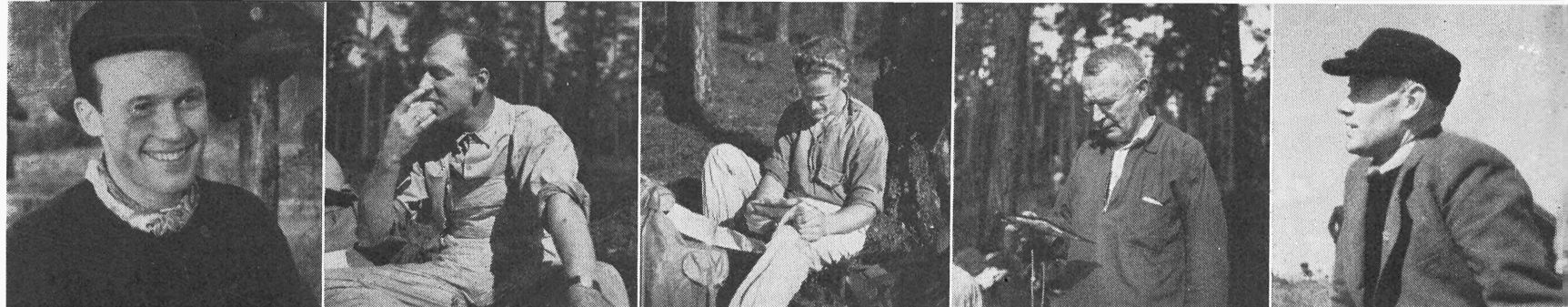
1933 års DM, som hölls i trakten av Åkers styckebruk, kan kännetecknas på följande sätt: oerhört stenigt i markerna och oerhörd spänning i lagstriderna. Först var »Hovet» ganska stor favorit, sen kom Djurgård'n. Men när Goternas Wijkman kom rusande i mål stod det klart, att Goterna hade vunnit laget. Sen på sladden kom Enskede och förvisade Djurgården till 4:e plats. Elvir Westman blev bäste djurgårdare med en 9:e plac. I lagtävlingen klass II fick vi dock litet balsam på såren. Genom segern där hemfördes för första gången Kapten Killanders vandringspris.

Av klubbmatcherna vunno vi över Hellas, men förloerade mot Falu-Kamraterna.

Icke heller 1934 års DM bjöd på någon större framgång för Djurgårdens färger. Vår snabbe artillerist Stig Pettersson kom in som 8:e man. I lagtävlingen blev placeringen 6:a.

Budkavlen blev en framgång, jämfört med fjolåret. Vid Edebo i Roslagen kom föreningens bästa lag på 6:e plats. I den särskilda oldboystävlingen hemförde vi segern.

Riksmästerskapet 1934 arrangerades i Hedemora-trakten av Djurgården och Skogskarlarnas klubb med Birre Nylund som banläggare. Birre lade därvid sin c:a 200:e orienteringsbana! Bäste djurgårdare blev Bengt

Skogsrävar, fr. v.: Energiska sekreteraren Kurre Lindbom; Kanotmästaren Arne Bogren; Distriktsmästaren i orientering 1938 Sixten Öqvist; gamle kassören och gårdvaren, terrängmästaren och orienteringsentusiasten Calle Sundholm samt »Knutte-Knopp» vår kanske främste orienterare genom åren.

Lissegårdh med placering nr 19. Riksbudkavlen hölls i Dalarna. Bästa djurgårdslag kom på 9:e plats.

I klubbmatcherna blev det delad pott. Vi vunno mot Södertälje-Kamraterna och Södertälje-Kanotisterna men förlorade mot Hellas och Falu-Kamraterna.

Vid 1934 års klubbmästerskap dök en ny förmåga upp: Sixten Öqvist. Han hade spelat fotboll i ett djurgårdslag men aldrig på allvar sysslat med orientering. Han blev nu tvåa efter Knutte Knopp Westman! Man frågade sig: vad månede bliva av detta barnet?

1935 års D. M.-omtävling gick på Ingarö, där icke mindre än 4 DM-tävlingar hållits tidigare. Arne Bogren hade sitt livs chans, men han var litet för försiktig och kom på 3:e plats. Frans-Harry Ekman, som gått över till Fredrikshov, fick äntligen sitt första individuella DM-tecken. Vål unt! I lagtävlingen kom Djurgården på 3:e plats. Budkavlen blev dock en besvikelse, bästa lag på 18:e plats.

Vi utkämpade tre klubbmatcher under året, alla med seger som resultat: Falu-Kamraterna, Södertälje-Kamraterna och Södertälje IF.

Riksbudkavlen gick detta år i Roslagen, där Birre Ny-lund strängt upp en knepig och bra bana. Djurgårdens bästa lag blev nr 19 i mål. Gemensam start användes.

Inga större framgångar noterades vid 1936 års D. M. Bergfors blev 18:e man och laget kom på 5:e plats. Kavlen ska vi helst inte tala om det året — bästa lag kom nr 36.

Av klubbmatcherna vunno vi de två mot Södertälje-Kamraterna och Södertälje IF, men förlorade Hellas-matchen.

Även om tävlingsframgångarna ej voro så stora arbetades det dock intensivt inom sektionen. Vi arrangerade en ungdomsorientering med ca 200 deltagare. I Fiskar-torpet höll Torsten Wiklund en serie talrikt besökta orienteringsföredrag, varvid världens förmodligen första inomhustävling i orientering gick av stapeln. »Mellan Skärmarna» kom ut med sina första nummer. Grunden till en fotografisamling lades. Det sjöd av liv och arbete inom hela gänget.

Till minne av Albin Sandströms gärning beslöt sektionen att instifta ett minnespris. Det skall under 20 år tilldelas »den mest förtjänte» inom orienteringssektionen och skall därefter införlivas med föreningens samlingar. Första innehavaren blev Douglas Olsson.

1937 blev även det ett propagandans år. Ungdomsorienteringen upprepades och Torsten Wiklunds kurser fortsatte. Vi förverkligade också en gammal önskedröm: drömmen om en egen stuga. Nordstugan invid Ågesta förhyrdes och iståndsattes att tjäna som en replipunkt och ett träningsställe. Nordstugan har varit ett gott medel att ytterligare sammansvetsa gänget, men den kan användas mycket mera och vi hoppas att så också skall ske.

Sixten Öqvist placerade sig som 9:e man i DM år 1937. Laget kom på 8:e plats. Samma placering nåddes i budkavlen. I riksbudkavlen kom föreningens lag som nr 17.

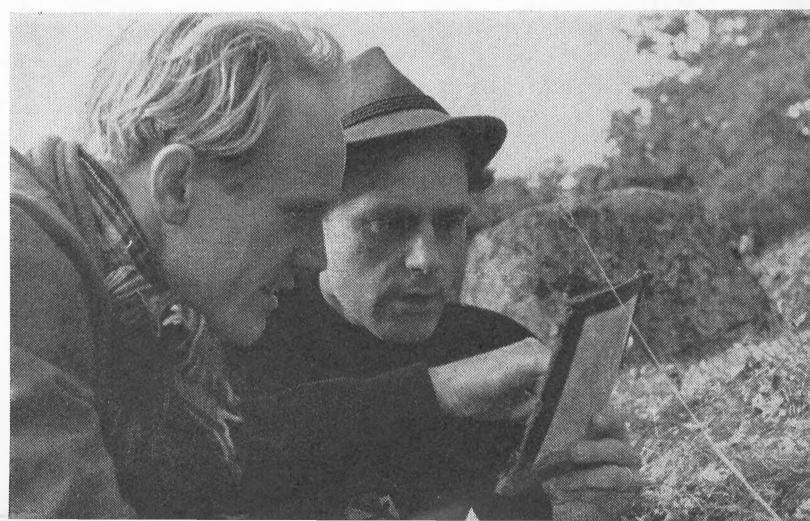
Vi avtalade klubbmatch med Högbo AIK, Gästriklands då starkaste klubb, som vi till vår förvåning lyckades besegra. Hellas kunde dock ej betvingas, fjolårets resultat upprepades.

Detta år slutade »Orienteringskannan» sin vandring. Den stannade hos Arne Bogren, som då tog sin tredje inteckning. För första gången korades en ny juniormästare. Han bar det icke okända orienteringsnamnet Ny-lund, förnamn Bertil.

Så började år 1938 med en stortävling på våren i Hofors. Bland nära 700 deltagare vann föreningen lagsegern i huvudklassen genom Arvid Kjellström, Lars Tjernberg och Erik Eriksson. Segern var värdefull, men ändå värdefullare var det extra mått av självförtroende och den sporre till ökad träning som gavs. Vi kanske inte äro så dåliga ändå!

Hösten kom och i den första stortävlingen, NK-orienteringen, triumferade Arvid Kjellström. SYK medförde nya framgångar: Elvir Westman, Kalle »Anka» Lind-

Two orienterare och »storsnackare», »Natt-Jerker» och Lasse Tjernberg.

kvist och Kalle Sundholm »spikade» sina klasser. Förhoppningarna om en god insats vid DM växte och de kommo inte på skam. Sixten Öqvist blev mästare och laget kompletterades med Arvid Kjellström och Hans Broberg. Det var en glädjedag för gamla Djurgår'n!

Jag skulle gärna vilja citera vad Doug. skrev i »Mellan Skärmarna» DM-dagen, men utrymmet tillåter ej. Några ord måste dock med: »Många år har det tagit att nå årets triumf. Aldrig förut har den varit så fullständig, ehuru vi ej tidigare varit alldeles lottlösa. — — — I dag fröjdas vi — i morgon spotta vi åter i nävarna för att hålla våra positioner.»

Propagandaarbetet fortsatte med ungdomsorientering med över 200 deltagare, nattorientering med 120 deltagare. Torsten Wiklund höll åter en serie orienteringsföredrag.

1939 mötte vi Domnarvets G & IF i en klubbmatch. Bengt Lissegårdh vann och även lagsegern följde med oss hem.

Hellas-matchen 1939 blev dock enligt hävdateknaren i »Mellan Skärmarna» en nattsvart tragedi. Så nedtryckta i skorna ha vi aldrig blivit. Två Hellaslag före det första Djurgårdslaget. För att finna någon motsvarighet måste vi gå tillbaka till år 1932, då samma sak hände Hellas! Ingenting är nytt under solen!

Vid DM placerade Arvid Kjellström sig som nr 8. I lagtävlingen fick vi 4:e pris. Budkavlen blev ej heller någon fullträff. De bästa lagen kommo på 8:e och 9:e platserna.

Samma dag som DM anordnade Djurgården och Skogskarlarnas Klubb en oldboysträff. Folke Stolpe vann och även lagsegern gick till Djurgården.

Våren 1940 anordnade föreningen (= Erik Eriksson och Stig Hammar) det första Djurgårdsloppet.

Vi utkämpade tre klubbmatcher: mot Fredrikshof, Hellas och Enebyberg. Vi kämpade väl och redligt, men lyckades ej hemföra någon seger. Vårt deltagande i DM satte ej heller några större spår efter sig.

Men när nöden är som störst, är hjälpen närmast! Vid budkavlen gingo Djurgårdens färger åter till väders. Det i sista stund omändrade laget Nils Nordberg, Stig Hammar och Hans Hansson gjorde vad ingen väl trott: segerade i tävlingen. Att det sedan blev protester mot en kontroll, som en del hade svårt att hitta, och att tävlingen ej blev gillad som DM-tävling, betyder mindre. »Nobben», Stig och »Byss» äro moraliska budkavlemästare 1940, den saken är klar. Sen må »protestanterna» säga vad de vilja. Undras för resten, vad man sagt, om en av favoriterna vunnit!

På föreningens bana under »riksorienteringen 1940» räknade vi in nära 400 deltagare. Målet var förlagt till Nordstugan. God propaganda för föreningen.

Säsongen 1941 har satt i gång med klubbävlingar och klubbmatcher. Vi kunna notera seger i triangelmatchen

Djurgårdsloppet 1941

»Djurgårdstorp» i Roslagsbygd.

blev
succés

Tanken att arrangera en stortävling i orientering hade länge legat och grott inom sektionen, och efter en förtjänstfull repetition våren 1940 i fager Sörmlandstrakt voro vi redo att inbjuda Sveriges orienterare till Djurgårdsloppet 1941.

Vi rekognoscerade banan i trakten av Rimbo, och vi hade på kartan upptäckt ett torp, benämnt Djurgården, vilket onekligen lät ganska lustigt. Dit styrde vi kosan en vinterdag i mars, och där, mellan rimfrostbelagda ungbjörkar, tittade två stugor fram på krönet av en ängsslutning. Döm om vår förvåning: torpet var öde, vi voro herrar på täppan. Kontrollering av kontroller i omgivningarna vidtog, markägare uppspårades i gårdar och herresäten.

Inbjudningar utsändes, pressen satte kanske in en liten blänkare dan efter den, man bett att få in den — kartor beställdes — och så var hela maskineriet i gång.

Anmälningar strömmade in: 100, 200, 300, 400 och när lotningen ägde rum, hade den magiska siffran 500 uppnåtts.

Pålitliga funktionärer samlade vi kring oss, de flesta inträffade på ort och ställe redan under lördagen. Ingenting lämnades åt slumpen. Samtliga kontrollanter voro utställda av banläggarna, redan innan löparna avrest från huvudstaden.

Ja, sedan behövs väl inte ordas mer, ty resten fick de flesta av oss se själva från någon funktionärspost.

Soligt var det vid Djurgården och soligt blev det för Djurgården. En enhetlig press konstaterade succén.

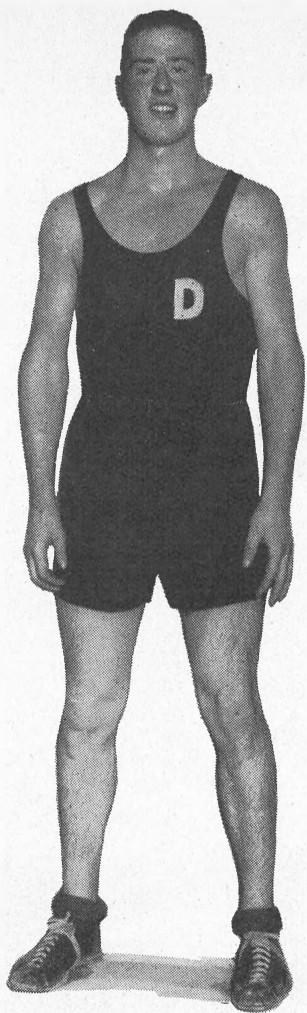
Jerker.

mot IFK Djursholm och Skogsluffarna. I matchen mot Södertälje IF, som gick på deras hemmamarker, noterade vi dock en förlust.

Årets DM har avhållits i hård konkurrens. Arne Børgrens 16:de och lagets 9:de placering får anses skapligt nog. Knutte Knopp och Nobben placerade sig på resp. 2:dra och 6:te plats i särklass för Yngre oldboys.

Det finns många djurgårdare, som äro varmt intresserade för sin förening, men som alltid fordra toppprestationer för att vara tillfredsställda med en sektionens arbete. Till dem vill jag då säga: det är väl med all idrott så, att det är inte huvudsaken att segra, utan att kämpa väl och redligt. Även om en sektion inte ligger i toppen jämt, kan den dock väl försvara sin plats i föreningen genom att fostra sina medlemmar till goda människor och medborgare, till heder för sig själva, sin förening och sitt land.

A. Jn.

Olle

Hasse Hedjer.

Ake Nylund.

DEN ANDRA GENERATIONEN

Allt går som sagt igen — så ock de *stora* idrottsnamnen inom vår förening. Tandberg, Hedjersson och Nylund äro namn som genom åren skördat idrottens lagrar, och vilka gjort vårt föreningsnamn aktat och ärat. Och alltjämt lysa dessa namn i sportspalterna, oftast som pristagare. Det är den andra generationen, som gått i elden.

OLLE TANDBERG J:R gick först i sin pappas skidspår och hoppade backe, innan han började »kriga». Femfaldig svensk mästare är han i tungviktsboxning och har *vunnit* samtliga de 17 landskamper han kämpat!

HARALD HEDJERSSON har varit vår framgångsrikaste skidlöpare under senare år. Nio svenska mästerskapstecken i kombinerad, lag och slalom kan han ståta med.

ÅKE NYLUND har härjat i skidbackar och skidspår. Till pappa Birgers glädje medverkade han till segern i den första Skansenstafetten. Lillebror Bertil är flink även han, slalomhaj redan.

Men dessa nämnda djurgårdsnamn äro inte alla som går igen på vädjobanorna. De namnen äro många och fler lära väl komma. Såg man inte en förlovningsannons härom dan, där namnen Sandström och Hedjersson figurerade. Ja, vad mände väl bliva av det barnet?

Sällskapet Gamla Djurgårdare

Sällskapet Gamla Djurgården bildades den 12.3 1920 och till ordförande valdes huvudföreningens stiftare J. G. Jansson. Hans största önskan var, som han ofta uttryckte sig, att få uppleva föreningens femtioårsdag, men denna önskan gick tyvärr ej i uppfyllelse.

Sällskapets ändamål är som bekant bl. a. att i möjligaste mån understödja sektionerna med anslag, priser o. d. och de gångna åren visa, att det utträttats en hel del.

När vännen J. G. slutade föra klubban 1928 efterträddes han under ett år av E. Frostell, som i sin tur överlämnade kommandot till N. A. Hedjersson, vilken ledde sällskapets öden under fem år. Sedan 1933 har under tecknad försökt att hålla ihop trådarna, och jag vågar

Ett sällskap gamla djurgårdare. Fr. v. Herman Pettersson, Erik Johansson, Gustav Grönskog, Reinhold Eriksson, Olle Tandberg, Axel Schörling, Axel Öfversten, Gotte Svensson, Nisse Vidgren, Axel Andersson, Birre Nylund och Calle Jahnzon.

säga, att jag gjort mitt bästa. I vad mån jag lyckats, få medlemmarna själva avgöra. Som kassörer och sekreterare ha följande gjort utomordentliga insatser: Harald Andrén, som var Sällskapets allt i allo i begynnelsen, V. N. Petsén, E. Lövgren och Melcher Säwensten, Nils Carlsson och Axel Jonsson samt sist men inte minst Calle Sundholm. Calle Jahnzon har varit revisor från starten 1920.

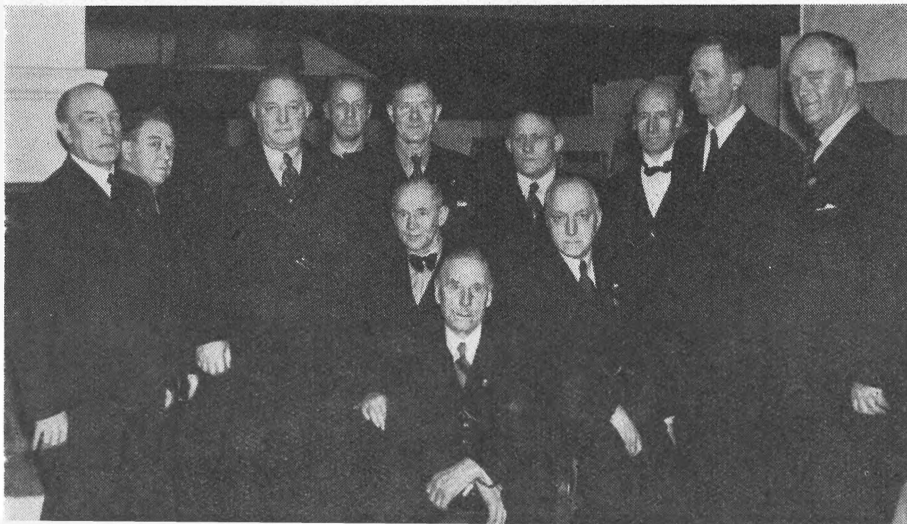
Sällskapets uppgift anse vi vara av utomordentlig betydelse för D.I.F.:s framtid, och när vi äldre en gång koppla ifrån, våga vi räkna med, att yngre medlemmar sätta in alla krafter för att om möjligt göra vår hederssektion starkare, än vad vi lyckats åstadkomma.

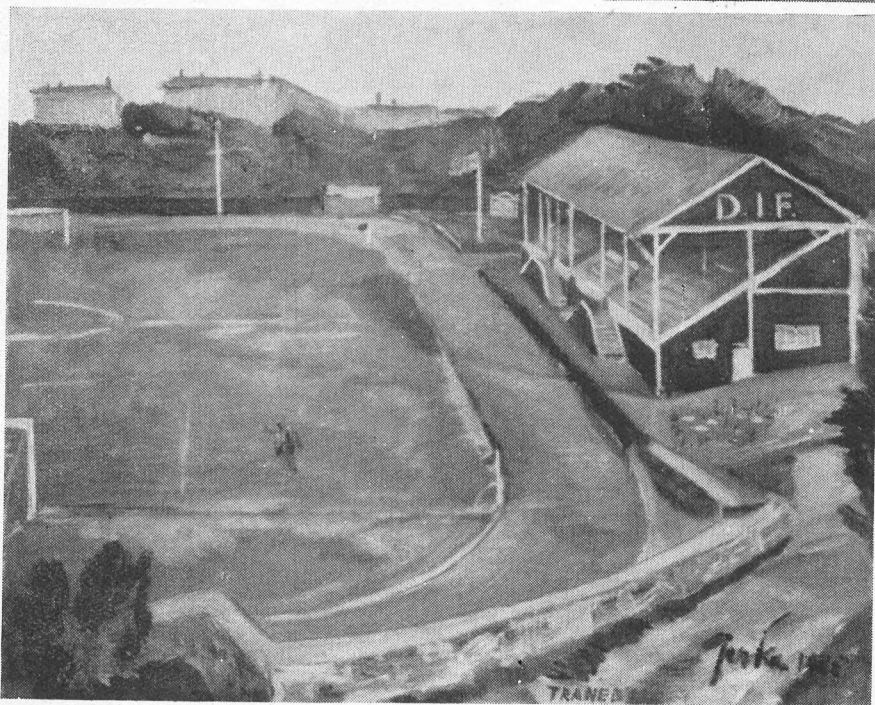
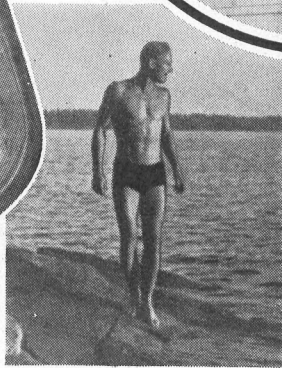
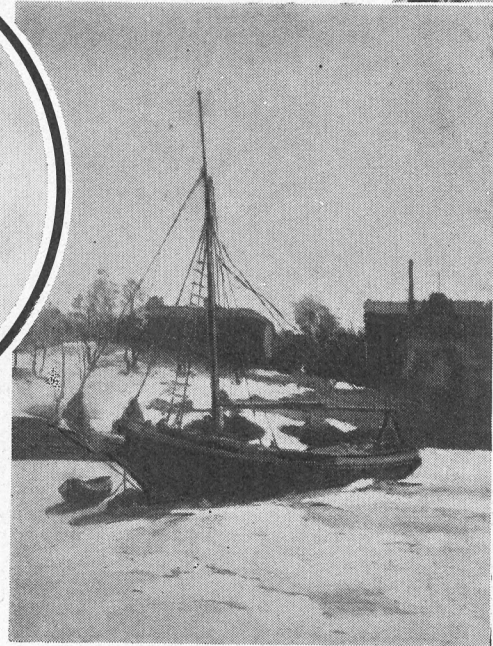
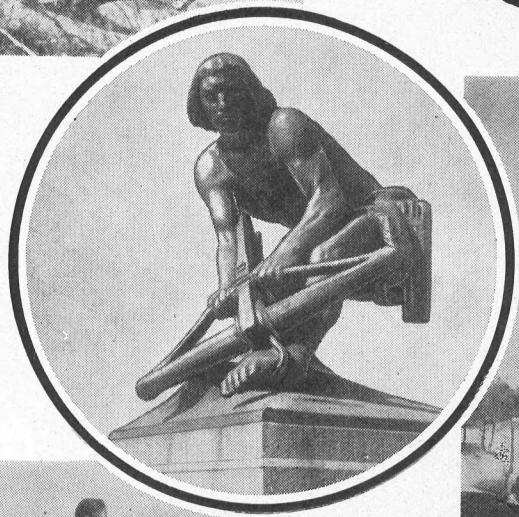
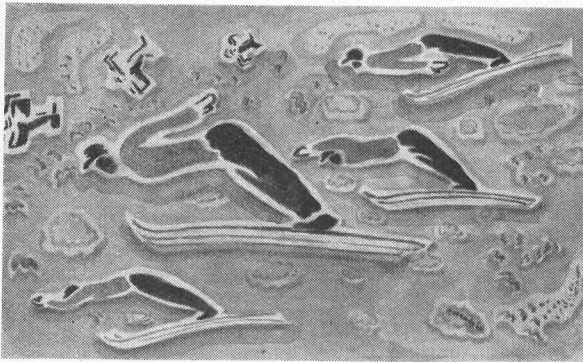
Inom Sällskapet ha vi äran och nöjet att räkna som ständiga medlemmar tre av föreningens stiftare, nämligen Äldermannen Axel Öfversten, Gustav Nyman och Nils Widgren.

Ett tjugotal av Sällskapets medlemmar äro svenska mästare. Någoting för våra dagars aktiva djurgårdare att tänka på.

Till slut vill jag taga detta tillfälle i akt och framföra ett tack till samtliga donatorer och hjälpare genom åren. Jag uttalar även den förhoppningen, att större idrottsliga framgångar må giva karaktär åt huvudföreningens verksamhet.

Axel Schörling.

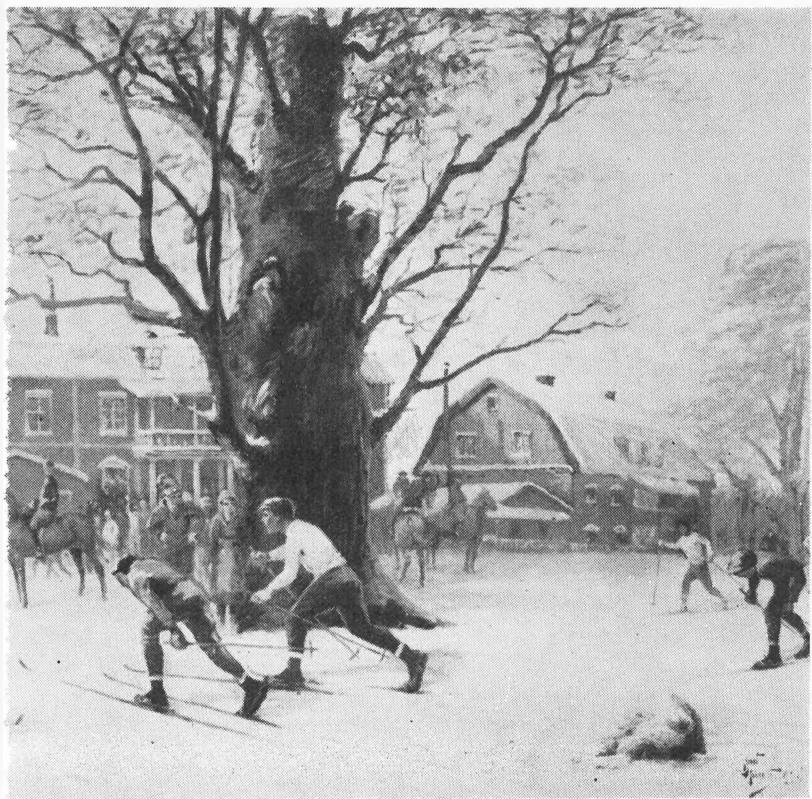
IDROTT OCH KONST

FORM — STIL — SKÖNHET

Några glimtar Djurgårdskonst. I vänstra övre hörnet en schwungfull dekorationsskiss av backhopparemästaren Pelle Hennix, som själv solar sig bredvid med penseln i högsta hugg. I cirkel Christian Erikssons »Bågspännaren», Djurgårdsmedaljens emblem. Därunder

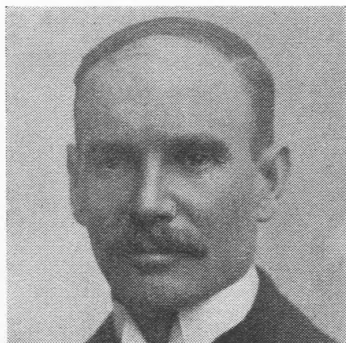
funderar Bengt Lissegårdh på att störta sig i svalkande böljor efter en hård orientering. Träfatet bredvid har han skurit till Albin Sandströms minne. Det vandrar som pris inom orienteringssektionen och på baksidan står präntat: »Till minne av Albin Sandström * 1889 † 1936, banbrytare inom skidsport och skidtillverkning. Två gånger innehavare av Saltsjöbadskannan, svensk mästare i skidbudkavle, distriktets mästare på 30 km., 60 km. och budkavle. Klubbmästare i orienteringslöpning. Uppsattes år 1936 detta vandrande pris av Albins kamrater i D. I. F:s orienteringssektion. Det är skuret av föreningens orienteringsmästare 1935 Bengt Lissegårdh. Det skall under 20 år tilldelas den mest förtjänte inom sektionen och därefter införlivas med föreningens samlingar.»

I nedre vänstra hörnet »Gamla Tranan» i olja av Erik Jerken. I övre högra hörnet orienteraren och skidåkaren Olle Nordbergs »Skidlöparen», utställd vid Konstolympiaden i Berlin — konstnärens konterfej därunder. Djurgårdsskutan i mitten har gamle backåkaren och friskusen Olle Tandberg till upphovsman. Själv står han bredvid med nummerlapp på bröstet. Längst ned travar Bengt, den äldste av Tandbergs-bröderna, i en krävande marschtävlan bredvid sin stora duk av en skidtävling på Djurgårdsslätten under den gamla goda tiden — en nimbus av äkta Djurgårdsstämning.

Gammelkarlars berättelser

"Allt vad stort som världen såg verkats här
av unga krafter spända av en eldig håg."

Gustaf Nyman:

Tre av våra äldsta medlemmar ha nedskrivit sina minnen från gamla tider. Av utrymmesskäl ha tyvärr endast några brottstycken ur deras skildringar kunnat gå i tryck för detta nummer av Djurgårdaren.

Axel Öfversten:

... och som vi voro ett gäng, som alltid höllo ihop, så diskuterades emellanåt bildandet av en förening, men vi hade svårt att komma igång. Så en dag, efter att ha åkt skridskor vid Rosenvik, hade vi trötta slagit oss ned på en brobänk intill gamla Bäckholmsbron, och där kom frågan upp på nytt. Sagt och gjort, där bestämdes att en förening skulle bildas. Gänget bestod av 12 st. infödda djurgårdsgrabbar. Antalet skulle ej få överskridas och inga andra än infödingar få vara med. Avgiften bestämdes till 25 öre i månaden, en kassaförvaltare utsågs, och förtroendet föll på en yngling med rakt ben, vilken lystrade till öknamnet »Styvben starke». Någon annan styrelse ansågs ej behöblig. Någon samlingslokal hade vi inte, utan samlades i det fria. Anspråken voro små. Detta var år 1889. Men det gick dåligt med föreningen. Kassören och ett par till festade upp vår anspråkslösa kassa, och så fick han kicken. Det började se dystert ut för föreningen, men då fick vi tag på en något äldre grabb, John Jansson, och han satte fart i grabbarna. Inga besvär var för stora för John. Han var outtröttlig, när det rörde föreningen, han ordnade lokal åt oss, höll ordentliga sammanträden med riktiga protokoll, skaffade medlemsmärken, ökade medlemsantalet och bestämde att även ladugårdslandspojkar skulle få bli medlemmar, sände in små notiser i Dagens Nyheter om våra tävlingar m. m. John blev vår ledare, och han gjorde en förening av det som var frötet till nuvarande Djurgårdens Idrottsförening.

... Vår mest omtyckta backe var den s. k. Singelbacken, och i den filades dagen lång så länge det fanns någon snö. Hoppet byggde vi vid den stora eken i backens nedre del, starten var för de mer försigkomna på krönet vid Djurgårdens elverk. Åskådare hade vi alltid gott om, då det var många promenerande efter vägen. En som ofta stannade och såg på var själva kung Oscar med uppvaktning, och det hände mer än en gång, att vi fick order av konungen att gå upp till Balck för att få ett par bättre laggar.

... På våra första sammanträden skrevs det stadgar och paragrafer så som vi tyckte, att det skulle vara, men vilka sedan slopats, när föreningen växte. Den första paragrafen, vi ströko, var att föreningen icke skulle få ha fler än 12 medlemmar. Att denna ändring var förständig förstod jag alldeles särskilt i år den 12 mars, då jag bevistade mötet på Skansen. Det var skillnad mot när vi någon gång i begynnelsen sutto och delade tre man på en sockerdricka.

... Vi började egentligen med skidåkning inom vår nybildade förening, men vi ökade snart ut programmet med andra sportgrenar. Det blev kappspringning, hoppning, hinderhoppning över bockar, spjutkastning, skjutning med salongsgevär.

... Vår övningsplats var den stora ängen vid Friesens Park, där 1909 års utställning var belägen. Vår skjutbana hade vi hos handlanden Nilsson vid Valdemarsudde, och där höllo vi även på med spjutkastning. Så småningom arbetade vi upp oss, och föreningen fick ett gott namn. Vi hade en yngling, som hette August Bergman, vilken kastade 40 meter i spjut. Det ansågs då som storartat.

... Vår förnämsta backe på den tiden var Sirishofsbacken eller som den även kallades, Kärleksudden. I den backen förekom den första skidtävlingen i Sverige, och den hölls av Djurgårdens I. F.

... Jag kommer ihåg en episod från den backen. På den tiden hade man ju inte skidorna fastbundna på fötterna, endast rem över tårna. Det var emellertid en yngling, som hette Olle, och han tappade alltid skidorna i guppet. Till en tävling hade han dock hittat på ett eget patent. Han hade lånat sin äldre brors stövlar, vilka visserligen voro för stora, men han skulle i alla fall visa, att han inte skulle tappa skidorna den här gången. Hans patent bestod i, att han skruvat fast stövlarna på skidorna. När det var hans tur att åka, tog han god fart uppe på krönet och satsade på stupet med följd att han damp ned på ryggen med bak-

August Björkdahl:

... Vid Kaptensudden hade den, vid 1880 talets början, nybildade Stockholms velocipedförening sitt »Stall» för sina höga velocipeder. För nybörjarna hade föreningen monterat 2 kärrhjul, beslagna med äkta svenskt smidesjärn. »Mangeln» vägde nog sina modiga 40—50 kg. På denna fick nybörjarna först lära sig styrningen. Jag och min broder voro ofta stöd för eleven på vardera sidan av honom och ofta manglades vi mot vedboväggarna för att inte tala om våra utflykter i omgivningarna, då eleven, jag, bror min och »Mangeln» hamnade i något dike i en röra. När de lärt sig styrningen på den otympliga maskinen fingo de lära sig på en något högre cykel. Då de ansågs utlärdade fingo de skruda sig i Velocipedföreningens jockeymössa, med en sköld över mösskärmen. Nu var fältet fritt för dem att ståta på de höga velocipederna, för att inte säga, göra sig till, för beundrande Stockholmare.

... När det var snö fick man, i mycket sällsynta undantag, se någon som åkte skidor. Enda undantaget var »Norska gardet», som hade sina skidövningar över Djurgården och Ladugårdsgårdesskogarna med backlöpning vid »Kärleksudden» från »Fåfången», där även vi Djurgårdsgrabbar tränade å våra primitiva, s. k. skidor, för kommande bragder i skididrotten historia.

... På Skansberget hade en mindre uppbyggnad gjorts vid starten för backlöpningen och var stupet högre än vad vi förr åkt i. Söndagen före tävlingen stodo vi Djurgårdsgrabbar och beundrade anläggningen. Vi ville gärna gå upp och pröva, men våra primitiva skidor höll oss tillbaka. Då kom Kommitterade och frågade om ingen av oss ville pröva backen, varvid vi pekade på våra dåliga skidor. Då tog Kapten Fraestadius till storsläggan och sade till mig, att jag brukade aldrig visa mig feg och uppmanade mig att avprova backen. Denna utmaning till mitt Djurgårdshjärta blev för stark, så jag svarade, att jag trots mina dåliga skidor skulle åka, om kommittén gick med på att underhålla min moder, om jag skadades, och detta gick de med på. Jag hade ett par korta lappskidor, som vaggmedar och nyfiken själv på huru det skulle gå, satte jag i väg. Det

blev fart av och jag sökte hålla ihop mina vaggmedar, men det gick ej, så jag satt på dem, när jag passerade stupet. Nu såg Kommitterade, att de s. k. skidorna voro omöjliga, varför de ville hålla mig tillbaka för ny åkning, men jag hade blivit utmanad och gick åter upp. Denna gång passerade jag stupet i simmande ställning. Vid tredje åkningen gick det som första gången. Av kommittén fick jag ett par skidor och tog mig ledigt från arbetet på större delen av förmiddagen och tränade hela veckan från kl. 6 fm.

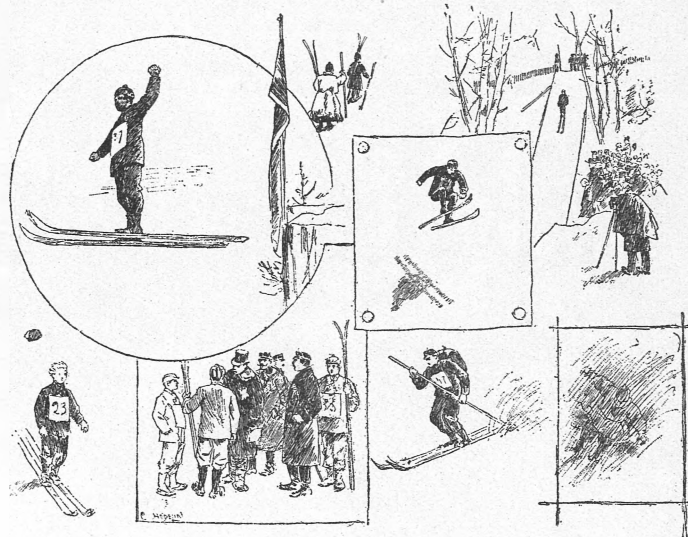
På tävlingsdagen var bäste svensk som vanligt Gustav Tibell. Lapparna åkte i avskuren backe med stav, men föllo. När vi sågo det och bättre kände backen, gingo vi dit och åkte utan stav och stodo, men det skulle vi ej gjort, ty vi blevo beskyllda för att vi givit lapparna brännvin, för att själva kunna briljera. Sanningen i denna beskyllning får stå för den som hittat på lögnen. Vad tävlingen åstadkom, så var den en stor agitation och uppryckning av skididrotten.

... Det var den tiden ej sådana sparkstöttingar som nu, utan med fasta trämedar. Banan vid tävlingarna gick från Kärleksudden över Djurgårdsslätten fram till Manilla, Djurgårdsbrunn och vägen tillbaka till Kärleksudden. Vem som då vann denna tävlan har gått ur mitt minne. Å sparkstötting gjorde D.I.F. sig gällande även i tävlingarna Södertälje—Stockholm samt åter.

... Axel Öfversten utsåg vi till tävlingens allt i allo. Han fick först springa till Källaremästarne, Konsuler och Bankdirektörer m. fl. för att tigga ihop priser till tävlingen. Hela Djurgårdens befolkning uppbadades till en kraftmätning för Djurgårdens ära. Han lyckades bra, ty vi fingo skrivelser i vilka utlovades priser från 150 kr. och nedåt.

När vi fått dessa skrivelser om utlovade priser, trycktes inbjudan i tvåfärgstryck till våra tävlingar. I detta var prisen värde angivet, och vilka medaljer, som skulle åtfölja prisen. Denna inbjudan sändes till alla kända skidklubbar och infördes även i den enda dåvarande idrottstidningen »Ny tidning för idrott».

Av en skrivelse som vi fick, syntes det som om ledningen för Falu Skidklubb blivit mera än förvånad, att vi kunde utlova sådana pris. Vi fick från klubben en förolämpande skrivelse, som i huvudsak innehöll: »Kan Djurgårdens Idrotts Förening,

Backtävlingar vid Kärleksudden 1892.

ändarna på skidorna först i backen. Han formligen hoppade ur skidorna, vilka sistnämnda i stolt majestät ensamma fortsatte nedför slutet av backen med båda stövlarna vippande till stor fröjd för publiken. Efter kom Olle lunkande i strumpfötterna och hämtade rymlingarna, varefter han gladeligen hoppade i sina stövlar igen och fortsatte tävlingen. Något pris fick han inte, och jag tror inte heller, att någon annan stal hans patent.

enligt inbjudningen, garantera de utlovade prisens utdelande, så skall Falu Skidklubb reflektera på att sända representanter.»

... För första gången gick längdlöpningen Sickla—Saltsjöbaden 1893. Starten var vid nuvarande Nacka station och gick banan först över sjön till Nacka kvarnar, för att därefter gå i terrängen fram till Neglingeviden vid Saltsjöbaden.

... Det var ej så gott för oss idrottande arbetarpojkar den tiden å våra arbetsplatser, där vi mången gång fick heta »sport-fånar» och »idrottsidioter», ty idrotten tillhörde de bäst ställda i samhället. Att den tiden få in någon liten idrottsnotis i arbetarpresen var nästan omöjligt.

... På våren 1894 kom Hazelius med ett förslag, att vi skulle förlägga våra träningar och tävlingar till Skansen, där vi skulle få en stuga till vårt förfogande. Detta förslag behandlade föreningen, men vi ansåg, att vi trivdes så bra i Frisens park och där kunde vi mera ostört träna och tävla än på Skansen, så att vi tillmötesgick ej Hazelius önskan.

... För A.I.K.s idrottsfest å hösten sammansatte vi ett dragkampslag som tränade i 4 veckor, ty nu anade vi, att vi skulle få hårdare motståndare än 1894. Å tävlingsdagens morgon gjordes sista träningen och när A.I.K., som då hade några personer närvarande, såg vad laget förmådde så indrog de sitt anmälda dragkampslag. Vi fingo veta att Hammarby Idrottsförening anmält ett dragkampslag, men vad det var för mannar svävade vi i fullständig ovetskap om. Se då vår förvåning, när vi kommo in i Svea gardes gymnastiksal och funno Sveriges främsta atleter med den då populära »Starka Arvid» i laget. De stod med sina bara armar och spände sina muskler. När de fingo se våra dragkampare skrattade de och sade hånfullt: »Är det de där vi skola dra emot.»

Våra kampare tappade modet och tyckte det var rent av löjligt, att gå till kamp. Jag hade det mesta besvär med dem att de skulle göra omklädsel, framhållande att det var bättre att falla med ära än feigt fly.

Det var ej något modigt lag som ställde upp vid dragkampslinan och nervositeten var stor, därför gick det som det gick, ty

på en halv minut var vårt lag uppdraget. Nu var enda medlet att göra dem ilska och det gjorde jag med besked. Men jag sade också till de våra: »Passa start och lyd kommandoorden». Nu blev det annan dragnings av, ty laget passade starten och vår kapten kommenderade »ligg», vilket betydde, att laget skulle hålla sig tyst och besvara motståndarnas kommando med mottryck och ej gå till anfall, utan endast trötta ut dem. På så sätt låg linan fastlåst vid startgränsen. Stor spänning rådde bland publiken, då den såg att atleternas anfall inte rubbade linan från utgångsläget.

Efter c:a sju minuter går från vår Kapten kommandot »centrum», vilket betydde att nu skulle kommandot till anfall gå från de våra och att 5:te man omedelbart skulle efter varje ryck göra ett handryck, och de övriga taga in det lilla, som kunde vinnas. Nu började linan sakta krypa åt Djurgårdshållet. För att laget skulle få vila något kommenderades åter »ligg», och laget bara behöll vad det vunnit. Så kom åter kommandot »centrum» och nya liknande anfall och åter kryper linan sakta över till D.I.F. Minut går efter minut. När cirka 11 minuter gått då kommenderas »lång». Detta betydde att linan var så nära, att efter handrycket skulle laget blixtnabbt göra helt om och kasta sig på linan för att få den över linjen, vilket även lyckades, och nu stodo lagen ett mot ett. Dåvarande Kapten Drake, som var prisdomare yttrade om den sista manöveren, att det var det riskablaste han sett men fint utförd.

D.I.F. var klädd i vita byxor och vita flanelldröjor med armar till handleden för att skydda skinnet mot linan. Atleterna däremot fingo sina armar skinnflådda, och »Starka Arvid» som var ankare hade även ryggen skinnflådd, då han fått släppa efter på linan. Lagen voro så andtrutna att de ej kunde tala, när de lågo för att taga igen sig. Det lottades om plats, och så började den avgörande kampen. Redan vid starten vann D.I.F. någon tum, och så började D.I.F. samma taktik som förut med längre mellanrum. När cirka 16 minuter gått och linan låg på kortare håll än förra gången, kom kommandot »lång» och på »hal» stötsades linan över och segern var vår. De som mest hurrade när laget mottog sina medaljer var atleterna.

Från ett årsmöte vid tiden omkring sekelskiftet.

Övre raden från v. bl. a.: K. Larsson, I. Olsson, Blomgren, E. Ekberg, Östergaard, Skarin, O. Bomgren, Alb. Johansson, Dahlgren, Melin. Tredje raden från v.: Hj. Johansson, Fr. Ljungberg, I. Eckerström, Johansson, B. Nylund, B. Tandberg, G. Söderström, E. Gallon, T. Johnsen, Ax. Andersson, K. J. Pettersson, E. Tandberg. Andra raden från v.: Flodin, C. T. Johansson, Blomgren, Alg. Nilsson, J. Björkdahl, Herm. Johansson, Aug. Bergman, O. Rylander, Östlund. Första raden från v.: J. Svensson, J. A. Hansson, E. Holm.

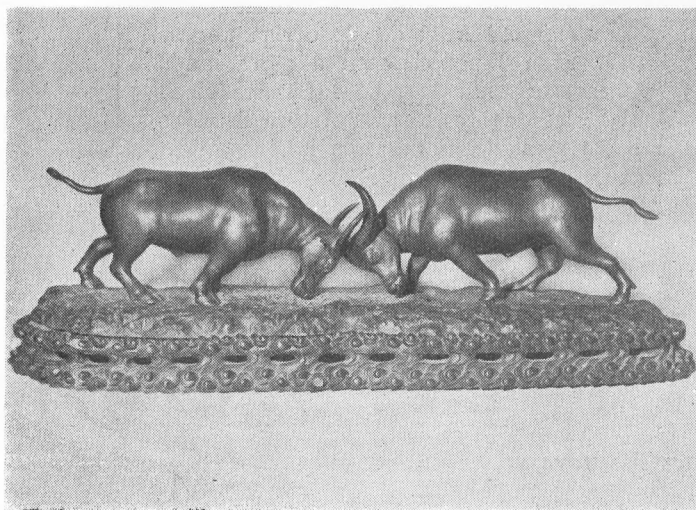
Priser

Gåvor

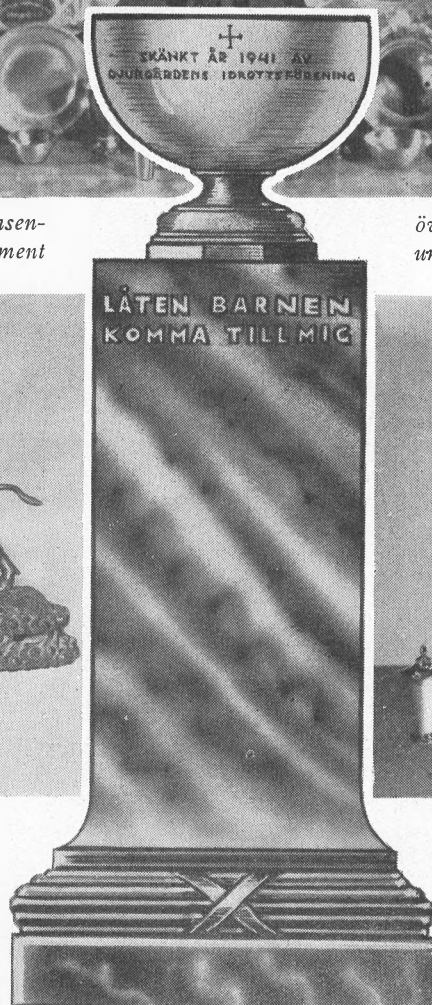

Vår prissamling är en silverskatt av ansenlig storlek. Den utgör ett ståtligt monument

över det förflutnas bragder och för det unga Djurgården ett manande exempel.

Ovanstående ståtliga bronsgrupp skänktes av Axel Norling till Djurgårdens jubileums-SM i brottning. En förnämlig och dyrbar gåva, som kommer att bli en eftersträvd trofé för landets brottarklubbar.

En annan jubileumspresent är denna ståtliga prisgrupp, som kommit ända från andra sidan Atlanten. Det är D. I. F:s gamle vän Lagerlöf i New York, som åter visat frikostig minnesgodhet.

Ovanstående pokal är ett gammalt skidpris från tiden när seklet var ungt. Det har i samband med 50-årsjubileet överlämnats som gåva till Djurgårdskyrkan, där det för framtiden skall tjänstgöra som dopfunt. D. I. F. har på detta sätt velat hedra fädernas kyrka i den trakt där vår förenings vaggga en gång stod, och även med denna gård ge uttryck åt idrottens underordnande andliga makter och högre sammanhang i ödesmättad och oviss tid.

BUDKAVLEN

Ovan: Den gamla kungakannen i skidbudkavle erövrad för alltid av D. I. F. Till höger går Einar Olsson och Albin Sandström ut på andra sträckan vid ett budkavle-D. M. Axel Persson har åkt den första. Nedan: segerlaget från Ludvika 1915 med den nya kannan. Fr. v.: Söderberg, Hedjer, Albin, O. B. och Lill-Ejnar.

Vid Svenska Skidmästerskapen i Ludvika 1915 vunno Djurgårdarna budkavlen efter en dramatisk slutstrid, skildrad och glorifierad i sentida berättelser. »Hedjer», som var en av lagdeltagarna refererade tävlingen i medlemsbladet, och det är av visst intresse att nu taga del av hans enkla, kärva och friska ordalag. Här en saxning av slutstycket:

— — — hård fart den sista milen förbi Kärrgrufvan och sista fyra km. svag utförlutning till Norberg, där vi passerade målet kl. 6,45 f. m. och ingen före oss.

Albin och Einar skall iväg till Ludvika men tre minuter få de vänta på kort, som skall medföras till Larsbro, hvilket var dåligt förberedt af funktionärerna. Kl. 7,04 kommer Storvik och först 8,04 kommer Östersund hvarför det ser ut som om vi skulle ha godt försprång. Men våra gossar gå fel och blir snart upphunna af Storvik, går fel igen och efter 30 km. löpning vid Larsbro-Bruk är äfven Östersund uppe i teten, hvilket sker efter det våra gossar fått sprungit i flera gårdar, för att söka reda på kontrollanten i Larsbro, hvilken slutligen hittad, inte alls visste hur han skulle bete sig, till slut få de dock ge sig iväg. Och goda råd äro dyra, tre lag i sällskap och Djurgården skulle vinna. Något måste göras. Sandström blir trött och Olsson skall taga budkaveln men nöjer sig med lifremmen och fortsätter med full fart och de som orka följer med, att han inte hittar rätt väg åt Wanhäll och Smedjebacken i brådskan kommer vi i alla tider att ursäkta; nog af han gick fel så mycket som behöfdes för att Sandström skulle blifva kry igen och med budkaveln i fickan och svettisen väl neddragen gå rakt öfver sjön åt Smedjebacken; dit de öfriga kommo tio minuter senare. Från Smedjebacken å stora landsvägen hålles hög fart och här kan de täflandes placering meddelas till målet och följas af de stora åskådarmassor, som där äro samlade. Sandström kör stortadt från Smedjebacken till målet och ökar sitt försprång till 12 min. och passerar målet kl. 1,02 söndagseftermiddag. Djurgårdarne hade åter vunnit en glänsande seger efter en täfling mera spännande och växlande än någonsin. Andra blef Storviks I. F. och tredje Östersund.

Prisutdelningen förrättades på e. m. och kl. 5,35 reste vi till Stockholm efter några trefliga sportdagar som, af de deltagande Djurgårdarna sent skola glömmas.

N. A. Hedjerson.

HAR GÅTT

DJURGÅRDEN

Under denna rubrik skrev sign. Sven nedanstående glimt i Idrottsbladet efter vår budkavle-triumf i Arvika 1930.

— Vad ha ni egentligen här att göra, sade en av Sveriges mest namnkunniga skidlöpare till Djurgårds-truppen, då denna på fredagen gjorde sig i ordning att gå på budkavlens upprop. Ni kan väl inte konkurrera med norr-länningarna! Det hade varit förståndigare av er, att ni stannat hemma — och billigare!

Då tummade stockholmarna ännu en gång på att »göra något». Vad hade de egentligen där att göra? Hur hade de kommit dit? En fest för att skramla ihop reskassa hade lämnat 100 kronors förlust, och man hade fått låna ihop både hundringen och pengar till resa, och en del hade man skjutit till själva. Nu skulle man visa, att offret ej hade varit förgäves.

Stolpe hade gjort sitt på första sträckan, där den otränade oldboyen, som förut inte åkt mer än 14 km. i år, tagit ut sitt yttersta. Nya Kjellström hade tappert hållit teten på andra distansen, trots ett fall på en hissnande isväg på första hälften av banan, där en mindre kraftig man än denne jätte nästan slagit ihjäl sig. Nu rapporterades, att Kalle Lind ledde med 26 min. vid mellankontrollen i Manskog.

Nere vid slutmålet, som upplystes av en röd och en vit lykta på målskynket, gingo de lediga djurgårdarna tysta och nervösa. Backlöparna vågade knappast tala, och Stolpe samt Kjellström irrade som oroliga andar. Skulle Kalle hålla? Skulle de bli svenska mästare?

— Han behöver bara orka *hit*, säger Bertil Karlsson till sist och pekar på en punkt en meter innanför mållinjen. Sedan får han gärna stupa, ty se'n svarar jag för resten.

— Han ska' inte behöva gå hem, säger Stolpe.

— Jag har ett skarpt jobb med bra betalning hemma, fyller Ala Lindström i, men kommer Kalle först, då stannar jag och festar. Det kan det vara värt. Man instämde allmänt.

— Tror du han vågar ta' genvägen? Nej, så dum kan han väl inte vara. Det vore att ta' för stor risk.

— En löpare har rapporterats på gatugårderna öster om sta'n, meddelar härolden, och man är säker på, att det är Kalle. Publiken får repetera ett fyrfaldigt leve för Djurgården, trots djurgårdarnas protester — det är ett dåligt omen, och man skall inte fresta lyckans gudinna med att ta' ut hyllningen i förskott. Men publiken, mest ungar, hurrar vilt.

Men så kommer någon... en ensam skidlöpare, stakande för livet. Man ser blott en mörk figur, man uppfattar inga drag... vem är det...

— Det är Kalle!

Det är verkligen han! Djurgårdarna rusa fram, han slits av skidorna och kastas i höjden. Man slår halvt ihjäl den trötte och hjälplöse, och Westermalms-Johan måste slå sig fram för att få budkavlen.

— Akta er vad jag vänt mig om och lyssnat, säger den starke lille mannen! Minst 100 gånger. Jag visste inte hur jag låg, men jag hade en förkänsla av, att jag var först. — Trött! Nej inte mot slutet, men jag var borta ett tag!

Man var rusig av glädje. Det var ju tredje in-teckningen på kungakannen, första storsegern på 15 år.

Man fotograferade laget, och blixtljuset flamlar upp. En folkmassa följer de glädjedruckna djurgårdarna hem. Man hurrar, skriker och klappar om varandra i nattmörkret.

En halvtimme senare letar jag mig hem i mörkret från det glada, nej överlyckliga gänget, vars känslor nu ej kunna tolkas i ord.

Uppe vid badhuset står en ensam man, en löpare i blåskjorta. Det ryker ännu om honom; det är Vikström, tvåan. Inte en man, ej ens ett barn har följt honom, men i fjol bars just *han* som segrare bort från målet. Nu är han bortglömd, försummad, ensam, förbi och ej så litet förgrämd. Ingen har i dag brytt sig om honom — och badet är stängt.

— Jag skulle vilja trycka Kalles hand, säger han. Jag gjorde bort mig 4 km. nära målet, men det hade inte hjälpt, om jag gått rätt. Djurgården hade vunnit ändå, och jag skulle vilja lyckönska pojkarne!

Tragik! Den detroniserade mästaren går ensam, slagen, de tunga stegen hem, medan stockholmaren bäres i triumf.

På nattkröken bjuder Hedjersson på supé. Han, »alla tiders» budkavle-löpare, är nöjd och stolt att hans unga kamrater kunnat upprätthålla traditionerna.

Vilken fest det blev... hurraropen och skåltalen runga och ringa ännu i överansträngda öron. SVEN.

Fr. v.: Stolpe, Arvid
Kellström, Kalle
Lindh.

*Bandy
före och nu*

»Kanonlaget» från slutet av 1920-talet. Från v.: Sune Andersson, Wille Arwe, Torsten Ehn, Fredde Skoglund (kapten), Allinger, Agge Haglund, Björnungen-Johansson, Demsey Johansson, Folke Ahrsjö, Curre Heuman, C. Carlberg, Tattarn Lindgren och lagledare Pjotten Widgren.

Har Djurgårdens nuvarande bandygeneration upprätt-hållit traditionerna, var en fråga, som vi för tio år sedan på 40-årsdagen i en resumé över Djurgårdens bandy ställde. Vi kunde då med övertygelse svara ja. Djurgårdens bandy lag tillhörde då eliten och representerade Djurgårdsfärgerna på ett glänsande sätt. Vi kunde då blicka tillbaka på en 10-årig period, som icke stod de urgamla Djurgårdskämparnas, bland vilka vi kunna nämna Putte Frykman, Ragge Wicksell, Putte Öhman, Ragge Skoglund, Skutis Säfwensten, Rolf Wahlgren, efter.

Spelare som Fredde Skoglund, lagkapten av stora mått, Björnungen Johansson, Folke Ahrsjö, Agge Haglund, Torsten Ehn, Wille Arwe, Ernst Carlberg, Sune Andersson, Ville Lyth, Erik Lindgren, Rubbe Alinger, Valle Söderman, Curt Heuman, Ivar Gate, Gösta Rosell och Hugo Grönqvist kunna stå som föredömen för de nuvarande representationsspelarna. Med dessa spelare som stomme hemförde Djurgårdens bandy lag många triumfer, bland vilka vi kunna nämna D. M.-seger 1924, semifinalplats i S. M. 1925 och 1926, D. M.-seger 1927, semifinalplats 1928 i S. M. och D. M.-seger 1929. Ovanstående framgångar peka på Djurgårdens hittills största period inom svensk bandysport.

Att närmare ingå på alla olika matcher är en omöjlighet med det begränsade utrymme, som står till buds i detta nummer, och vi försöka oss i stället på att nominera det bästa Djurgårdslaget genom tiderna.

Som målvakt tveka vi icke ett ögonblick att placera Björnungen Johansson, som på sin tid utan tvekan var Sveriges bästa målvakt och endast fick stå tillbaka på grund av att Slevan Säfwenberg hade gammal landslagsrutin att bygga på. Han hade dock en stark konkurrent i Sotaren Andersson från Strängnäs, vilken många gånger gjorde sensation genom sina oförvägna störtdykningar och djärva räddningar. Backparet är knivigt att nominera. Som en enhetlig trio är nog Björnas, Fredde och Folke Ahrsjö den starkaste, men som vi gå in för att placera starkaste individuella spelare på varje plats, få nog Ragge Wicksell och Ragge Skoglund sättas före, den sistnämnde nedflyttad från sin ordinarie vänsterhalvbackplats. Halvbackstrion blir ramstark med aliround-spelaren Rubbe

Dolwitz och Torsten Ehn som vänsterhalvback. Valle Söderman får plats som högerytter trots sitt mycket individuella spel och innanför honom Kurre Pagel. Den senares tid inom Djurgården var mycket kort, därigenom att han lämnade Sverige för de stora möjligheternas land i väster, men han hann dock visa, att Djurgården i honom hade en forward, vilken utan tvekan hamnat i landslaget med ett par säsonger till på nacken. Centerforwardens plats vikes utan tvekan för Melcher Säfwensten, vilken ännu i dag kanske icke har fått sin jämlike i snabbhet. Säfwensten var på sin tid den dominerande figuren inom Djurgårdens bandy, och han hade många dräpliga dueller med Slevan Säfwenberg i Uppsala-Kamraterna. Det gick många gånger så långt, att man tyckte, att matchen spelades mellan dessa bägge. Vänsterinnerplatsen tager Wille Arwe före K. G. Arnö mest kanske tack vare ett kraftigare och mera offensivt spelsätt, och slutligen placera vi Curt Heuman som vänsterytter. Denne spenslige vänsterytter var trots sitt till synes mycket enkla spelsätt en mycket svår herre för sin tids högerbackar.

Björnungen-Johansson.

Ragge Wicksell. Ragge Skoglund.

Rubbe Dohlwitz. Agge Haglund. Torsten Ehn.

V. Söderman. K. Pagel. M. Säfwensten. W. Arwe. C. Heuman.

Detta Djurgårdslag genom tiderna har bakom sig en verkligt imponerande rad av »reserver», bland vilka man kan plocka ihop nedanstående allsvenska elva:

Sotarn Andersson.

Folke Ahrsjö. Fredde Skoglund.

Wille Lyht. Gösta Rosell. Ivar Reuterswärd.

I. Gate. H. Grönqvist. Sune Andersson. K. G. Arnö. E. Carlberg.

I ovanstående lagnomineringar återfinnas icke så värst många av de gamla veteranerna, kanske mest beroende på att dessa handikapades genom sin betydligt sämre utrustning. De flesta spelade i gamla Vollerts patent, vilka givetvis icke kunde mäta sig med senare tiders rör. Klub-

ÅKE LINDER:

Nog kan vi ännu . . .

Djurgårdens bandylag ha inte precis rosat marknaden på senare år. En ljusglimt noterades dock tacksamt 1940 — vinst i Stockholmsserien och avancemang till storserien. Den framgången vanns på sammanhållning, kamratskap och lagspel. Laget var jämnt och bra men totalt i avsaknad av s. k. »stjärnor». Att detta lag inte skulle stå rycken för de svårare uppgifter som man måste räkna med i den högre serien stod genast klart. Men var skaffa nya och bättre spelare? Ja, det var inte lätt, men tre prima förstärkningar lyckades Stor Klas Svensson skaffa i ishockeystjärnorna Åke Eriksson, Einar Lindell — vilken dock spelat för Djurgården som junior — och Yngve Liljeberg. Men det räckte inte ändå. Laget — framför allt då försvaret — var för långsamt och de snabbskrinnande yrvädren norrifrån — Tätting, Stor Sättra, Arne Magnusson och andra riksbekanta herrar — kommo djurgårdarna att verka i högsta grad orörliga. Målen trillade också in med jämna mellanrum — och D. I. F. ramlade ur serien . . . Det var dock på ett hår när att man klarat sig. Det fordrades bara vinst i sista matchen mot Ludvika och saken hade varit klar. Allt var fint förspant: matchen skulle nämligen ursprungligen ha spelats uppe i Ludvika men genom att masarnas hemmabana inte var all right — om det nu var för varmt eller för kallt, förmodligen för kallt — flyttades matchen till Stadion. Resultatet blev 3—3. 1 mål till alltså och Djurgården hade varit kvar i storserien . . . Det var särskilt förargligt då Ludvika inte på något sätt var märkvärdigt och Liljeberg et consortes faktiskt borde ha kunnat vinna. Man begick emellertid det felet att spela defensivt med inrarna långt tillbakadragna in i det sista trots att man hade allt att vinna och inget att förlora med en frisk offensiv.

Nåja, gjort är gjort och det är bara att komma igen med friska tag även om uppgiften att tampas med Hammarbys bollbegåvade skridskovirtuoser — Åke och »Stikkan» Andersson, Nurmela och comp. — blir i benigaste laget. Hur många av fjolårets spelare vi kunna räkna med i år är svårt att säga ännu. Lindell, Liljeberg och Åke

borna blevo lättare, och »tennisen» inom bandyn blev alltmera utvecklad och uppdriven.

Skulle man göra en jämförelse mellan Djurgårdsbandyn av i dag mot för 10 år sedan, måste svaret bli negativt. Djurgårdens bandy har på långt när icke samma slagkraft, och efter en fransysk visit i elitserien för något år sedan återfinner man nu Djurgårdens representanter i division 2. Man frågar sig då, var felen och vilka orsakerna äro till tillbakagången? Ja, det är kanske icke så svårt att finna en del orsaker. Landsorten har gått oerhört framåt tack vare större träningsmöjligheter, och Stockholms konstgjorda bana på Stadion har inga som helst möjligheter att tillgodose huvudstadens tusentals bandyspelare.

Djurgårdens bandylag som säsongen 1940—41 spelade i Allsvenskan. Stående fr. v.: Gösta Lantz, Nils Lindell, Sigvard Bergh, Thure Wickberg, Nils Nierenburg, Gunnar Garpe. Knästående från v.: Per Olof Jihde, Erik Sjöberg, Henry Reimer, Lewenhaupt, Sture Larsson.

Eriksson äro kanske inte så pigga att spela Stockholmsseriebandy men de övriga ska det väl inte vara något fel på.

Till slut notera vi i korthet

att målvakten Henry Reimer hade stor andel i avancemanget till storserien. Han gjorde en rad briljanta matcher och jämfördes vid ett tillfälle med ett fenomen som »Björnungen» Johansson. Reimer blev uttagen som landslagsreserv det året;

att man hade oturen att inte kunna använda fina nyförvärvet Hasse Stelius då denne legat sjuk en längre tid och aldrig hann komma i form. Han var dock med en halvlek i »ettan» men höll sedan till i B-laget;

att detta — B-laget alltså — gjorde en ypperlig insats i reservlagsserien, som man så när vunnit. I elvan märktes bröderna Nils och Gösta Borg, strategen Sigge Bergh, Stelius, snabbskrinnaren Bengt Bergman och ypperlige bollfångaren Arne Juhlin;

att man får hoppas på bättre tider för Djurgårdens bandy och en snar come back i storserien, där bandylaget — liksom för övrigt alla D. I. F. lag — egentligen hör hemma . . .

Även ishockeysportens genombrott har en viss del i bandyns tillbakagång. En relativt god spelare har svårt att specialisera sig utan fuskar i bägge grenarna, varför resultatet icke blir detsamma.

Alldeles omöjligt är det väl dock icke att åter få Djurgårdens färger i toppen, men det fordras först och främst en verkligt rivande lagkapten, som har tålamod att gå från botten och upp och som har förmågan att välja pojkar, som icke lystra till locktoner från mera välsituerade klubbar utan som kunna trimmas upp i gammal känd och erkänd Djurgårdsanda, den som förr i tiden var så fruktad och segerrik. Vi få hoppas, att den lagkaptenen finns, så att Djurgården i det kommande halvseket åter seglar i medvind.

Curt Widgren.

Mellan slagen
på Kristineberg.

FRIA IDROTTELEN LEVER

Fri idrott, ja många gamla djurgårdare kanske undrar i sitt stilla sinne, om det verkligen finns en fri idrottssektion inom Djurgårdens I. F.

Så är emellertid fallet, fast den för närvarande för en tämligen stillsam tillvaro.

Signaturen »Prof» skrev i 1931 års jubileumsskrift, att »Fri idrottssektionen hoppas på framtiden» och året därpå, såg det också riktigt lovande ut, med bl. a. seger i Svenska Dagbladets tjugomannastafett klass 2, där samtliga deltagare i laget överträffade sig själva.

Även i klubbmatchen mot Uppsala I. F. togo vi hem en överlägsen seger.

I D. M. i inomhushopp lade Kalle Lundberg beslag på tre titlar »som vanligt», och Alvar Sköld satte under K. M. i femkamp nytt klubbrekord i spjut med 52.72 m.

1933 inleddes med att Frans Harry Ekman tillsammans med Harald Lourie och Fritte Andersson gingo över till Fredrikshof, samt Alvar Sköld till Polisens I. F., där han fick ett bra jobb. Det var kraftiga åderlätningar, som sektionen fick kännas vid, vilket också visade sig i klubbmatchen mot Södertälje I. F., där vi åkte på ett svidande nederlag.

Bland andra resultat under året kan nämnas: Gecke Nordströms 400-meterslöpning på Stadion, 51.8 sek., samt Georg Walls 100-meterstid i Södertäljes Nationella, 11.3 sekunder.

I klubbmästerskapet i femkamp, på höstkanten, förbättrade Gudmund Wennerström klubbrekordet till förnämliga 2.896.09 poäng, och Kalle Lundberg avslutade året med sina obligatoriska tre D. M.-tecken: längd u. a., grenhopp samt mellanhopp.

I »Äppelviken runt» 1934 hade vi två lag med, som placerade sig som 3:e resp. 12:e lag.

På »Idrottens dag» sänkte nyförvärvet Stig Pettersson, »Knutte Knopp», Westmans 3000 m. rekord från 9.14.00 (satt 1928) till 9.07.2. Bra tid, på gamla Tranans banor.

I D. M.-stafetterna 4×100 och 4×400 m. blev det nya klubbrekord, med 45 sek. resp. 3.35.4 min. I stafetten 4×100 m. kom laget på 3:e plats. En som i D. M. även gjorde bra ifrån sig, var Erik Rylander, som kom tvåa i längd och tresteg med 6.77 m. och 13.27 m. Vid samma tillfälle blev Stig Pettersson trea på halvmilen med 15.55.2 min. och Evert Karlsson hade 16.9 sek. på 110 m. häck.

Erik Rylander blev på S. M. femma i längd på 6.69 m., och i Södertälje, strax efter, satte han nytt klubbrekord i grenen med 7 meter jämnt.

I »Gimo runt», 5.000 m., vann Stig Pettersson före bl. a. Enocksson och i treklubbsmatchen Södertälje-Uppsala-Djurgården, sänkte han klubbrekordet på 3.000 m. till 9.03.6 min.

I inomhus D. M. tog Kalle Lundberg »sina» tre grenar, och i S. M. i Hälsingborg behagade Kalle ta' grenhoppstiteln på 249 cm. Bravo!

Svenska serien, klass 4, tog Djurgårdens I. F. hem, med vackra 14.547.8 poäng.

1934 var även sista året vi fingo begagna oss av Tranans banor. Det finns ingen idrottsplats, som man har »känt sig så hemma på» och i lugn och ro fått träna på som Gamla Tranan.

I »Propagandan» klass 3 hemförde vi segern 1935.

Evert Karlsson placerade sig på 3:e plats i häck-D. M. 110 m. med tiden 17 sek. blankt.

Svenska Idrottsförbundet slopade detta år S. M. och D. M. i gren- och mellanhopp, varför Kalle Lundberg blev utan D. M.-tecken. »Spelar ingen roll», sa' Kalle, »jag har ca 3 kg. av den varan förut».

1936 förbättrade Evert Karlsson klubbrekordet på 110 m. häck från 16.4 till fina 15.7 sek., en prestation, som placerade honom bland årets tio bästa i Sverige.

Klubbmatchen mot Bellevue I. K. vanns med siffrorna 93—77. Goda resultat voro: i längd Kalle Lundberg 628 cm., Tore Jalmert 611 cm., på 400 m. Georg Nordström 52 sek., Axel Hallström »Japan» 52.2 sek. Stafetten 1.500 m. vanns med ny rekordtid 3.37 min., i laget löpte G. Nordström, A. Hellström, E. Karlsson samt A. Rydberg.

Kalle Lundberg (33 år) tog vid årets D. M. i inomhus sitt 20:e tecken, denna gång i längd u. a. med resultatet 314 cm.

I Arrangörseringens mästerskap 1937 slog Djurgårdens stafettlag rekordet (i både A-ringen och Djurgården) på 1.500 m. med den utmärkta tiden 3.30.8 min., mannarna som »gjorde't» voro: Folke Ponthan 800 m., Gösta Pettersson 400 m., Fritz Andersson 200 m. samt Tore Jalmert 100 m.

Dagbladslaget som vann klass 2 1932.

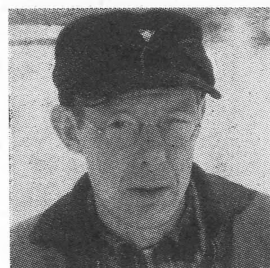
I N M E M O R I A M

Erik Barthel.

Bertil Sörlander.

Tore Rydberg.

Döden har skördat i våra led detta födelseår. Tre unga kämpar ha fallit — tre idrottens riddersmän — tre hänförda djurgårdare.

ERIK BARTHEL har sedan 1921 varit en av våra ivrigaste och framgångsrikaste orienterare — tidtals vår kanske säkraste. Han var pålitligheten personifierad, och många äro hans bragder i skogarnas idrott. Som skidlöpare framträdde han mest i budkavlar och på längre distanser. — Han »vann i längden» — rästart och uthållig som få.

BERTIL SÖRLANDER var i början av 1920-talet synnerligen aktiv inom föreningen. Han var god

skidlöpare, men det var inom den fria idrotten, som han särskilt gjorde sig gällande. I sin specialgren höjdhopp — både med och utan ansats — hemförde han ett flertal segrar till föreningen. Hans resultat äro ännu klubbrekord.

TORE RYDBERG hängav sig med åren åt den alpina sporten, där han var en av vårt lands främste utövare. Inom D. I. F:s fria idrott, orientering och slalom nedlade han ett uppoffrande arbete. Som orienterare tillhörde han under ett tiotal år våra bästa. Vid sin död var han sekreterare i slalomsektionen. Hjälpsamhet var hans adelsmärke.

I 100 m. finalen placerade sig Jalmert på 2:a plats, tid 11.6 och på 800 m. placerade sig även Ponthan på andra plats med tiden 2.04.8.

Klubbmatchen mot Djursholms I. S. vanns överlägset av Djurgården med 177.5 mot 118.5 poäng.

Folke Ponthan vann 1938 J. M. på 1500 m. i hård konkurrens. Bravo!

I K. M. i tresteg hoppade Jalmert 13.40 m., även det ett vackert resultat.

I Arrangörsringens match mot Westermalm slog Ponthan nytt klubbrekord på 800 m., där han kom 2:a efter landslagsmannen Malmberg, med tiden 1.58.8 min. Det gamla satte Knutte Westman 1929, och löd på 1.59.2.

En förstärkning fick vi på hösten, i det att Ekenshofs I. F., med många bra kastare, gick upp i Djurgården I. F.

I Propagandan löpte Ponthan 1500 m. på samma tid, som »Knutte Knopps» 1929 satta klubbrekord, 4.08.4 min.

1939 blev Ponthan A-ringsmästare på 800 m., 2.03.3, och Dag Rangström i stav på 325 cm.

I klubbmatchen mot Oliv avgjorde stafetten, där Oliv segrade med två tiondelar, hårt. Ponthan vann 800 m. (2.00.4), Hellborg spjut (48.89), Wirén 2:a i höjd (170 cm.), Jalmert 2:a i längd (607 cm.).

I triangelmatchen Bellevue-Tierp-Djurgården, ställde ej Bellevue upp, varför vi ensamma fingo uppta kampen mot

Tierp. Rangström och Jalmert voro ej med (inkallade). Tierp vann matchen med 85—83 poäng. 100 m. vann vår Olle Eriksson på 11.8, 400 m. Fritz Andersson 53.7, 1500 m. Folke Ponthan 4.16.6 samt spjut Bromfält med 50.66 m. Stafetten 1000 m. vunno Djurgårdarna på 2.09.1 min.

1940 och jubileumsåret 1941 har varit präglade av de många inkallelserna, varför inga klubbmatcher kunnat hållas, knappt klubbmästerskap. Årets bästa resultat skall dock nämnas: 2:a lagpris i klass 1 i »Sumpans» genom A. Dahl (10:a), F. Ponthan (14:e), och B. Nyman (16:e).

På D. M. i terräng klass 1, kom även Arthur Dahl 10:a. På 10000 m. bana i D. M. placerade sig A. Dahl på sin obligatoriska plats, 10:e, med goda 33.58 min.

I tvåmilstävlingen i Södertälje den 5 okt. placerade sig Dahl på 12:e plats med tiden 1.14.20 tim. Thedde Jensen vann på 1.08 tim.

Som resumé för året måste sägas, att trots i början inga lysande framsteg gjorts, det i alla fall finns en förhoppning om bättre lycka nästa säsong. Härför fordras dock, att såväl de gamla som nya krafterna hugga i ordentlig från början och träna flitigt, mycket flitigt. Det är envis, målmedveten träning som gör susen, och glädjande skulle vara, om genom goda resultat sektionens anseende inom föreningen åter kunde höjas.

Tore Jalmert.

Svenska mästerskap i fri idrott erövrade av djurgårdare

Kulstötning: G. Söderström, 1897, 19.57 m.
 G. Söderström, 1898, 20.52 m.
 Diskuskastning: G. Söderström, 1898, 34.52 m.
 Gång 5,000 m.: E. Ekberg, 1900, 26.06.8 min.
 Stavhopp: K. G. Staaf, 1900, 2.91 m.
 Diskuskastning: K. G. Staaf, 1900, 50.14 m.
 Femkamp: K. G. Staaf, 1900, —
 Grenhopp: O. Nordström, 1900, 2.22 m.
 Gång 5,000 m.: E. Ekberg, 1902, 26.36.8 min.
 Diskuskastning: G. Söderström, 1902, 66.14 m.
 Gång 5,000 m.: E. Ekberg, 1904, 26.03.8 min.
 Diskuskastning: Carl Jahnzon, 1904, 61.02 m.
 Carl Jahnzon, 1905, 57.57 m.
 Längdhopp: Carl Silfverstrand, 1908, 6.45 m.
 Kulstötning: Einar Nilsson, 1910, 22.54 m.
 Einar Nilsson, 1911, 23.64 m.
 Terränglöpning: 1:sta lagpris, 1911.

Diskus kastning: Einar Nilsson, 1911, 71.12 m.
 Einar Nilsson, 1912, 71.39 m.
 Kulstötning: Einar Nilsson, 1912, 23.98 m.
 Gång 10,000 m.: A. Berglund, 1912, 56.06.0 min.
 Kulstötning: Einar Nilsson, 1913, 26.03 m.
 Terränglöpning: K. Sundholm, 1913, 43.15.9 min.
 Trestegshopp: E. Almlöf, 1913, 14.07 m.
 Kulstötning: Einar Nilsson, 1914, 23.35 m.
 Marathon: R. Wählin, 1914, 2.44.44.9 tim.
 Viktkastning: Carl Jahnzon, 1914, 8.66 m.
 Grenhopp: Leif Dahlgren, 1927, 2.44 m.
 Mellanhopp: K. G. Granström, 1927, 4.58 m.
 Grenhopp: Leif Dahlgren, 1928, 2.40 m.
 Mellanhopp: K. G. Granström, 1928, 4.58 m.
 Grenhopp: Karl Lundberg, 1934, 2.49 m.
 Gång 30,000 m.: Erl. Asplund, 1934, 2.32.49.5 tim.
 Gång 3,000 m.: Erland Asplund, 1935, 13.02.0 min.

Från starten för en klubbävling i terränglöpning vid Östermalms idrottsplats 1911. Den skarpsynte kan bl. a. upptäcka Trilby Nilsson, Almlöf, Wählin, Andrén, Knatten Hellgren, Esse Schuman, Axel Berglund, Knutte Alm, S. S. Karlsson.

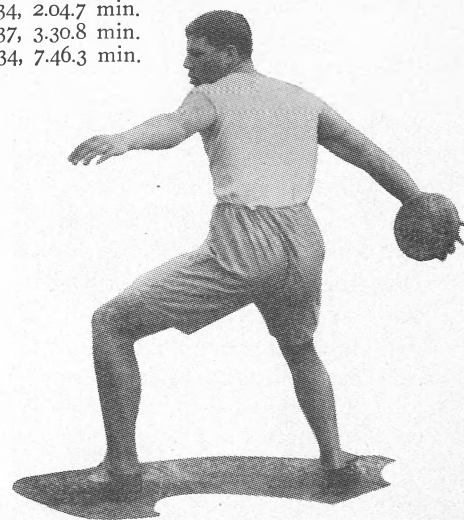
Ett glatt fri-idrotts-gäng av modern tid roar sig vid havsbadet efter klubbmatch mot Södertälje I. F.

Klubbrekord i fri idrott

Löpning 100 m.: Georg Ehmke, 1926, 11.2 sek.
 Löpning 200 m.: B. Grundberg, 1929, 22.9 sek.
 Löpning 400 m.: B. Grundberg, 1929, 51.0 sek.
 Löpning 800 m.: Folke Ponthan, 1938, 1.58.8 min.
 Löpning 1,000 m.: E. Westman, 1929, 2.34.4 min.
 Löpning 1,500 m.: E. Westman, 1929, 4.08.4 min.
 Folke Ponthan, 1938, 4.08.4 min.
 Löpning 1,609 m.: John Svanberg, 1908, 4.38.2 min.
 Löpning 3,000 m.: Stig Pettersson, 1934, 9.03.6 min.
 Löpning 5,000 m.: Stig Pettersson, 1934, 15.27.8 min.
 Löpning 10,000 m.: John Svanberg, 1908, 32.40.4 min.
 Häcklöpning 110 m.: Evert Karlsson, 1937, 15.7 sek.
 Häcklöpning 400 m.: Georg Ehmke, 1926, 61.4 sek.
 Marathon: R. Wählin, 1913, 2.41.49.4 tim.
 Höjdhopp: B. Sörlander, 1927, 1.80 m.
 Höjdhopp u. a.: B. Sörlander, 1926, 1.50 m.
 Längdhopp: Erik Rylander, 1934, 7.00 m.
 Längdhopp u. a.: Karl Lundberg, 1934, 3.24 m.
 Trestegshopp: E. Almlöf, 1913, 14.25 m.
 Stavhopp: Å. Forsberg, 1919, 3.50 m.
 Grenhopp: Karl Lundberg, 1934, 2.49 m.
 Mellanhopp: K. G. Granström, 1927, 4.58 m.
 Diskuskastning: R. Johansson, 1926, 37.25 m.
 Spjutkastning: A. Sköld, 1932, 52.72 m.
 Släggkastning: Carl Jahnzon, 1915, 44.28 m.
 Viktkastning: Carl Jahnzon, 1916, 9.66 m.
 (Satt med 25 kilos vikt.)
 Kulstötning: Einar Nilsson, 1913, 14.44 m.

Femkamp: G. Wennerström, 1933, 2.896 poäng.
 (Poängsatt efter gamla 10-kampstabellen.)
 Tiokamp: E. Almlöf, 1914, 6.392 poäng.
 (Poängsatt efter gamla 10-kampstabellen.)
 Stafett 4×100 m.: 1934, 45.0 sek.
 Stafett 4×400 m.: 1934, 3.35.4 min.
 Stafett 1,000 m.: 1934, 2.04.7 min.
 Stafett 1,500 m.: 1937, 3.30.8 min.
 Stafett 3,000 m.: 1934, 7.46.3 min.

Einar Nilsson,
 sjufaldig
 svensk mästare i
 kula och diskus.

HANDBOLLSSEKTIONEN – STORA SENSATIONEN 1938

Fröjd i lägret. Fr. v.: Kurt Sundberg, Åke Johansson (lagledare), Sigge Schönning, Gunnar Blomström, Arne Grahn, Ragnar Svensson, Evald Sundberg, Henry Hagelin, Sören Egerblom, Kalle Skoog, Harry Andersson.

Djurgårdens I. F:s handbollsektion startade på hösten 1933 i klass 6, blev kvar två år i denna serie, men har sedan för varje år avancerat och nåddes toppunkten, när D. I. F. blev uppflyttad i Allsvenskan år 1939.

Bästa säsongen var 1938, då föreningen blev Östsvensk mästare, DM-mästare och finalist i S. M. där laget förlorade på straffkast i matchens sista minut. De båda säsongerna i allsvenskan gick både upp och ner delvis beroende på att spelarna på grund av inkallelser och resor ej kunde vara med på träningarna. Matcherna blev den enda träning som kunde komma ifråga.

Laget har alltid varit populärt varhelst det visat sig landet runt. Spelet och humöret har ej kunnat nedslås av

några motgångar, utan laget har alltid kommit igen, hur mörkt det än sett ut.

De mest kända spelarna har varit H. Hagelin, S. Schönning, H. Andersson, K. Skoog, K. Sundberg, I. Holm, A. Grahn, S. Egerblom. Lagledare under D. I. F:s sista år i Östsvenskan och Allsvenskan har varit Åke Johansson.

När vi nu har blivit nerflyttade i Östsvenskan ha vi kommit överens om, att vi skall upp igen om inte i år så nästa år, och tack vare våra goda juniorer hoppas vi att detta skall gå i uppfyllelse. Med den kamratkänsla som förnimmes inom sektionen bör ingenting vara omöjligt.

K. S.

SLALOM

FLYKT - FART - STIL

Hasse
Hafström.
Distriktsmästare 1941.

Slalomsektionen startade i början av 1930-talet. Ute vid Saltsjöbaden byggdes en liten men bra slalombacke på initiativ av föreningens orienterare med Birre Nylund i spetsen.

Det rådde från början verklig arbetsglädje och träningslust inom slalomgänget, och framgångarna läto icke heller länge vänta på sig. Redan i den första tävlingen startade bortåt ett hundratal levnadsfriska ungdomar, och så småningom utkristalliserades flera duktiga slalomåkare.

Vid första S. M. i slalom, som gick av stapeln i Östersund 1937, segrade vår egen Inga Söderbaum i damklassen och Hasse Hejdersson bland herrarna. Vid de första lagtävlingarna för damer, som anordnades året därpå i Sollefteå, segrade våra flickor Inga Söderbaum, Märta Hernqvist och Mary Strömberg. Vid D.M.-tävlingarna ha djurgårdarna varit synnerligen framgångsrika under årens lopp. Vår första mästare blev Stig Hammar 1937 och mästarinna Mary Strömberg 1940. Det första lagmästerskapet för damer vanns av Inga Söderbaum, Karin Svennberg och Kerstin Rylander. Våra första lag-

»Gänget» en träningsdag.

mästare i herrklassen 1937 voro Stig Hammar, Bertil Nylund och Rune Karlsson.

Sektionens första styrelse bestod av Birger Nylund, ordförande, Sigge Bergman, Tore Rydberg, Douglas Olsson, Berndt Nylund, Måns Grundström, Hasse Hafström och G. Wetterhall.

Slalombacken vid Saltsjöbaden.

Redaktörens spalt

Då jag påtog mig ansvaret och arbetet för att detta jubileumsnummer av DJURGÅRDAREN skulle bli till, medgav mig icke den korta tid, som stod till buds, att åstadkomma en uttömmande skildring av vad som timat under föreningens femtioåriga verksamhet. För den, som en gång har insett tresset, förmågan och arbetsron att teckna Djurgårdens Idrottsförenings historia, finns säkerligen ett vidlyftigt arbetsfält.

För mig förelåg uppgiften att till vår jubileumsfest utgiva ett jubileumsnummer av vårt gamla medlemsblad DJURGÅRDAREN, tidningen med traditioner, och jag har försökt att med dessa sidors hjälp servera något av det brokiga liv, som rör sig och har rört sig inom vår förening. Att under några veckors tid planera, samla material, bearbeta och sätta i tryck dessa sidor har mer eller mindre måst bli ett hastverk. Därom är jag medveten. Men om detta lilla nummer, eller ska vi kalla det extranummer, kan återkalla glada minnen, skänka någon förströelse och sprida några stänk av glädje, är ingen gladare än jag själv.

Jag begagnar också denna spalt till att tacka alla, som varit mig behjälpliga. Villighet att hjälpa och ställa material till förfogande har ej saknats. Alldeles särskilt tackar jag de föreningen utomstående, som beredvilligt givit sina bidrag.

Tidningens omfång har varit begränsad. Mången som vunnit mästerskap och värdefulla segrar, mången, som nedlagt ett uppoffrande arbete för vår kära förening, ha kanske ej i ord och bild blivit hedrade såsom hade varit önskvärt. Bidrag ha av utrymmesskäl måst beskäras. För detta och mycket annat ber jag om överseende.

Med kamratliga hälsningar

Ulla Wadberg.

50 ärofulla år ligga bakom oss, starten har gått för nästa etapp. Vår säkre orienterare Byss-Hans Hansson hjälper oss här bredvid att taga ut den rätta kursen. Den konsten brukar han kunna.

Och så gå vi mot nya äventyr, mot — skola vi hoppas — segrar och bragder. Erland Asplund, vår ljuslynte och härligt reslige gångmästare vill här symbolisera vår marsch framåt. Det ligger kraft i hans steg mot målnöret och hans Svenska Mästerskap.

Stil må vi ha. Teknik må vi öva. Vår egen Maj-Britt må lära oss stilens och övningens konst, och att framgång nås genom träning och åter träning. Må vi ej heller glömma Hjerterbergs klassiska strof: »att gå på — lekande och lätt».

Program vid Djurgårdens Idrottsförenings
50-ÅRSJUBILEUM

i Stockholms Stadshus, lördagen den 15 nov. 1941 kl. 17.45, samling kl. 17.30

BLÅ HALLEN KL. 17.45

1. Kungl Svea Livgardes musikkår.
Festmarsch *P. Grundström*
2. Hälsningsanförande av D. I. F:s ord-
förande major B. Nordenskjöld.
3. Sång av operasångare Conny Molin.
a) Arnljots hälsnings-
sång *W. P:son-Berger*
b) Land du välsignade .. *R. Althén*
4. Högtidstal av Stadsfullmäktiges ordfö-
rande Red. *Fredrik Ström.*
5. Musik: Kungl. Svea Livg. musikkår.
a) Landkjending *Grieg*
b) Signalmarsch *I. Widner*
6. Tal av representanter för förbund och
föreningar m. fl.
7. Utdelning av utmärkelser.
8. Sång av operasångare Conny Molin.
Sten Sture, ballad *W. Svedbom*
9. Kungl. Svea Livgardes musikkår.
Marsch.

GYLLENE SALEN KL. 19.30 SUPÉ

BLÅ HALLEN KL. 21.00 JUBILEUMSBAL

CABARÉT under ledning av *Sven Tropp* * Balett m. m.

”**G**ärna konstaterar man att Dagens Nyheter gjort en avgjort ledande insats som idrottsbefrämjande och idrottsrefererande dagstidning. Sedan 19 år och 11 månader champion i Norden i stort sett. (Och därmed kanske i Europa.) Tack vare chefen Sten Dehlgren och den idérike organisatören, den elegante kommentatorn mr Jones”

skrev T. T. i Idrottsbladet till Dagens Nyheter 75-årsjubileum.

DAGENS NYHETER

Sportens stora dagliga tidning

Sportande damer!

Vi ha de kläder som passar Er. Dräkter, byxor och jackor i trevliga tyger och modeller, t. ex.:

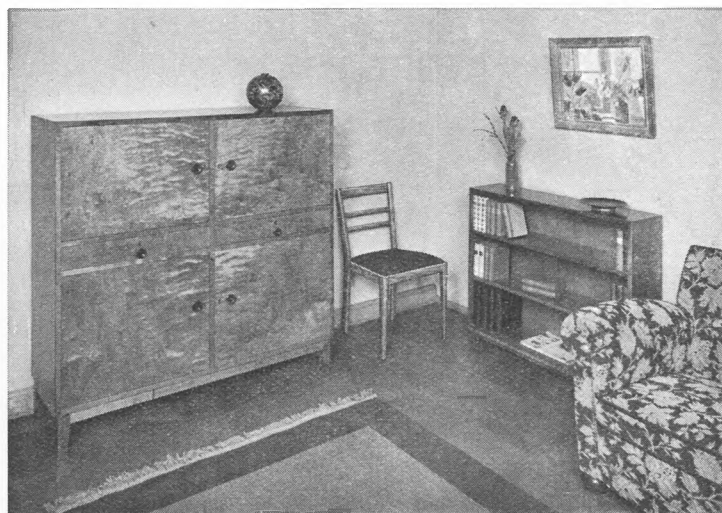
BYXOR i modell "Slalom" från **Kr. 21:—**

JACKOR i ballongsiden .. från **Kr. 19:—**

Drottninggatan 50—52

Hjalmar Svedins ab.

Filial: Västerlånggatan 42

TREVLIGA MÖBLER

TILL ÖNSKEPRISER
OCH PÅ FÖRMÅNLIGA
BETALNINGSVILLKOR
FINNER NI
HOS

MÖBEL mod. EXPO

1 Skåp	
1 Matbord	
4 Stolar klädda	392:—
Bokhylla.....	54:—
Tvåbäddsoffor, klädda fr.	270:—

**Carlsson
& Reicke**

SVEAVÄGEN 33 (Mitt emot Thulehuset)
Filial: NORRTULLSGATAN 9

**Begär
alltid**

"Upsala" tennisrackets
"Upsala" badmintonrackets
"Upsala" bandyklubbor
"Upsala" ishockeyklubbor"

hos Eder leverantör för sportartiklar

Svenska kvalitetstillverkningar

UPSALA RACKETFABRIK - UPSALA

Repr.: A.-B. ARVID FORSBERG & Co., Stockholm K.

CENTRALBADET 88 DROTTNINGGATAN 88

Bada ofta och regelbundet.

Bada helst på förmiddagen.

Massagebad • Karbad • Varm-
luftsbad • Elektriska Ljusbad •
Kvartslampa • Simbad m. fl.
badformer.

Bassänger med salt kristallklart vatten

Tel. 10 16 65, 20 62 48

Specialutrustning för fjällsport från Sandströms

Fjällexperter och Slalomlöpare använda alltid våra **fjäll- och slalomskidor**. **Stälkanter** påmonteras omsorgsfullt. Våra **fjällbindningar** användes numera av alla som önska behärska skidlöpningens finesser. **Sälhudsremmar** att spänna under skidorna, sparar krafter vid fjällbestigning. Senaste nyheter i beklädnadsartiklar samt allt vad som behöves för en långfärd i fjällen. Våra artiklar finns i alla välsorterade sportaffärer över hela landet.

Bröderna Sandströms
Norrlandsgatan 31-33
STOCKHOLM
Telefon: Växel 41 6472

SKIDFABRIK AB.
SPORTAFFÄREN

Lindberg & Westman

RESEFFEKT FABRIK

Scheelegatan 3 * Telefon 53 15 66

Särtryck ur

Generalstabens karta

och dess konceptkarta
för orienteringstävlingar

kunna vid beställning erhållas i lämpligt format

*Anskaffa tillståndsbevis
Beställ i god tid*

GENERALSTABENS LITOGRAFISKA ANSTALT
STOCKHOLM

AEG

levererar allt inom den elektriska branschen!

IDEALSKJORTAN

för män i fält

den sanforiserade

Med tanke på den oömma behandling persedlarna är utsatta för i fält, är det sanforiserade skjorttyget idealiskt. Det krymper ej, det ger alltid samma lediga passform åt plagget, det varar längre. Det är tyget nr 1 för militärskjortor.

Endast sanforiseringsmärket garanterar krympfri vara till skillnad från så kallad »tvättad och krympt».

W Ä F V E R I B O L A G E T
B O R Å S

Medaljer, Plaketter
Föreningsmärken
Klubbmästerskaps-
tecken

Skisser och kostnadsförslag fritt på begäran!

SPORRONG & CO.
KUNGSGATAN 17 - STOCKHOLM 7
Telefon: Namnanrop "SPORRONG & CO."

Alltid senaste nyheter i
Herr- och Damskodon

SKOCENTRALEN

Vasagatan 36 - S:t Eriksplan 17
Drottninggatan 55

*Allt
för sport
året om...*

...det finns hos

PUB

Paul U. Bergströms A.B.

NORDBERG'S

TEGNÉRSGATAN 37

Tel. 21 26 38

Karosserier - Bilarbete
Hästakdon - Träinredningar
Plåtarbete - Metallarbete
Smidesarbete - Sadelmakeri
Sprutlackering

Aktiebolaget för Varubelåning

8 STORGATAN 8

Telefoner: 23 07 95, växel

Affären grundad 1866

belånar

Obligationer - värdehandlingar -
konst - juveler - guld - silver - an-
tika och moderna möbler - äkta
mattor - varulager m. m.

Kontorstid 9-5.

A. G. DUFVA A.-B.

HOFJUVELERARE

HEDERSGÅVOR SPORTPRISER

*Förslag uppsättas av egna
konstnärer*

Kontor:

BRYGGARGATAN 6B - Tel. 114463 & 204278

Affärer:

Stureplan 4 Tel. 624018 & 629800

Drottninggatan 10 . . Tel. 108019

Drottninggatan 59 . . » 115255

Götgatan 28 » 406320

Hornsgatan 52 Tel. 410195

Odengatan 31 » 300271

Odengatan 75 » 311205

St. Eriksgatan 65 . . . » 318018

Gå till Dufva

ty endast det Bästa är gott nog

Märket för slipskultur
Ledande sedan 1885

Kvalitetsmärket för sportartiklar

Med

Olympia

skrivmaskinen för alla

till

Framgångsrika människor använda alla förefintliga hjälpmedel för att spara tid och arbete. Den, som skriver sina brev på OLYMPIA sparar bådadera, har härtill även kopior och vet alltså alltid vad som skrivits. Även Ni har säkert bruk för en OLYMPIA: Låt oss därför utan förbindelse över-sända ett prospekt och betalningsvillkor.

OLYMPIA SKRIVMASKINER AB.

Kungsgatan 16—18

Stockholm

Tel. Växel 23 47 60

Bese vårutställning Kungsgatan 57 (Carlton)

den perfekta stilen

RYDHOLM
STUREPLAN
ST. NYGAT. 35

SI-KO

TANDPASTAN I SÄRKLASS

STOR TUB

1.50

INKL. SKATT

LARS TJERNBERG MÅLARE

Folkungagatan 136 - Telefon 43 68 55

*Reellt arbete * Bästa materialier
Humana priser*

Bra skydd mot halka

är att adersalera däcken och
justera bromsar å Eder bil

hos

GARAGE A.-B. CONTINENTAL

Sveavägen 49

Tel. 23 38 05

Skjortmärket som äger förmågan att vinna trogna kunder.

**NYA LINNE INDUSTRI
AKTIEBOLAGET - BORÅS**

PALMGRENS

Kgl. Hovleverantör

R EMTYG
E SEFFEKTER
IDUTRUSTNINGAR
EPRESENTIVA KVALITET

JOH. PALMGREN, Kungl. Hovsadelmakare

Sibyllegatan 17 - STOCKHOLM

Tel. 61 04 73 o. 62 54 67

Splitterfritt

Spejlglas

Råglas

Fönsterglas

levereras såväl från
bruk som lager

Glas

A.-B. KLAES JANSSON

Glassliperi och Spejlfolieringsfabrik

Bryggarg. 3, Stockholm C. Tgadr. "Bilglas". Tel. 23 44 85

Vid köp av Piano vänd Eder till

Otto Anderson

GEORG NORDSTRÖM

Examinerad pianostämmare från Kungl. Musikaliska Akad.

Stämningar & Reparationer

Norra Smedjegatan 36 - Tel. 21 29 02

ÖSTERMALMS BOWLINGHALL

Grevturegatan 11, 1 tr.. Stockholm

FÖR **IDROTTSMÄN**

är bowling ett utmärkt medel att på ett angenämt sätt nå en god kondition. Öppen mell.kl. 3-11 em.

Skofrågan

löses bäst om Ni gör Edra
skoinköp hos

Victor
SKO

Skodon för sport, promenad
och salong. *Största urval!*

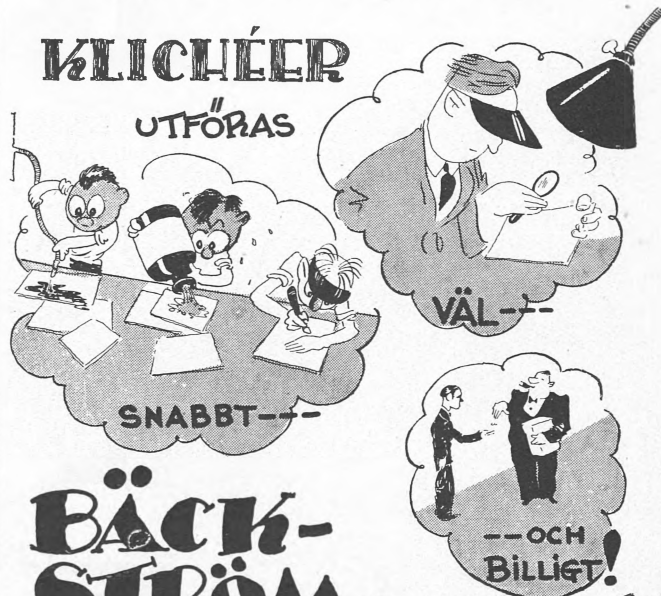
46 FLEMINGGATAN 46

37 KLARABERGSGATAN 37

DJURGÅRDARE!

KLICHÉER

UTFÖRAS

BÄCK-
STRÖM's

KLICHÉANSTALT

201404 • TUNNELGATAN 3 • 201419

Melcher Säwensten

Tegnerlunden 3

Telefon växel 23 51 10

STOCKHOLM

Försäljer allt slags glas såsom

Fönster-, Tråd-, Rå-, Katedral-,

Ornament- och Spegelglas

ALLT FÖR SPORT

bäst och billigast hos

SPORTTJÄNST - Tegnérsgatan 15

Djurgårdare erhålla rabatt.

Gynna

Djurgårdarens

annonsörer!

TRYCKT HOS
CASLON PRESS
STOCKHOLM
1941